

سه رچاوهی ئایین

دانراوی: مامۆستا مه‌لا عبدالکریمی مدرس

ئیمان و ئیسلام * ئەساسی سه‌عادهت * ئاوی حه‌یات
چل چرای ئیسلام * نوور و نه‌جات * ئیقبالی نامه

www.iqra.ahlamontada.com

بۆدابهزاندنى جۆرەھا كۆتیب: سەردانى: (مَنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

لتحميل انواع الكتب راجع: (مَنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

پدای داتلود كۆتایهائی مۆختلف مەراجەه: (مَنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردی ، عربي ، فارسي)

سیرچاوهی ناپین

یا

کومه له دانراوه نایینی یه کانی

مرلا عبدالکیمی مدرس

نیمازو نیسلام • نسانی سه عادت • نلوی حیات
چل چرای نیسلام • نوورو نهجات • نیقبال نامه

مافی له چاپ دانوهی به کومه ل و ، به یه که یه که
هی دانهره

دارالمنشی للطباعة والنشر ببغداد

تلفون ۸۸۸۹۴۹۷

مرکز پخش سنندج پاساژ عزتی کتابفروشی شیخی

تلفن: ۲۵۳۸۲

ناوی کتیب : سه‌چاوی نایین
نوسراوی : ماموستا مه‌لا عبدالکریمی مدرس
تیراژ : ۳۰۰۰ دانه
ناشر : ئینتشاراتی کوردستان
چاپخانه‌ی : امین
پیت چنی : ئه‌حمه‌د له سنه

سهه رتا

به ناوی خودای به خشندهی میهره بان

خوینهری کوردی به ریز !

ئه م کومه له کتیبه کورت کورتانه ، که جاریکی تر
به شیوه یه کی جوانتر ده خرینسه به رده ستان ،
ههریه که ی له کاتیکی تایه تی و باری جیاجیادا له چاپ
دراون و ، به ناو برا کورده موسولمانه کاندای بلاو
بوونه ته وه و جی خویان کردو ته وه .

وا ئیسته له بهر ئه وه ی که له زور لاه داوای
له چاپ دانه و یان لی ئه کرم و ، به نیازی ئه وه ی که
به شیوه یه کی فراوانتر گه لی کوردی موسولمان
سوودی لی وه ربگرن ، هه موویانم له یه که به رگدا
چاپ کردو ، چاو یکی په له م پیاخشانده وه . هیوادارم
که جی پره زامه ندیت بیت و ، خۆای به خشنده و
میهره بان بیکا به هۆی پری نموونی و سوودی گه لو ،
ئیمه ش له تاوانی بی پایان عهفو بکات و بمانخاته ژیر
بالی به زه یی خۆیه وه .

هیژو تواناو سهه ر که وتن هه ر له خوداوه یه .

[عبدالکریم]

١ ئيمان وئىسلام

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حمدو ته نای عام بو خودای عه للام
سه له وات له سه ر سه ییدی ته نام

حه زره تی ته حمد صاحبی ئیسلام
هم له سه ر ئال و ته صحابی کیرام

(وَبَعْدُ) فه رزه له سه ر خاص و عام
عیلم به ته رکان ئیمان و ئیسلام

(الْإِسْلَامُ أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا
رَسُولُ اللَّهِ ، وَتَقِيْمَ الصَّلَاةَ ، وَتُؤْتِيَ الزَّكَاةَ ، وَتَصُومَ
رَمَضَانَ ، وَتَحْجَّ الْبَيْتَ إِنْ اسْتَطَعْتَ إِلَيْهِ سَبِيلًا) .

ته رکانی ئیسلام پینجن به قه رار
ته ووهل ته مه یه که بکه ی ئیقرار

بلی (أَشْهَدُ) ته زانم به دل
به زبان ته لیم خوشتر له بولبول

(أَنْ لَا إِلَهَ) هیچ مه عبوودی حق
نی یه (إِلَّا اللَّهُ) مه ر ذاتی موطله ق

(وَأَجِبُ الْوُجُودِ) بی شه ریک بی باک
مه و صووف به که مال ، له خراپه پاک

(وَأَشْهَدُ) هم ته زانم یه قین
به زبان ته لیم به حه یاو ته مکن

(أَنَّ مُحَمَّدًا) مه مدووحی موختار
له نه وعی به شه ر موباره ک ئاثار

(رَسُوْلُ اللهِ) ی فوروستادهی حهق
بو سه ر ئینس و جین نیک و به د موطلهق
پوخسار سپی و سوور ، له طیف نوورانی
چاورهش و ظهریف ، گوشاد پیشانی
عهره ب ، قوره یشی ، هاشمی نه سه ب
ئه شره فی هه موو طایه فهی عهره ب
بی سیبه ر ، وهك خور ، بالا موخته دیل
ناوی (مُحَمَّد) نه سبی عادیل
(عَبْدُ اللهِ) • (عَبْدُ الْمُطَلِّبِ) • (هَاشِمِ)
هه م (عَبْدُ الْمُتَّافِ) ناسینیان لارم
دایکی نامینه کچی وهه به
ئه م کوپری زه هره ی عالی سه سه به
موته وه لیلید بوو له مه ککه ی ئه فوه ر
له چل ساله دا بوو به پیغه مبه ر (ص)
له پاش چل ساله تا دوازده سال
دانیشته له مه ککه شای صاحب ثیقبال
ئه و جار بو نه شری حو کمی ئه م دینه
هیجره تی فره موو چوو بو مه دینه
یاژده سال ماوه له دارُ الصَّفَا
له شه صت وسیدا بوو موته و وفا
پوکنی دووه مین پینچ فره ز به ئه دا
گشت روژو شه وی بکه ی بو خودا

سی هم سه ر فیطره و ، زه کاتی مالی
به موسته حقه دان ، له مننهت خالی

روکنی چواهم روژووی ره مهضان
پینجه م طه وافی کعبه الرحمان

له عومرا یه کجار فه رضه زیارهت
له سه ر موسولمان به شه ر طی طاقت

بو خه رچی ریگا کافی بی مالت
هم بو نه فه قه ی نه هل و عه یالت

(وَالْإِيمَانُ أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ
وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ) .

۱ - أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ

نه صلی ئیمانیش شه شه به ته حقیق
نه وهل نه مه یه که بکه ی ته صدیق

بزانی خودا و وجودی حقه
قه دیم و باقی ته نه ای موطله قه

خوی به خوی بو وه و ، هه روا نه مینی
نه ما غه یری نه و هیچ که س نامینی

بی میثل و شه ریک ، بی ضیدو پیوه ند
بی دایک و بی باب ، بی ژن و فرزه ند

حاکمه بو نه رز ، هم بو سه ماوات
خالیه له بو هه موو مه خلوقات

نه جه وههر ، نه جيسم ، نه وه گوو عه رهض
نه نه بي به جي حاديته و مه رهض

جي هت و جيگه بو ذاتي ني يه .
ذاتي له نه مروو سو بجهي به ري يه

کونهي ذاتي خهق له عام مه ستووره
ناوي شه ريفي غه يره مه حصوره

گه رچي هه زارو يه کن به شوهرهت
نه وودونويان به سوننهت مو ثبتهت

ناي بيني به چاو هيچ کهس له دنيا
لاکين صاحبي مه رته به ي عوليا

يه عني (محمد) صاحب عيززو تاج
خوداي چاوپي کهوت له شهوي مي عراج

له قيامه تدا ثابته روئيهت
بو موئمين ، له سه ر حه ديث و ثايهت
وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَاضِرَةٌ اِلَى رَبِّهَا حَقًّا نَاطِرَةٌ

صيفاتي هه وتن ، قه ديمن وهك ذات
خاريجن له دهرك عه قلي مه خلوقات

له ذاتي پاكي حهق جيا نابن
بوونو ، هه نو ، نه بي هه ر بين

حه يات و ، عيلم و ، ئيراده و ، قودرهت
سه مع و ، به صهرو ، که لام به صيحهت

زيندوى و ، زانين ، مهيلو ، توانين
بيستنو ، بينين ، گوفتوگوى شيرين

۲ - وَمَلَأْتِكِتِه

تهصلى دووهه مين ته صديقه و باوه رر
به مه لائیکه ی عه للامی ته کبه ر

جيسميان له طيفو ، شهريف ، نووراني
پاک له ظلومات ، قوهی نه فساني

ته توانن له خهلق خويان کهن ئيظهار
به هه ر صوره تی شيرين بي و موختار

جاجار جو بره ئيل له لای پيغه مبه ر
به ره نگی دوحیه ده بوو موصه ووه ر

گشت به نده و مو طيع موجبى خودا
له کوفر به رى ی ، خالی له گونا ه

نه نپرو نه می ، نه ژنو نه شوو
نه صاحب په يوه ند ، نه به وه له د بوو

هيچ کهس نازانى مه ر خودای ته کبه ر
عه ده ديان له گشت مه خلوق زيادتر

له ئاسمانا نپه جى يه ک پى
ئيللا مه له کى حازره له وجى

يا له رکوعان يا له سجووددا
يا غه ر قن له ناو به حرى شهوددا

هه رچی مه خلوقی خودای غه فووره
 یه ک مه لائیکه بی له سهه مه ئمووره
 به ئه مری خودای عه لیم و خه بیر
 ته ربیه ی ده کا به نه هجی ته قدیر
 له پروتبه ی خویان قه ط ناچنه ده ر
 بالیان یا دووه ، یا سی و ، زیاتر
 به عضی بو به هه شت خه زینه داره
 به سهه ئه واندا (رضوان) سهه داره
 نوزده طایه فه ، یا نوزده نه فه ر
 ره ئیسیان (مالک) مه ئمووری سهه قه ر
 کاتبی ئه عمال عه ده دیان چوار
 دوو نه فه ر بو شه و ، دو انیان بو نه هار
 کاتبی چاکه له سهه ر شانی راس
 بو شه رر له لای چه پ بی خیلاف و باس
 ئه وو هل حاکمه ، دوو مه مه حکومه
 ده لیلی ئه مه ته و او مه علومه
 مه ئمووری سوئال مونکه رو نه کیر
 هم عه ذابی قه بر بو ئه هلی ته قصیر
 له مه لائیکدا هه ن چوار ئه صناف
 مه حسووبن شه رعه ن به ناوی ئه شراف
 ئه م چوار صینفه بوت ئه که م به بیان :
 ئه وه لیان مه شهوور به که رروبی یان

صینفی دووہ مین صینفی روحانی
 سی ہم خہمہ لہی عہرشی رحمانی
 عہدہ دیان چوارہ لہ دورہی دنیا
 قیامت ہشتن ، بہ ٹہمری خودا
 چوارہم موقہر رہب بارہ گای جہلیل
 ٹہمانہ چوارن بہ نہجی دہلیل
 شہخصی ٹہوہ لیان ناوی (جَبْرَائیل)
 حاملی وہحیہو ، ٹہمینی تہنزیل
 دووہم (میکائیل) رزقی بہدہستہ
 ہم ٹہمری زہوی ، قہبضہ یا بہسطہ
 سی ہم (عَزْرَائیل) قابیضی ٹہرواح
 مہٹمووری زورن ، موطیع و مہللاح
 چوارہم (اِسْرَافیل) مہٹموورہ بہ صور
 بہ ٹینتیطارہ تا وہقتی دہستوور
 صور شاخیکہ ٹہو فووی دہ کا پیدا
 بہقہدہر ٹہرواح کونی واتیدا
 دووجار بہو شاخالی ٹہدا نہفہس
 گشت زیندوو دہمرن بہ ٹہووہل نہفہس
 بہ دووہم نہفہس سہر دیننہ دہر
 بہ ٹہمری قہہہار ٹہرون بو مہحشہر
 لاکین خہمہ لہی عہرشی بہتہمکین
 ٹہشخاصی مہشہوور بہ موقہر رہبین

پاش نه فخی ته ووهل ته مرن سه راسه ر
له پيش دو وهه مدا سه ر ديننه ده ر

عالم ، له و به ينا ، چولو به طاله
ته لين : ته و به ينه مودده ي چل ساله

۳ - وَكْتَبَهُ

ته صلي سي هه مين ته صديقه و باوهر
به صه دو چوار كتيبي ته نوهر

قه ديمو ، صه حيح ، بي عه يب و عوتول
نازل بوون بو سه ر ته فرادي روسول

ده له سه ر ئاده م ، په نجا له سه ر شيث
سي نازل بووه له سه ري ئيدريس

ده بو ئيبراهيم ، صه ده ته واوه
ته م صه د كتيبه صوحوفيان ناوه

ته ورات بو موسى ، زه بوور بو داوود
ئينجيل بو عيسا به ته مري مه عبوود

قورئان له هه موان ته شرف و ته مجهد
نازل بووه ته سه ر حه ضره تي ته حمهد

له وه قتي نزول تا ئاخر زه مان
به سه ريا نايي ته حريف و كه تمان

جه ميعي جينن و مه لك و ئينسان
ناتوانن بلين نه ظيري قورئان

٤ - وَرُسُلِهِ

ته صلی چوارهم ته صدیقه و باوهرر
صدهو بیست و چوار هزار پیغه مبهر

موختاری خودان له بو هیدایهت
بی عیلهت به مه حض فاضل و عینایهت

خودا هه ناردی فیرقه ی مورسه لین
بو ره هنوماپی ته هلی سه رزه مین

ته علیماتیان کرد به له فظی شیرین
بو ئینتیظامی کاری دنیا و دین

ته صل و فرعی دین ، ته خلاق و سی یه
هه رچی نافیع بی بو نهوعی به شه

بی په روا له ئیش طه عنه ی پرر وه حشهت
بی باک له دوشمن ، بی خوف و ده هشهت

بو ده لیل له سه ر صیدقی ته نبیا
موعجیزه ی پیدان خودا له دنیا

موعجیزه

موعجیزه کاری نوممهت پی ی نه کری
ده عوای نبوه تی پی ته رویج بدری

پیغه مبهر : پیماوی ، حورر بی ، له به شه
شه رعی پی دابی عه للامی ته کبه

به عه قل و نه ده ب ، عیلم و حیلیم و خولق
له ناو ها و عه صران چاکتر بی له خهلق

بوتە بلیغی شەرع گەر ئەمری ھەیه
 ئەو (رَسُوْل) ھ ، وەر نا (نبی) یە
 بزانه : لە ئەصل وە صفی نبووت
 لە ناو ئەنبیا نی یە تە فاووت
 گەر بە یە کتیکیان تو نەت بی تە صدیق
 ئیمان ت نی یە راستی و بە تە حقیق
 نە بی لە خەودا قلبی بیدارە
 لە پاش مردنی زیندوو ھوشیارە
 خاک نارزینی جیسمی پاکین
 ضەرەری ناگا بە ئیدراکیان
 ھیچ کەس لە جینز و مەلەکو ئینسان
 ناگاتە میزان مەرتەبە ی ئەوان
 ئەمما ثابتە لە بەینی خویان
 شەرەفی بە عزی لە سەر بە عزیکیان
 ئەحمەدی موختار رە ئیس جەمیع
 باقی ئولولعەزم لە باقی رە فیع
 نوح ، ئیبراھیم ، موسا ئولولعەزم
 عیسا ، موخەممەد بزانه بە جەزم
 دروستە ، بە شەرع ، بلی ئە فضلە
 لە غەیرە مورسەل ھەر کام مورسەلە
 سیصەدو سیزدە ، یا یازدە رە سوول
 لە شەرعیە تدا سی و سی یان مە نقوول :

ئادەم، شىت، ئىدرىس، نوح، ھوودى جەليل
صالح، ئىبراھىم، لوط، ئىسماعىل

ئىسحاق، يەعقوب، يوسىف، ئەيۈب
شوعەيب، موسا، رەسولى مەجبۇب

ھاۋونو، خىزرو، يوشىع ئىبنى نون
ئىلياس، ئەلىيەسە، ذولكىفلو، شەمعوون

ئىشمويىل، يونس، داۋودو، لوقمان
زەكەرىيا، يەھيا، شاھى سولەيمان

ھىزىر، عىساي بن مەرىم
پاشا ذولقەرنەين سەيىدى عالم

سەھىر ئەوان بى سەلات و سەلام
بەقەد مەعلۇمات ئىلاھى ئەلام

بەلام ھەرزەتى ئەھمەدى موختار
سەھىر ئەنباۋ رۇسولە سەردار

چونكى شىكىستى ھەرگىز نەھاۋورد
لە غەزاي دوشمن پىشتى ھەل نەكرد

شەۋ بە بىدارى لە گەل جوبرە ئىل
سوارى بوراق بوۋ بە ئەمرى جەليل

لە مەككەۋە تا (بىت المَقْدَّس)
لەۋيۈە ھەتا بارە گاي ئەقەس

لە پاشا گوڧتوگوۋ خىطابى ظەرىف
ھەرشەۋ ھاتەۋە بو مەككەى شەرىف

ٲه و فہ ضلہ خودا لہ گہل ٲہوی کرد
 ناییتہ بہ بیان بہ صدہ دستو برد
 خودا ٲہ مری کرد بہ پیغہ مہہ ران
 ٲہ گہر بیبینن پی بیبنن ٲیمان
 و ہرنہ بفہ رموون بہ ہہ موو ٲوممہ ت
 حاضر بن لہ بو ٲیطاعہی حہ زرہ ت
 ہہم ٲہ و خاتیمہ بو پیغہ مہہ ران
 دینی ناسیخہ بو ہہ موو ٲہ دیان
 عیسا لہ عہ ہدی مہ ہدی دیتہ خو ار
 دینی مو حممہ د چاک دہ کات ٲیظہ ار
 ہہم ٲہ و رحمہ تہ لہ بو عالہ مین
 مہ بعوو ٲہ بوسہر ٲینس و جینن یہ قین
 بہ لآم غہ یری ٲہ و لہ پیغہ مہہ ران
 ہہ ریک بو بہ عضی رہ وانہ کران
 ہہم خاصہی ٲہ و ہ ٲہ و و ہل شہ فاعہ ت
 و ہ قتی زہ لزہ لہی روژی قیامہ ت
 کہ و ٲہر ، و ہ سیلہ و ، فہ ضیلہی عولیا
 روئیہ تی خودا لہ ہہ ردوو دنیا
 ٲہ خلاقی باشی سہ بییدی سہ روہر
 ہہم مو عجیزاتی ناییتہ دہ فتر
 دینی شہ ریفی خہ یرولئہ دیانہ
 ٲوممہ تی چاکتر لہ ٲوممہ تانہ

باسی خهلیفه گانی پیغه مبهەر (د ۰خ)

ئه‌عالای ئوممه‌تی ره‌فییقی شه‌فییق
خه‌لیفه‌ی ئه‌وو‌هل بو‌وبه‌ کری صد‌دیق

ناوی عب‌دالله ، باو‌کی عو‌ثمانه
بابای عامیره ، باشی بزانه

دایکی (أُمُّ الْخَيْرِ) سه‌لمای کچی سه‌خر
کورری عامیری صاحب عیززو فه‌خر

به‌ ئیجماعی عام پاش فه‌وتی چه‌زره‌ت
قرار درا بوی روتبه‌ی خه‌لافه‌ت

دوو سالو سی مانگ خه‌لافه‌تی کرد
له‌ سالی سیزده‌ی هیجره‌ت فه‌وتی کرد

عومری شه‌صت و سیی وه‌ ک (رَسُوْلُ اللهِ)
مه‌دفوون بوو له‌ لای به‌ کوطفی (الله)

خه‌لیفه‌ی دووهم عومه‌ری فارووق
مه‌حبوبی خودا ، خه‌لیفه‌ی مه‌وئووق

دایکی خه‌نته‌مه‌ باو‌کیشی خه‌طاب
بابای نه‌وفه‌له‌ به‌ علیمی ئه‌نساب

بوو به‌ خه‌لیفه‌ به‌ ئه‌م‌ری صد‌ویق
به‌ یعه‌تیان پی کرد ئوممه‌ت به‌ ته‌حقیق

ده‌ سالو شه‌ش مانگ خه‌لافه‌تی کرد
عومری شه‌صت و سی که‌ وه‌فاتی کرد

له حوجره ی عولیای سه ییدی سه روه ر
لای ته بوبه کر مه دفوونه عومه ر

حه زره تی عثمان صاحب وه فاو به ین
خه لیفه ی سی هم ، له قه ب (ذی النورین)

باو کی عه ففانه ، بابای ته بولعاض
دایکی ته روا ناو ، بی خیلافو باس

به وه جهی شوورا جه زره تی عومه ر
فه رموی : خه لافه ت بی موقه رره ر

له پاش مه شوهره ت پی یان کرد به یعت
داهه زرا له سه ر روتبه ی خه لافه ت

ئیللا دوانزه روژ له دوانزه سال
خه لافه تی کرد به عه دلو ئیقبال

عومری هه شتاو دوو ، شه هید بووره فیع
نیرژا له خاکی (جنة البقیع)

خه لیفه ی چواره م صاحب ئیشتیهار
حه زره تی عه لی ، حه یده ری که ررار

شه ریفو ، شه جیع ، عالی مه طالب
باو کی مه شهووره به ته بوو طالب

دایکی فاطیمه کچی ته سه ده
زاواو ئاموزای حه زره تی ته حمده

مودده ی خه لافه ی چوارسال و نومانگ
شه هید کرا صوبح ، عه ینی وه قتی بانگ

عومری شهصتوس ، مهدفوونی کووفه
بهعضیکیش ئه‌لین : غه‌یره مه‌عرووفه

خه‌تمی خوله‌فاء هه‌رزه‌تی هه‌سه‌ن
دوای ئه‌و حوسه‌ین شه‌هیدی ئه‌حسه‌ن

له‌ هه‌دیشایه‌ عایشه‌ی هه‌مراء
خه‌دیجه‌ی کوبرا ، فاطیمه‌ی زه‌هراء

ئاسیه‌ی عه‌ذراء ، سه‌ییده‌ مه‌ریه‌م
چاکترن له‌ ژنان ئه‌ولادی ئاده‌م

له‌ دوای ئه‌مانه‌ ئه‌صحابی هه‌رزه‌ت
ئه‌وانه‌ی موژده‌ی پیدان به‌ به‌ه‌شت

ئه‌م‌جار سه‌یصه‌دو سه‌یزده‌ی ئه‌هلی به‌در
هه‌م ئه‌هلی ئو‌حود، صاحب‌فه‌ضل و‌قه‌در

له‌وه‌پاش سه‌جبی (بَيْعَةُ الرِّضْوَانِ)
رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ الرَّحْمَانُ

به‌م ته‌رتیبه‌ فه‌ضل به‌ بی‌خیلافه‌
به‌ ده‌ئبی سوننه‌ت (حَقُّ الْاِنْصَافِ)

ئه‌بی هه‌موویان به‌چاک بزانی
جه‌ساره‌ت نه‌که‌ی گه‌ر به‌ ئیمانی

ئیمامه‌ت

واجبه‌ ئیمام بو‌قه‌ومی ئیسلام
پیاویکی ئازاو ضابط بو‌ئه‌حکام

عاقلو عادل قوره‌یشی نه‌سه‌ب
ره‌شیدو شه‌جیع ، زور عالی‌حه‌سه‌ب

نه‌ر مومکین نه‌بوو ذاتی‌وا جه‌لیل
باشه‌خصی‌تر بی ، ده‌خیل‌صه‌ده‌خیل

تا خالی‌نه‌بی‌ئین‌سلام له‌ئیمام
صه‌ده‌مه‌ی‌زوره ، باقی‌وَالسَّلَام .

ئِجْتِهَاد

موجته‌هیدینی‌دینی‌پیغه‌مبه‌ر
عالم به‌کیتاب ، سوننه‌تو ، سی‌یه‌ر

چواریان مه‌ذهه‌بیان ته‌دوین‌کراوه
ته‌قلیدیان بو‌عام جائیز دراوه

نه‌بو‌حه‌نیفه‌ئیمامی‌نه‌ووه‌ل
مالیک ، شافعی ، ئه‌حمه‌د بن‌حه‌نبه‌ل

هه‌رکس تابع بی‌به‌یه‌کی‌له‌وان
بی‌خه‌ظه‌ره‌یه ؛ موصیین‌نه‌وان

ئِيعْتِقَاد

شیخی‌ئیعتیقاد یه‌ک (اَبُو‌الْحَسَنِ)
دووهم (اَبُو‌مَنْصُور) ئیاممی‌ئه‌حسه‌ن

ئیه‌تیمامیان کرد له‌ری‌خودادا
ئه‌م له‌سه‌مه‌رقه‌ند ، ئه‌و له‌به‌غدادا

به‌عه‌ینی‌ده‌ئیبی‌صه‌حابه‌ی‌سه‌له‌ف
به‌یانیان‌فه‌رموو‌عه‌قیده‌ی‌خه‌له‌ف

هه ركهس تابيع بئى به يه كى له وان
عه قيده و دينى صهحيحه و جوان

ئەوليا

طهريقى هه موو ئەوليا حهقه
ئادابيان له كهل شرع مووافيحه

كه رامه تيان بئى عه ددو شو مار
ئابته به شرع ، ديسان به ئا ئار

هه ركهسى كارى ناموافيحه
شه رعن ، نهك وهلى ، به لكو فاسقه

ئه ئه هلى قبيله كهسى به كافر
مه زاته ، تا كو فر لى نه بى ظاهر

هه م له عنهت له سه ر (مُعَيْن) هه رگيز
ئه رچى كافر بى نه دراوه جائيز

تا به ته حقيق و يه قين نه زانى
خه تمى به كو فره ، نهك مووسلمانى

ه - وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ

ئه صلى بينجه مين به ئيستيقامهت
ته صديقت بى تو به قيامهت

نيشانهى زوره روژى قيامهت
بوت به يان ده كه م عومدهى علامهت

خه سفى له شه رقا خه سفى له غه ربا
يهك له جه زيرهى عه ره بى عه رباء

برووزی فیتنه و ، کوفری سوفیانی
ظهووری مه هدی و مه ولای یه مانی

خروجی ده جال گومرای به دته نجام
نزوولی عیسا بو نه راضی شام
(يَا جُوجُ) و (مَأْجُوجُ) ههم (دَابَّةُ الْأَرْضِ)
دونیا ده گه ررین، ته و او، طول و عرض

روژ له مه غریبو سه ر دینیته ده ر
دوو که لیک دونیا ده گری سه ر انسه ر

ئاگری له عه ده ن باش ده کا ظهوور
(فَاسْرَافِيلُ يَنْفُخُ فِي الصُّورِ)

نه م عه لاماته دینه جی یه کسه ر
(نَطَقَ بِهَا صَاحِبُ الْأَثَرِ)

نه وزاعی قه بر

بو مردوو دیتو ، له قه بر ، حه یات
(يَذْرِي الْحَسَنَاتِ مَعَ السَّيِّئَاتِ)

نه کیرو مونکه ر زور به ئیستیعجال
نازل ده بنه لای ، لی ده کهن سوال :

خودات ، ره سوولت ، ئیمامت ، دینت
کی یه و ؟ کامه یه ؟ چی یه ئایننت ؟

گه ر جوابی داوه ئازاو ئاماده
(فَوْرًا) قه بره که ی ده بی گوشاده

ده بينى به چاو ، به عه قلو به هوش
جى خوى له به هه شت ، زور شيرين و خوش

نه گهر نه توانى به يان كا جهواب
لى نه دن به گورز نامادهى عذاب

غه يري جينز و نينس ده نكي نه ژنهوى
(فوراً) بى غايهت قه برى ته نك نهوى

پالووى راست و چهپ نه چن به يه كدا
جى خوى ده بينى له جهه ننه مدا

به عه ذابى سهخت ، به لاو نه دامهت
گورفتار نه بى ، هه تا قيامهت

حه شر

نه مه (برزخه) تا وهختى مه حشه
نه و جا (معاده) تو بكه باوه رر

نه عضاء ديت هوه له گوشت و پيشه
خوين و پيست و موو هه م ره گ و ريشه

وهك له دونيادا جهمع نه بين يه كجار
نه چين بو مه حشه ر به نه مري قه ههار

ده فتهرى نه عمال

نه م جار وهك طهيران به نه صى نه قوال
له نه طرافو ديت ده فتهرى نه عمال

هه ركهس سه عيده به قه درو شه رهف
نه دريته ده ستي راستى بى نه سهف

هه ركهس شه قى بى نه خريته مشتى
ده فته ر له لاي چه پ ، يا له دواى پشتى

حيسابى نه عمال

جا نه كرى حيساب بو جينز و ئينسان
هه ر عه مه لى بى : به د بى يا ئيحسان

به عضى له نامه ي عه مه لدا مو ثبته
به عضى نه عضاي خوى نه دا شه هادته

به عضى گونا هان كهس نا يان بينى
خودا به علمى خوى ده ينوينى

نه و جار ترازوو دينن بو ته رجيج
نه و ترازووه ، به قهولى صالح ،

تاي حه سه ناتى وه ك به درى مونير
تاي سه يى تاي ظولماته ، وه ك قير

سو و كى به ره و خوار ، قورسى به ره و ژوور
نه روا ، به عه كسى ترازووى مه شهوور

عيقاب و سوئال

له وه دوا خوداى عه ليم و خسه بير
ديته سه ر عيقاب له نه هلى ته قصير

پرسيار ده كا له مه خلووق يه ك يه ك
له به نى ئادهم ، له جينن ، له مه له ك

له جه معى روسول ده پرسي مو بين :
(بَلِّغْتُمْ حُكْمِي لِلْمُكَلَّفِينَ ؟)

له عوله مایان نه پرسی یه کسه ر
 له نه مری مه عرووف، نه هی له مونگه ر
 له عامه ی نوممه ت نه پرسی به عام
 له ئیطاعه ی قهول عوله مای نه علام
 نه پرسی به قههر له نه هلی بیدعت :
 بو داتان هینا فه سادو بیدعت
 نه مجا نه مر نه کا به جهزای نه خیار
 هم به عه ذابی فه سه قه و نه شرار
 شه فاعت هه یه ، نه یکن به بی شک
 نه بی و ، وه لی ، صالح و ، مه لکه
 روژی قیامت له بو گونا هبار
 پینج جار شه فاعت هه یه به قه رار
 یه که م : ئیستیعجال بو جیگه ی حساب
 دووهم : ئاسانی سرنال و جه و اب
 سی هم : خه لاص بوون له هه ولی مه حشه ر
 چواره م : ده رچوونی که سی له سه قه ر
 پینجه م بو ته رفیع مه قام له به هه شت
 ده رجه ی به هه شت نه گه یین به هه شت
 موسلمان به پی ی عه مه ل و ره فتسار
 له وده ره جانه بوی نه دری قه رار

(صراط) پرد

دوای نهمه پردی دانه نری به راس
باریک تر له موو ، تیز تر له نهلماس

جیگه ی نه و پرده وا له سهر سه قهر
به سهر یا نه کهن مه خلوقات گوزهر

به عضی ده خزین تا ده که ونه خوار
له جهه ننه مدا نه بن گوروفتار

به عضی میثلی بهرق ، به عضی وه ک بای وهشت
لی عوبور ده که نم ده چن بو به ههشت .

که چوونه به ههشت مه خلوقات یه کسهر
به ئیستیراحت نه چنه سهر که وثر

که وثر

که وثر حوضیکه ناوی نه و له شیر
سپی تر ، بویشی خوشتر له عبیر

هر کهس هزار سال له جهه ننه م بی
موبته لای ئیشرو دهر دو نه لم بی

که ناوی خوار دو له حوضی که وثر
قهط تینووی نابی به (نصی خه بهر)

به ههشت و جهه ننه م

به ههشت و سه قهر ئیسته مه وجودن
له قورئاندا زور زور مه عدوودن

مهوقیعی بههشت له ژور سه ماوات
سه قهر له زهوی ، له ژیر طه بهقات

بهلام فرموویه کوردی مه عنهوی
(شیخ عبدالرحیم) له قه ب (مهولهوی) :

نه صیکی سه ریح هیچ نی یه دیار
له بو ته عینی جی جه ننهت و نار

حق وایه ده میان هیچ لی نه دری
ته فویض به عیلمی ذاتی حق بگری

۶ - وَبِالْقَدْرِ خَيْرُهُ وَشَرُّهُ

نه صلی شه شه مین ئیمان به قه در
یه عنی هرچی حق کردی موقه ددهر -

دیته وجودۆ بی کهم و زیاد
خالیق خودایه و کاسیبه عیباد

که سبت له بو کار ، به مه ذهه بی حق ،
خارجی ناکا له ئیرادهی حق

هرچی مه یلی بی خودا رووئدها
هرچی مه یل نه کا قه ط نابی په یدا

گه ره هلی دنیا مه یل بکهن یه کسه ر
یه که موو کهم ناکه ن یا خوود زیاتر

رازی یه به خه یر نارازی له شه رر
بو ئاسانی کار شه وه ته فیه ددهر

نه گه ره مه یلی بی ئهدات هیدایهت
بو ریگهی خه یرت نه کا عنایهت

کاری نه نفع ع بی بو شه خصی کاسب
 له سهر ذاتی حق هیچ نی یه واجب
 نه توانی بیکا ته عذیبی مو طیع ،
 عاصی بیاته مه قامی ره فیع
 چون مالیکی مولک موته صهر ریفه
 نه مه نه زانی ههر که س عارفه
 هه موو ته کلیفی پی ده کری له خهلق
 هیچ واجب نی یه له سهر ذاتی حق !
 خیلافی نه مه خیلافه و جه هله
 خودا چی ده کا فاضله ، یا عه دله
 وایه عه قیده ی نه ربایی سوننهت
 (أَصْحَابُ الرَّسُولِ ، آلُ الْكِرَامَةِ)
 (که ریم) بهم ره ئیه له حق راجی یه -
 داخل بیته ناو فیرقه ی ناجی یه
 یا ره هنوما ی خیر کار به دهس ناسان
 فه یاضی مو طلق بو عام و خاصان
 بم به خشه به فه یض شاهی نه نبیاء (ص)
 به نووری سینهی صافی نه ولیاء
 لاده له قه لبم ره شی نه دامهت
 خاتیمه م بینه به فه یض و ره حمهت

روزی جومعه - دهه می مانگی ره مهزان
 سالی ۱۳۵۲ ای کوچی - خانه قای بیاره

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

له پاش حمدو ثناي ذاتي خوا وه تقديمي صلاة و سلام بو روجي حضرتي محمد (ص) وه بو روجي هه مو آلو أصحابي بزائن : ثمه دفتریکه ناوی (ئه ساسی سعادت) چه ند سؤال و جوابیکي دینی ه ی تیدا نوسراوه بو شاره زایی مندالانی اسلامي کورد زبان . رجائه که م خواي تعالی بیان کا به ئه ساسی سعادت و اقبال .

(الْإِسْلَامُ أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ وَتَقِيمَ الصَّلَاةَ وَتُؤْتِيَ الزَّكَاةَ وَتَصُومَ رَمَضَانَ وَتَحُجَّ الْبَيْتَ إِنْ اسْتَطَعْتَ إِلَيْهِ سَبِيلًا) .

• ثم حدیثه مقدسه هه مو ئه رکاني اسلامي تیدایه .
• با له سه ر ترتیبی ثم کلامه زه ریفه بروین به ریدا .

س ۱ - بناغه ی اسلامیت له سه ر چه ند چشته ؟

ج - بناغه ی اسلامیت له سه ر پینچ چشته ، یه که م دوو کلمه ی شهادت . دو هه م پینچ فرضه ی نویژ له هه مو شه وو روزیکا . سی هه م روزوی مانگی رمضان له هه مو سالیکی دا . چواره م عطا کردنی زه کات و سه ر فطره به مستحقان . پینجه م حج و عمره ، یانی طوافی بیت الله له مکه ی مکرمه ، به و آداب ه شرع بیانی کردوه :

۱ - أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ .

س ۲ - معنای دوو کلمه ی شهادت چیه ؟

ج - معنای کلمه‌ی یه کهم ٲه‌مه‌یه به‌دل باوه‌ررم هه‌یه وه به زبان اقرار ٲه‌کم هه‌چ ذاتی نیه عبادتی بو‌بکری به‌حق الا ٲه‌و‌ذاته نه‌بی که ناوی (الله) یه .
معنای دووه‌م ٲه‌مه‌یه به‌دل باوه‌ررم هه‌یه وه به زبان اقرار ٲه‌که‌م به‌مه که حضرتی محمد (ص) پیغه‌مبه‌ری خواهی وه ، خواهی تعالی ره‌وانهی کرده به پیغه‌مبه‌ری بوسه‌ر انسان و جن و ملائکه .

س ٣ - نسبی پیغه‌مبه‌ر (ص) کامه ؟

ج - پیغه‌مبه‌ر (ص) کوری عبدالله یه وه ، عبدالله کوری عبدالمطلب ، عبدالمطلب کوری هاشمه ، هاشم کوری عبدالمنّافه . دایکی ناوی آمینه‌یه ، آمینه‌کچی وهب ، وهب کوری عبدالمنّافه ، عبدالمنّاف کوری زهره‌ی کوری کیلابه ، له میلیله‌تی عه‌ره‌ب وه له طائفه‌ی قریشن .

س ٤ - پیغه‌مبه‌ر (ص) له‌کوی له‌دایک‌بووه‌و بووه به پیغه‌مبه‌ر وه له‌کوی متوفا بووه ؟

ج - پیغه‌مبه‌ر (ص) له شاری مکه له‌دایک‌بووه‌و ، هه‌ر له شاری مکه له‌ عمری چل‌سالی‌دا بووه به پیغه‌مبه‌ر له‌پاش چل‌ساله دوازده‌سال له‌ مکه‌دا ماوه‌ته‌وه ٲه‌مه په‌نجاودوسال ، له‌ووخته‌وه تشریفی رویشته‌وه بو شاری (مدینه‌ی) منوره یازده‌سالیش له‌مدینه بووه ٲه‌مه شه‌ست و سی‌سال له‌وعمره‌دا له‌مدینه متوفا بووه . مرقدی مبارکی له شاری مدینه‌ی منوره‌یه .

س ۵ - هیئتی پیغمبر (ص) چون بووه ؟

ج - هیئتی زور جوان و شیرین بووه شمایلې ذاتی مبارکې قسمیکې عادتې بووه قسمیکې غیره عاده تی . اما نه و قسمه ی که عاده تی بووه نه مه یه : سه ری مباره کی گه وره بووه ، موی رهش بووه هه ندی جار گه یشته ته سه رشانی وه بعضی جار له وه که م تر بووه تاشیویه تی ، ته ویلی پان بووه نه بروی دریژو باریک و پر مو بوون ، چاوانی گه وره و رهش بوون برزانگیان زور بووه له سپیانی چاوانیا خالیکی سور بووه ، اغلب تماشای زه وی کردوه روی مباره کی گرد بووه ره نگی سور و سپی بوه ریشی پر بووه ، موی سپی له بیست مو که م تر بووه ، زبانی فصیح بووه ، ده نگی خوش بووه ، پیکه نینی تبسم بووه ، هه رگز قهقهه ی نه بووه ، له وه ختی شه و نویرژو قرآن خویندنا گریانی بووه .

و اما شمایل غیره عاده تی نه مه بوه :

نه که رچی ذاتاً بالای معتدل بووه له گهل هه رکه سی راوه ستابی بالای له و که سه به رزتر بووه ، له هه تاوا سیبه ری نه بووه ، مخلوقی له پشتی سه ره وه بینیه ، تفی شفای زام بووه ، چوار دفعه حضرتی جبرئیل علیه السلام قلبی مباره کی له کردوه و شوریویه ته وه وه پری کردوه له نوری معرفت : له عمری سی سالی دا ، له عمری ده سالی دا ، له عمری چل سالی دا ، له عمری په نجاویه کدا . له

ناوشانی دا به لای چه په وه موری نبوت بووه به
 قدری هیلکه کوتری ، علمای اسرار فرمویانه
 لی نوسراوه (تنجنج هیصور) یعنی روبکه له خوا
 به راستی تو ذاتیکي نصرت دراوي . له راوه ستانا
 ههردو بهری دهستی گه یشتونته ته نه ژنوی ژیری
 پی ساف بوون ، بینی بهدنی مباره کی نه ونده
 خوش بووه له هه ر مجلسیکا دانیشتی نه و مجلسه ی
 معطر کردوه .

۲ - (وَتُقِيمَ الصَّلَاةَ)

س ۶ - بینج فرضه له چه وهختیکا واجب کراون ؟

ج - واجب کراون له شهوی معراجی
 بیست ووه ونه می مانگی رجبدا سالیك و شهش
 مانگ له پیش هجرتی حضرت (ص) له مکه وه بو
 مدینه .

س ۷ - نه م فرضانه ناویان چی یه ؟

ج - ناویان ، صبح ، نیوه ررو ، عصر ، مغرب ،
 عشا یه .

س ۸ - نه م فرضانه یه کی چه ند رکاتن ؟

ج - صبح دوو رکات ، نیوه رو چوار ، عصر
 چوار ، مغرب سی ، عشاء چوار .

س ۹ - شرطی واجب بونی نویژ چی یه ؟

ج - شرطی واجب بونی سی شته ، اسلام

بلوغ ، عقل ، که و ابی نویژ و باقی احکام له سهر
کافرو مندالو شیت واجب نین .

س ۱۰ - شروطی نویژ چه ندیکن ؟

ج - شروطی نویژ پینجن ، یه که م پاکی بدن و
لباس و جیگه نویژه له ههر پیسیه ، که عفوی
لی نه درابی . دووهه م داپوشینی عورته ، که بو پیاو
مابینی نه ژنو و ناوکه و بو ژن همو بدنه الا دهم و
چاوو دستی نه بی ، که له نویژا عورت نین نه مال له
غیری نویژ همو گیانی عورته لازمه درنه که وی و
دای پوسی بو نه وه گونه هبار نه بی . سی ههم دست
نویژی بی و جه نابهت و له ش گرانی به سهره وه نه بی .
چوارهم هاتنی وقتی نویژه که یه . پینجم روو کردنه
له قبله .

(س ۱۰) فرضی دهست نویژ چه نده ؟ (ج) فرضی
دهست نویژ شهشن : یه که م نیتی لابر دنی
بی دهست نویژیه له وقتی شورینی دموچاوا .
دوههم ، شورینی ههمو دهم وچاوه به پانی مابینی
ههر دو گوچکه یه ، وه به دریزی مابینی موی سهرو
انتهای چه ناکه یه . سی ههم شورینی ههر دو دهسته
له سهر په نجه وه تا نه وپه رری نه نشک . چوارهم
مسحی بعضیکه له سهر . پینجه م شورینی
ههر دو پی یه به ههر دو قوله پی وه . شه شه رعایتی
نه م ترتیبه یه .

س ۱۱ - شروطی غسل چه ندیکن ؟

ج - شروطی غسل دوانن • اول نیتی لابر دنی
حکمی له ش پرسی یه له اول شورینی اعضاوه •
دووه شورینی هه مو اعضا یه چه پیست و چه مو •

س ۱۲ - نه و شتانه دهس نویژ نه شکینن چه نندن ؟

ج - نه و شتانه ی دهس نویژ نه شکینن چوارن •
یه که م ده رهاتنی شتیکه له پیش یا له پاش • دوهم
نوستنه به مشرطه ژیری خوی له زهوی محکم
نه کردبی • سی هه م نه مه یه دهس بدا له عورتی خوی ،
یا عورتی که سیک به بهری دهست • چواره م نه مه یه
پیستی ژنو پیاوی نامحره م به یه ک بگهن •

س ۱۳ - وهختی نه م پینج فرضانه کامه یه ؟

ج - وهختی صبح له روژه وه بون تا خور نه کهوی •
وهختی نیوه ررو له اولی لادانی روژه له ناوه راسنی
آسمان هه تا سیبهری هه رچشتی به قدری نه وچشته ی
لی بی بیجگه له سیبهری وهختی استواء • وهختی
عصر له م وهخته وه یه تا خور آوا نه بی • وهختی مغرب
له خور آوا بونه وه تا سوری قه راغی آسمان گوم
نه بی • وهختی عشا له م وهخته یه تا طلوعی فجر یانی
روژه وه بون •

س ۱۴ - نه رکانی نویژ چه نندن ؟

ج - نه رکانی نویژ چواردهن : یه که م نینه یانی
قصدی کردنی فرضی نه و وهخته به دل • دووم الله اکبر
به م شرطه له گهل ووتنی نه م لفظه نینه که ی

له دل دابی • سی ههم خویندنی فاتحه یه له هه مو
 رکاتیک دا الا رکاتی که سی نه بی که امام لی پیش
 که وتبی • چوارهم راوه ستانه بو که سی قدرتی بی
 له وهختی خویندنی فاتحه دا • پینجهم رکوعه یعنی
 دانه وینه وه نه ونده انسان هه ردو بهری دهستی
 بگاته نه ژنوی • شه شهم اعتداله یعنی به رزبونه وه
 له حاله بو وضعی راوه ستان • چه وتهم سجده ی
 اوله بهم نوعه هه ردو نه ژنوی وه هه ردو بهری دهستی
 وه هه ردو سنگی پی ی وه ته ویلی به روتی له سه ر جیگه
 نویژه که ی دانی • هه شتهم دانیشتنه له پاش
 شه سجده یه • نوه هم سجده ی دوه هه مه وه کو
 سجده ی اول • ده ههم قرار گرتنه له رکوع و اعتدال و
 هه ردو سجده کان و دانیشتنی مابین یان • یازده هم
 تحیاتی آخر • دوازده هم صلاواته له سه ر حضرت
 (ص) له پاش تحیاتی آخر • سیزده هم سلام
 دانه وه ی اوله • چوارده هم ملاحظه ی شه ترتیبه یه
 که به یانمان کرد : مثلاً الله اکبر له پیش خویندنی
 فاتحه و خویندنی فاتحه بهرله رکوع •

۳ - (وَتُؤْتِي الزَّكَاةَ)

س ۱۵ - زه کاه چهند نوعه ؟

ج - زه کاه دونوعه : اول زه کاتی سه ره که
 مشهوره به سه ر فیتره ؛ دوهم زه کاتی مال •

س ۱۶ - سه ر فیتره چه وهختی واجب کراوه ؟

ج - فرض کراوه له مانگی شعبان له سالی
 دوهه می هجرت دا •

س ۱۷ - سہر فیترہ بہ چی واجب تہ بی ؟
ج - واجب تہ بی بہ تہ او بونی مانگی رمضان
لہ ہہ موسالیک دا .

س ۱۸ - سہر فیترہ لہ سہر کی واجبہ ؟
ج - واجبہ لہ سہر ہہ مو انسانیکی حر ، کہ زیاد
لہ نفقہ ی شہ و روژی جہڑنی ہہ بی ، عطا کردنی سہر
فیترہ ی سہری خوی و ہہر کہ س نفقہ ی لہ سہری
واجب بی ، وہ کو ژنو مندالی ، یاخزمہ تکاری کہ
اجرہ ی بوقرار نہ درابی .

س - مقداری سہر فیترہ بوہر یہ کی چہ ندیکہ ؟
ج - مقداری سہر فطرہ بوہر کہ سیک صاعیکہ
بہ صاعی حضرتی پیغہ مہر (ص) لہ ہہر جیکہ یی
عیاری تہ و صاعہ دہ س کہوت باشہ ، تہ گہرنا
بہ حسابی کیشمانہ سہر فطرہ تہ دری و ، وزنی
تہ و صاعہ چوارسہ دو ہشتا و چوار مثقالہ .

س ۲۰ - زہ کاتی مال چہ وہختی فرض کراوہ ؟
ج - زہ کاتی مال فرض کراوہ لہ سالی دوہمی
ہجرہ تہ دا لہ پاش فرض بونی سہر فطرہ .

س ۲۱ - زہ کات لہ چہ مالیک دا واجبہ ؟
ج - زہ کاۃ واجبہ لہ آلتون ، زیو ، مالی تجارت ،
حوشتر ، گا ، مہرر ، بزن وہ ہہر چشتی بو قوت
بشی وہ کو برنج ، گہنم ، جو ؛ زرات ، خورما ،
میوز .

س ۲۲ - شرطی زہ کاتی آلتون و زیو چییہ ؟
ج - شرطی زہ کاتیان دوشتہ یہ کہم تہ مہیہ

بگه نه حدی زه کاة • دوهم ئه مه یه له له ملکی خاوه نیانا
سال ته و او بکهن •

س ۲۳ - حدی زه کات و مقداری واجب له آلتون و
زیودا چییه ؟

ج - حدی زه کاتی ئالتون بیست مثقاله وه حدی
زه کاتی زیو سه دوچل مثقاله ، که گه یشتنه ئه و
ئه نذازه مقداری واجب یان (رُبْعُ الْعَشْرِ) دیانی
چواریک له ده یک ، که حاصله که ی چلیکه : مثلا له
بیست مثقال آلتون نیو مثقال وه له سه دوچل مثقال
زیو سی مثقال و نیو واجبه •

س ۲۴ - زه کاتی مالی تجارهت چونه ؟

ج - مالی تجارهت وه کو آلتون و زیو واجبه سالی
به سه ردا بسورریته وه ، وه به هه ر پارهی کرراوه
به اعتباری ئه و پارهی بگاته حدی زه کات ، ئینجا
به و حساب به زه کاتی لی ئه دری •

س ۲۵ - شرطی زه کات له مه ررو بزندا چییه ؟

ج - زه کات له مه ررو بزندا واجبه به سی شرط :
یه که م ئه مه یه که به ده می خویان بله وره ررین ،
آلفیان نه دریتی • دوهم ئه مه یه عددیان بگات به
حدی زه کات • سی هم ئه مه یه له ملکی صاحبه که یاندا
سالیان به سه ردا بیته وه له پله و حدی اولدا که
چل سره ، ئه ما له پله ی دوهم داتا چوار صد و زیاتر
لازم ناکا سالیان به سه را بی ته وه •

س ۲۶ - حدی زکاتی مه ررو بزندا کامه یه ؟

ج - حدی زکاتیان چل سه ره که گه یشتن به

چل سهر ، يه ك سهر واجبه تا سه دو بيست ويه ك
 سهر كه گه يشتن به سه دو بيست ويه ك سهر
 دوسهر واجبه تا دوسه دويك سهر كه گه يشتن به
 دوسه دويك سهر سي سهر واجبه هه تا چوارسه د سهر
 كه گه يشتن به چوارسه د سهر چوار سهر واجبه كه
 له م عدده زياد بو به م حساب به له همو سه دسه ريكا
 سهرى واجبه .

س ۲۷ - شرطى زكاة له قوتا چيه ؟

ج - شرطى نه وه يه بگاته حدى زكات به م نوعه
 نه و قوتانه كه بى تويكل هه له نه گيرين وه كو برنج
 كه نم بگن به پينچ ويسق و به حسابى مئقال و وزن ،
 به وزنى ته بريز دوسه دو بيست و پينچ تبريزيه و ،
 به پيوانهى حلبجه كه مسكنى خومانه ، نصابى زه كات
 ۴۵ ته نه كه يه وه نه وانهى له تويكل دا هه له نه گيرين
 وه كو چهل توك و پهر رشه نه بى بگن به ده ويسق .
 مع العلم زه كات ههر ده يه كه .

س ۲۸ - مقدارى واجب له قوتا چه نديكه ؟

ج - واجب له واندها بنه باران يا به جوگه
 او بدرين (عشر) ه يانى ده يك ، وه له وانده به دولچه
 او بدرى نصف العشره يانى بيست يك .

س ۲۹ - نه و صنفانه مستحقى زكاتن چه نندن ؟

ج - نه و صنفانه هه شت صنفن له قرآنى
 شريفدا بيان كراوون .

س ۳۰ - له وهه شت صنفا نه له زمانى ئيمه داچه ند
صنف هه يه ؟

ج - موجوديان چوار صنفه ، يه كه م فقير يانى
كه سى نه مالى بيبى نه كسب بزاني . صنفى دوهم
مسكينه يانى كه سى مال و كسبى بيبى اما كفايتى
نفتهى شرعيه ي نه كا . سى هم قرضاره به لام نه گهر
بو نفقه ي خويو عائله ي قرضار بوبى وهختى زكاتى
نه دريتى خوى نه توانى قرضه كه ي بداته وه وه نه گهر
بو جى به جى كردنى احتياجى مسلمانان وه كو
مهمان داري يا اصلاحي دوطائفه ي دوشمن
قرضار بوبى نه وه زكاتى نه دريتى با خويشى دوه له مه ند
بى . صنفى چوارهم مسافره ؛ كه سى له سه فه ريكي
حلال دا بى وه كو سفرى تحصيلى علم يا صيله ي ره حم
وه خوى مالى نه بى خه رجى بكات يا مالى بيبى و ده ستى
بى نه گا نه وه زكاتى نه دريتى .

س ۳۱ - له وهختى زكات دا نا چى واجبه له سه ر
خاوه ن مال ؟

ج - واجبه له سه ر خاوه ن مال نيتى عطا كردنى
زه كاته كه ي بيبى ، وهختى زه كاته كه له ماله كه ي جيا
نه كاته وه يا له وه ختا تسليمى مستحقى نه كا .
وه نيتى وكيلى كفايت نه كا له جياتى نيتى خاوه ن
مال .

۴ - (وَتَصَوْمَ رَمَضَانَ)

س ۳۲ - روزو چه وهختى واجب كراوه ؟

ج - واجب کراوه له مانگی شعبان له سالی دوهه می هجرت دا .

س ۳۳ - روزو به چی واجب نه بی ؟

ج - واجب نه بی به تته واو بونی «۳۰» روزی شعبان یا چاوپیکه وتنی هلالی رمضان .

س ۳۴ - فرضی روزو چیه ؟

ج - فرضی روزو نیتته له هه مو شه ویکدا .
به نوعه هه مو شه ویکه رمضان قصدی روزی فرضی صبحه یینی رضانی ته و ساله ی بی .

س ۳۵ - به چی روزو نه شکمی ؟

ج - روزو نه شکمی به جماع ، به استمنا ، به خورشانه وه ، به داخل بونی شتی بو جوفی یانی بو ناوسکی یا ناوی گویچکه ی یا ناوی ذکر ی . به شرطه ته و که سه روزوه که ی له فکر دابی وه به اختیار نه مانه بکات .

۵ - (وَتَجَّ الْبَيْتَ اِنْ اسْتَطَعْتَ اِلَيْهِ سَبِيْلًا) :

س ۳۶ - حج و عمره چه وختی واجب بوون ؟

ج - واجب کراوون له سالی شه شه می هجرت دا .

س ۳۷ - حج و عمره چه نددفعه واجب له عومردا ؟

ج - به يك دفعه واجب له عومردا له سه ره هه مو فردی له مسلمانن مکلف .

س ۳۸ - شی طی واجب بونی حج و عمره چیه ؟
 ج - شرطی واجب بونی چوار شبتہ ، بلوغ ، حریت ، قدرت : بہم نوعہ مقتدر بی بہ سہر مصرفی خویو عائلهی تا لہ وسفرہ دیتہ وہ بو مہ نزلی خوی وہ امین بونی نفس و مال .

س ۳۹ - ارکانی حج چہ ندیکن ؟

ج - ارکانی حج شہ شہن یہ کہم احرامہ یانی قصدی داخل بون لہ عملی حجدا لہ و موقعانہ وہ معلوم کراون . دوہم وقوفی عرفہ یہ یانی مانہ وہ لہ ٹہ رزی عرفات دا لہ نیوہ روی روژی نوہ می ذی الحجہ وہ تاطلوعی فجری روژی جہن با یک لحظہ یش بی لہ و مدہ دا . سیہم طوافی مالی خواہیہ یانی دہ ورہ دان بہ دہ وری مالی خودادا حہوت دفعہ . چوارم سعیہ یانی را کردن لہ بینی صفا و مروہ دا . پینجم حلقہ یا تقصیر یانی تاشینی موی سہر یا کور تہ وہ کردنی بہ مقص مثلاً . شہ شہم ترتیبہ بہم نہ و عہ بیانمان کرد .

س ۴۰ - ٹہرکانی عمرہ چہ ندیکن ؟

ج - ہرچی ارکانی حجہ ارکانی عمرہ یشہ الا وقوفی عرفات نہ بی ٹہ وہ بو عمرہ لازم نیہ . ٹہ مہی کہ بیانمان کرد ارکانی اسلام بون لازمہ لہ سہر ہمو مسلمانی بیانزانی وہ عمل یان پی بکا وہ تعلیمی بکا بہ مندالی خوی .

مادام ارکانی سلامت زانی با ارکانی ایمانیش

بیان بکهین : حضرت (ص) فرموده تی .
**(الْإِيمَانُ أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ
 وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ مِنْ اللَّهِ تَعَالَى)** .
 با له سه ر ترتیبی ثم حدیثه شریفه ارکانی ایمان
 بیان بکهین .

س ۴۱ - ارکانی ایمان چه ندیکن ؟

ج - ارکانی ایمان شهن (۱) ایمان به خوی
 تعالی (۲) ایمان به ملائکه (۳) ایمان به وکتبانه خوا
 ره وانهی فرمومن بو پیغمبران علیهم الصلاة
 والسلام (۴) ایمان به و پیغمیرانه خوا ره وانهی
 کردوون بوسه ر عباد (۵) ایمان به روزی قیامت
 (۶) ایمان به قضاء و قدر .

۱ - **(الْإِيمَانُ أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ)**

س ۴۲ - ایمان به خوی تعالی چونه ؟

ج - ایمان به خوا ثمه یه به دل تصدیق و باوهرت
 بی که خوی تعالی موجوده یانی وجودی هه یه ،
 نه زه لی یه یه عنی نه وولی نی یه نه به دی یه ، یانی ناخری
 نی یه ، واحده یعنی تنه یه هه ر نه وخالقه وه هه مو
 شتی دروست نه کا هه ر نه و عبادتی بو نه کری هه ر
 نه و واجب الوجوده ، جسم نیه له چه ند اجزایه تیکهل
 بی ؛ جوهر نیه یانی ماده ی نیه محتاج بی به
 جیگه بی ، عرض نیسه یعنی شتی نیه وه کوره نک
 محتاج بی به محلی ، جهت و محلی نیه یانی خوی تعالی

به‌ری‌یه‌له‌مه که له جیگه‌یک‌دا وه یا له ژور یا خوار
 وه‌یا مقابلی شتیک بی ، غنیه یانی بسه هیچ‌شتی
 محتاج‌نیه وه هه‌موشتی محتاجه بهو ، له که‌سی به‌ولد
 نه‌ها‌توو وه که‌سی لی به‌ولد نه‌بووه هیچ‌شتی وه‌کو
 خوانیه وه‌هر چه به‌خیالی ایمه‌دا بی خوا وانیه .
 والحاصل خوای تعالی به‌ری‌یه له هه‌ر چه عیبو
 نقصانه وه هه‌ر چه صفتی کمال و چاکه‌یه هه‌یه‌تی .

س ۴۳ - خوای تعالی چه‌ند صفتی هه‌یه ؟

ج - خوای تعالی جهوت صفتی هه‌یه حیاة ، علم ،
 ارادة ، قدرة ، کلام ، سمع ، بصر . صاحبی حیا‌ته
 یانی زیندوه نامری ، صاحبی علمه یانی هه‌موشتی
 نه‌زانی ، صاحبی اراده‌یه یانی میلی له‌سه‌ر بونی
 هه‌رشتی بیی نه‌بی وه میلی له‌سه‌ر هه‌رشتی نه‌بی
 نابی ، صاحبی قدرته یانی قدرتی هه‌یه وه نه‌توانی
 هه‌ر کاری ممکن بی بیکا ، صاحبی که‌لامه ، یانی
 صفتیکی ذاتیه‌ی وه‌هایه که نه‌بی به‌منشای
 نازل‌کردنی وحی بو لای پیغه‌مبهران (ص) .
 صاحبی سمعه یانی هه‌مو ده‌نگی نه‌بیسسی ،
 صاحبی بصره یانی هه‌موشتی نه‌بینی ،
 وه نه‌م صفاتانی خوایه وه‌کو صفاتی ایمه‌نییه ، مثلاً:
 حیاتی خوا به روح و بدن نیه ، علم و ارادی خوا به دل
 نیه ، قدرتی خوا به ده‌ست و اعضا ده‌رناکه‌وی ،
 کلامی خوا ده‌موزبانی ناوی ، بستنی خوا به‌گویچکه
 نیه ، بینینی خوا به‌چاو نیه . هه‌ر وه‌کو ذاتی خوا

به حقیقت ناسری هم صفاتانش به حقیقت
نه ناسراون .

س ۴۴ - دلیل له سهر وجودی خوا چیه ؟

ج - دلیل له سهر وجودی ذاتی خوا نه وه یه که
هر کسی ته ماشای آثاری عالم بکا معلومی نه بی
که عالم صانعیکی صاحب کمالی هه یه ، مثلاً هه روه کو
انسان تماشای بنائی یا نقشی گی کرد اقرار نه کا به مه
نه و بنایه بنائیکی بووه وه نه و نقشه نقاشی کی
هه یه . مادام تماشای نه جزای عالم بکا وه کو آسمان و
روژ و مانگ و نه ستیره و ترتیبی طلوع و غروب یان ،
وه تماشای باو باران و بحرو کیوان و معادن و نباتات و
حیوانات و انسان و اختلافی ره نگ و زبان و مشرب یان
بکا معلومی نه بی له عالمه دا صانعیکی به کمال هه یه .

س ۴۵ - دلیل له سهر ته نهایی خوا چیه ؟

ج - دلیل له سهر ته نهایی ذاتی خوا نه مه یه
مادام معلوم بو که کسی هه یه صانعی هم عالمه بی
هر صانعی تو تماشای بکه ی نه گهر بی کمال بی
نه وه بو صانعیت ناشی و نه گهر له هه مو عیبی به ری و
صاحبی هه مو کمالی بی فقط نه وه بو صانع کافیه ،
ایتر اعتباری صانعیکی ثانی لغوه وه بی فائده یه ،
علاوه له مه شرکت و تعددی مه لاک به حسب عادت
منشائی نزاع و جداله نه گهر صانعی عالم دوو بی
اوضاعی به انتظام نابی .

س ۴۶ - دلیل له سهر هم حوت صفتانه چی یه ؟

ج - دلیل له سهر ئهم صفتانه ئهمه یه ئه گهر
 ئهم صفتانه بو خوا نه بن ئه بی خلافی ئه مانه ی بی وه
 خلافی ئهم صفتانه ، وه کو مردن و عجز و جهل ئه ونده
 نقصن ادنا بشری راضی نابی پییان ، که و ابو چون بو
 ذاتی خوا اعتبار ئه کرین ، علاوه ئهم ترتیب و انتظامی
 عجیبه که له عالم دا تماشا ئه کرین به بی علم و قدرت و
 باقی صفاتی کمالیه قابل نیه بن ؛ که و ابی انسان
 ناچاره بهمه تصدیق و باوهری بی که ذاتی خوا
 صاحبی ئهم حوت صفتانه یه .

س ۴۷ - خوا چند ناوی هه یه ؟

ج - مشهور وایه خوی تعالی هه زارویه ک ناوی
 هه یه ، فقط لهم ناوانه نه وه دونویان له قرآن و
 حدیث دا موجودن ، له هه مویان گه وره تر اسمی
 (الله) یه .

س ۴۸ - خوی تعالی به چاو ئه بینری یانه ؟

ج - به لی له قیامت دا هه مو مسلمانی خوی
 چاوی ئه که وی ، به لام له دنیا دا که س نه ی بینویه الا
 حضرتی محمد (ص) ئه و له شه وی معراج دا ذاتی
 خوی چاوی که و تووه به نوعی بو انسان تقریر
 نا کریت .

۲ - وَ (مَلَكْتِه)

س ۴۹ - ایمان به ملائکه چونه ؟

ج - ایمان به ملائکه ئهمه یه تصدیق و باوهرت

ببی که ملائکه نوعیکن له مخلوقی خوا جسمیان لطیف و نورانی یه ، ئه توانن خویان ببه نه چه ند صورت و ره نگه وه دائماً وان له اطاعهی خوادا لذت و الفت بیان به ذکرو عباده تی خواهی ، معصومن له گونا ، نه نیرن نه مین ، خوا میلی له دروست کردنی ههرمه لائیکه یه بیبی به قدرتی خوی بی واسطهی باوک و دایک خلقی ئه کاو ههرگیز خواردن و نوشتن بیان نیه .

س ۵۰ - ملائکه کارو ایشیان چیه ؟

ج - ملائکه غالبیان فقط عبادت ئه کهن به وطرزه عباده ته خوا امری پی کردون وه بعضیکیان مأمورن له عالم دا له سه ر ارض و آسمان و باو باران و حیوانات و انسان و باقی موجودات ، وه قسمی مأموری سؤالی قبرن . ههر که سی مرد مادام خرایه قبره وه یا له موقعی خوی دا به جی ما خوی تعالی زیندوی ئه کاته وه وه دو ملائکه روانه ئه کا بو لای سؤالی لی ئه کهن له خواو پیغه مبه رو دین و مذهب . ئه گهر باش جواب بیان بداته وه ئه وه درجه و مقامی باش ئه بی وه ئه گهر نه زانی جوابیان بداته وه وه ئه وه عذاب ئه دری به ئه ندازه ی گوناھی خوی وه یاخو عفو ئه کری ، وه ئه م عذابی قبره حقه به موافقی آیت . وه قسمی مأموری حشر و میزان و حساب و عذابن له قیامت دا ، قسمی مأمورن له بو عذابی جهنم . ئه مانه نوزده که سن یا نوزده طائفه رئیسیان ناوی مالکه ،

وه قسمی مأموری به هشتن رئیسی نه مانه ناوی
رضوانه .

س ۵۱ - آیا له بینی ملائکه دا تفاوت له فضل و
شرف دا هه یه ؟

ج - به لی چوار صنف له ملائکه له باقیه کانیان
گه ووره ترن یه کهم صنفی کروبی ، دوه
صنفی روحانی ، سی ههم حمله عرش
یانی نه وانه عرش یان هه ل گرتوو ژماره یان له دنیادا
چوارنو ، له قیامت دا هه شتن ، چوارهم مقربین .
له صنفه چواریان ناویان معلومه ، یه کهم (جبرائیل)
مأموره له سه ر هاوردنی وحی له طرف خواوه بو لای
پیغه مبه ران عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ . دوه
(میکائیل) مأموری رزق و برکته له دنیادا . سی ههم
(عزرائیل) مأموری روح کیشانه وه چه ند مأموری
هه یه له ملائکه بو قبضی ارواح . چوارم (اسرافیل)
مأموره به نفخی صور یانی مأموره به فو کردن به
صورا .

س ۵۲ - صور چیه ؟

ج - صور شاخیکه به عددی ارواحی نه وانه ی
که زیندون له دنیادا کونی تیایه . دوجار اسرافیل
فو نه کا به و شاخه دا ، جاری اول هه رچی گیان له بهره
نه مرن وه کیوانی دنیا له گه ل نه رزدا صاف نه بن ،
باش نه م دفعه به مدهی چل سال ده دفعه ییکی تر فو

نه کانه وه به صورا به مده فعه هه رچی مردوه زیندو
نه بنه وه وه نه برین بو ممشر ؟

س ۵۳ - جن چه نوعیکن له مخلوق ؟

ج - جن طائفه ییکن نه صلا له آگر دروست
کراون نه توانن خویان ببه نه چه ند صورت و هرنگه وه
فرقیان له گل ملائکه نه مه یه نه مان له بدن دا کثیف و
لطیفیان هه یه ، خواردن و نوستنیان هه یه ،
نیرومی یان هه یه ، کافرو مسلمان یان ، هه یه
له مسلمانه کانیش بی گوناوه و گوناوه باریان هه یه
گوناوه باریش یان له جهنم دا عذاب نه درین ، وه نه م
طائفه له پیش نه وه آدم بکه ویتسه زه وی
له زه وی دا بوون ، وه ایستایش هه ن له دنیا دا نه وان
چاویان به بنی آدم نه که وی وه بنی آدم چاویان به وان
ناکه وی ، به لام له قیامت دا بالعکس ایمه نه وان
نه بینن وه نه وان ایمه نابینن .

س ۵۴ - شیطان له چی طائفه ییکه ؟

ج - موافقی ظاهری آیتی قرآنی شریف شیطان
له طائفه یی جنه وه له اصل دا زور عباده تی کردوه زور
محترم بوه ، به ناو ملائکه دا نه گه ررا فقط له وه ختی کا
خوا حضرتی آده می دروست کرد امری فهرمو به
شیطان سجده ی لی ببا شیطان فیزی نوان ، اطعه ی
خوا ی نه کرد ، له و خصوصه وه خوا ی تعالی له رحمتی
خوی بی به شی کردوه له عنه تی لی کرد .

س ۵۵ - شیاطین کین؟

ج - شیاطین نه و جنی یانهن که اطاعهی خوای
تعالی ناکهن وه تابعی شیطانن بو ضرردان له بنی آدم
وه وه سوه سه خستن به دلی مسلمانان، نه م شیاطینانه
هه ندیکیان له اولادی شیطانن ، وه هه ندیکیان
له اولادی باقی جنیه کانن .

۳ - (وَكُتِبَ)

س ۵۶ - ایمان به کتب چونه؟

ج - ایمان به کتب نه مه یسه باوه ررت بیی
نه و کتیبانه نازل کراون بو لای پیغه مبه ران عَلَیْهِمْ
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ مه خصوص له طرفی ذاتی خواوه
هاتوون وه له قبیلهی سحر و القای شیاطین نین، وه به
واسطهی حضرتی جبرئیله وه نازل بوون به محفوظی
له هه مو عیبی .

س ۵۷ - نه و کتیبانه له طرفی ذاتی خواوه
هاتوون چه ندیکن؟

ج - نه و کتیبانه سه دو چوارن ، ده بو حضرتی
آدم ، په نجا بو حضرتی شیث سیی بو حضرتی
إدْرِیْس ، ده بو حضرتی ابراهیم . نه و سه ده مشهورن
به صحف چونکه پهره پهره نازل بوون ، توراة بو
حضرتی موسی ، زبور بو داوود انجیل بو حضرتی عیسی
قرآن بو حضرتی مُحَمَّدُ الْمُصْطَفَى عَلَیْهِمُ الصَّلَاةُ
وَالسَّلَامُ .

س ۵۸ - قرآن له چه ند سالا نازل بووه ؟

ج - قرآن له مدهی بیست و سی سال دا به پیوی احتیاج نازل بوه ، یعنی له وه ختیکه وه حضرت (ص) بووه به پیغه مبه ر تا وه ختی که متوفی بوه . دوازده سال له مکهی مکرمه وه یازده سالیس له مدینه هی منوره زادهمآ الله شرفآ .

ئه وسه د صحیفه که بیانمان کردن فوتاون ، وه توراتو زبور به ساغی نه ماونه ته وه چونکه له پاش وفاتی انبیاء علماکانیان تیکیان دان وه له سه ر ناره زوی بطالی خویان گورریان .

اصلی انجیلی حضرتی عیسی نه ما وه چه ند نفری له پاش رفعی عیسی به آره زوی خویان چه ند انجیلیکیان نوسی وه له پاش مده تی له سه ر چوار انجیلیان اتفاقیان کرد وه ئه وانیش له بینی خویان دا مخالفن ، اما قرآنی شریف له وه خته وه نازل بووه هه تا امرو وه کو خوی به محفوظی ماوه ته وه وه تا روزی قیامت نه مینیته وه وه حکمی قرآن ناسخی حکمی هه مو کتیه کانه ، فقط به ته نها قرآن معامله دروسته .

۴ - (ورسله)

س ۵۹ - ایمان به رسل چونه ؟

ج - ایمان به رسل نه مه یه تصدیق و باوره ررت بیی که خوای تعالی به محضی لطف و عنایت چه ند

انسانیکي له بشردا هه لیژاردووه و شریعتی پی داون
وه امری پی کردون به گه یاندنی ته و شریعت به عبادی
خوا .

س ۶۰ - شرطی پیغه مبه ر ته مه یه پی او یکی
« حُرّ » بی ، یانی آزاد و صاحبی صفات و اخلاقی
حسنه و گوره تر بی له هه مو هاو عصرائی خوی ،
به ری بی له علت و دنائت ، معصوم بی له گوناھی
کبیره عمدأ یا سهواً وه له گوناھی صغیره ی عمدی ،
وه خوا ی تعالی اظهاری راست گویی پیغه مبه ران ته کا
به معجزه .

س ۶۱ - معجزه به چی ته لین ؟

ج - معجزه کاریکه به خلافی عادهت خوا
آشکرای ده کا له سه رده سستی پیغه مبه راندا ، له کاتی
ئیدیعی پیغه مبه ریدا ، وه ته و کارانه به غیری
پیغه مبه ران ناکرین وه کو گفتوگوی حیوانات و
تسبیحاتی به ردو سوجه بردنی دارو شفق کردنی
مانگ و خبردان به کاری غیبی .

س ۶۲ - عددی ته و پیغه مبه رانه شریعتیان
گه یاندوه به عباد چه نده ؟

ج - عهده دیان سیسه دو یازده یه .

س ۶۲ - له م جماعته ناوی چه ندیکیان معلومه ؟

ج - له قران و حدیثدا ناوی « ۳۰ » که سیان
معلومه ، حضرتی آدم ، شیبث ، ادریس ، نوح ، هود ،

صَالِح ، اِبْرَاهِيم ، لُوط ، اِسْمَاعِيل ، اِسْحَاق ، يَعْقُوب ،
يُوسُف ، اَبُو ب ، شُعَيْب ، مُوسَى ، هَارُونَ ، يُوشَعَ ،
اَلْيَاس ، اَلْيَسَعَ ، ذُو الْكِفْلِ ، شَمْعُون ، اَشْمُوئِيل ،
يُونُس ، دَاوُد ، سَلِيمَان ، زَكَرِيَّا ، يَحْيَى ، عَزْرِيْر ،
عِيسَى ، مُحَمَّدُ الْمُصْطَفَى صَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلَيْهِمْ
أَجْمَعِينَ . اَمَّا خِضْرُو لِقْمَان وَ ذُو الْقُرْنَيْنِ فَهُوَ تَحْقِيقُ
وَايَهُ بِيغَهْمَبَهْرَانِيْن بَه لَكُو لَه اُولِيَان .

س ۶۴ - رتبه‌ی پیغمبه‌ران چونه ؟

ج - رتبه‌ی پیغمبه‌ران له غیره پیغمبه‌ران
به رزتره وه له بینی خویان دا بعضی کیان له بعضی کیان
گه ووره ترن . من جمله پیغمبه‌رانی اولو العزم یعنی
نه وانه یان صاحبی زه حمت و کاری پرر مشقت بوون
له گه یاندنی شریعت دا وه کو حضرتتی نوح و حضرتتی
ابراهیم و حضرتتی موسی و حضرتتی عیسی و حضرتتی
محمد المصطفی علیهم الصلاة والسلام له باقیه کانی تر
گه ووره ترن وه حضرتتی محمد المصطفی (ص) له هه مو
پیغمبه‌ران گه ووره تره به چه ند دلیل . وه له بهر
ضعیفی طبیعتی مندالان له وودلیلانه فقط (۵) دلیل
بیان نه که یین .

س ۶۵ - دلیلی اول له وودلیلانه چیه ؟

ج - دلیلی اول نه مه یه به موافقی دلیلی نقلی
تاریخی و شرعی معلوم بو وه پیغمبه‌رانی سابق
هه ریکی فقط بو میله تیک ره وانه کراون ، اما حضرتتی

محمد المصطفى (ص) ره‌وانه گراوه بو سهر هه‌مو
ملتی عالم وه دعوتی هه‌مو ملتو پادشاهانی دنیای
کردوه بو اسلامیت وه آشکرایه پیغه‌مبهری ارشادی
هه‌مو ملتی عالم بکا گوره‌تره له‌وه که ته‌نهارشادی
ملتی بکا .

س ۶۶ - دلیلی دوه‌م چیه ؟

ج - دلیلی دوه‌م نه‌مه‌یه شریعتو دینی
پیغه‌مبهرانی سابق هه‌روه‌کو بو ملتی بووه فقط بو
چه‌ند زه‌مانی بووه وه له‌پاش نه‌و زه‌مانانه نسخ
گراونه‌ته‌وه به‌دین و شریعتیکی تازه . اما شریعتی
حضرتی محمد (ص) هه‌روه‌کو بو هه‌مو ملتی عالم
بووه بو هه‌مو زه‌مانه‌یکیشه وه تا روزی قیامت
باقیه .

س ۶۷ - دلیلی سی‌هه‌م چیه ؟

ج - دلیلی سی‌م نه‌مه‌یه شریعتی پیغه‌مبهری ایمه
عباده‌تی له‌باقی شریعته‌کان زورتر تیدا هه‌یه ؛ مثلاً
نه‌و پینج‌فرضه‌نویره له‌هیچ شریعتیکی که‌دا ته‌واو
گرد نه‌بونه‌ته‌وه .

س ۶۸ - دلیلی چواره‌م چیه ؟

ج - دلیلی چواره‌م نه‌مه‌یه معجزه‌ی پیغه‌مبهرانی
سابق فقط له‌زه‌مانی خویان‌دا بووه ، اما معجزه‌ی
حضرتی محمد (ص) له‌پاش زه‌مانی خوی بعضی‌کیان
ماونه‌ته‌وه وه‌کو قرآنی شریف که‌یککه له‌معجزاتی

قرآنی شریفه یه له عالم دا هه مو وه کویه کن وه ابد ا

س ۶۹ - دلیلی پینجه م چی یه ؟

ج - دلیلی پینجه م نه مه یه امتی پیغه مبه رانی سابق اغلب له زه مانی پیغه مبه ره کان دا یا له پاش زه مانی نه وان اصولی دینه که یان گورریوه وه اختلافیان تیدا په یدا کردوه . من جمله له عینی زه مانی حضرتی موسی دا دوا ی نه وه هه مو معجزه و زه حمته که قبولی کرد بنی اسرائیل له خوا په رستیه وه رویان کرده گویره که په رستی وه هه رچی بشاره ت بو نبوتی حضرتی عیسی و حضرتی محمد علیهما الصلاة والسلام له تورات دا بو گورری یان وه اجماع یان کرد بو کوشتنی حضرتی عیسی تا خوا رفعی کرد بو آسمان ، وه له پاش رفعی عیسی اتباعی نه و چه ند انجیلیان دروست کرد تا له آخر دا له سه ر چوار انجیل اتفاق یان کرد وه نه م چوار انجلیشه مخالفی یه کن .

به لام امتی حضرتی محمد (ص) وه کو له حالی حیاتی نه و دا قبولی زه حمت و هجره ت و نصره ت و جهاد یان کرد هه روه ها قرآن و احادیثی مقدسه یان محافظه کرد وه له پاش وه فاتی نه و زور به اخلاص جمعیان کرده وه و نویسیانه وه وه هه رچی نسخه ی قرآنی شریفه یه له عالم دا هه مو وه کویه کن وه ابد ا له زیادو که می یک آیت دا به لکو له یک جمله دا

مخالفه‌یان نیه وه قرن به قرن آثاری علمای امت تا
امرو ده‌وامی کردوه .

س ۷۰ - خلفای حضرت (ص) چه ندن ؟

ج - خلفای حضرت (ص) پینجن .

س ۷۱ - خلیفه‌ی اول ناوی چییه وه نسبی چونه ؟

ج - خلیفه‌ی اول ناوی عبدالله‌یه ، کنیه‌ی
ابو بکره ، لقبی صدیقه باوکی ناوی عثمانه ، کنیه‌ی
ابو قحافه‌یه ، بابای ناوی عامره . دایکی ناوی
سلمایه کچی صخری کورری عامره ، نسبی له‌گه‌ل
حضرت‌دا (ص) له جدی شه‌شه‌مدا (مره) ی ابنی کعب
ثه‌بی به یه‌ک .

س ۷۲ - خلیفه‌ی اول چون بو به خلیفه وه خلافت و
عومری چه‌ند بو ؟

ج - له پاش وفاتی حضرت (ص) به اجماعی
صحابه ابو بکری صدیق بو به خلیفه وه دوسال و
سه‌مانگ به عدالت و کفایتی خلافتی کرد ثم جار
متوفی بو وه عومری شه‌ست و سه‌سال بووه له
حجره‌ی سعادت‌دا له پشتی حضرت‌ه وه دفن کرا .

س ۷۳ - خلیفه‌ی اول له مده‌ی خلافتیدا چی کرد ؟

ج - ثم ذاته رحمتی لی‌بی فرمانی زوری کرد :
یه‌که‌م : لشکری (اسامه) ی کورری زید که
حضرت (ص) له حیاتی خوی‌دا حاضری کردبو ریکی

خست و ره وانهی کرد .

دوهم چونکه زور لسه اعرابی بدوی مرتد
بو بونه وه وه قسمیکیان منعی زه کاتیان ئه کرد
له شکری برده سه ریان و مجبوری اطاعهی کردن .

سیهم : له شکری نارد سه ر مسیلمهی کذاب
که ادعای نبوه تی ئه کرد و محوی کرد وه .

چوارهم : له بهر ئه وه له م حربه دا ئه و اصحابانه
که حافظی قرآن بون زور یان لی شهید کرابون
خلیفهی اول به اتفاقی اعیانی ئه صحابه (زید)
بن ثابتی حاضر کرد وه ئه و صحابی یانه قرآن یان
له حفظ دا بوو ، یا نوی بو یانه وه گردی کرد نه وه وه
به کتابتی زید قرآنی به تو او ی نویسه وه له مده ی
خلافتی خوی دا لای خوی حفظی کرد له پاش ئه و له لای
حضرتی عمر ، له پاش ئه و له لای سیده (حفصه)
حرمی حضرت (ص) مایه وه تا که و ته زه مانی حضرتی
عثمان .

پینجه م به ریاسه تی خالدی کورری ولید
له شکریکی ریک خست بو عراق . ئه و ذاته دو شاری
فتح کرد : شاری حیره ، شاری انبار . شه شه م :
له شکری ریک خست بو فتحی شام ، وه امیری
ئهم له شکره ابو عبیده ی کورری جراح بو . تا ئهم
ذاته گه یشته شام وه بعضی جهادی کرد ، خلیفه ی اول
امری فهرموو به خالدی کورری ولید له عراقه وه

هات بو شام وه بو به امیری ئه وه له شکره ، وه به موافقه ی ابو عبیده دوشاریان فتح کرد : شاری (بصری) وه شاری (دمشق) . بعضی له مؤرخین ئه لین فتحی دمشق که وته روژی حضرتی عمر (رضی الله عنه) . والحاصل ئه م ذاته بو محکم کردنی بناغه ی خلافتی اسلامیته زور اهتمایی کرد . خوا جزای بداته وه به خیر و رحمت .

س ۷۴ - خلیفه ی دوهم ناوی چییه وه نسبی چونه ؟

ج - خلیفه ی دوهم ناوی عمره ، لقبی فاروقه ، کنیه ی ابو حفصه . باوکی ناوی خطاب به باپیره ی ناوی نفیله . دایکی ناو حنتمه یه نسبی ئه م ذاته له گه ل حضرت دا ئه بی به یك له جدی حه وتم دا که (لوئی) کورری غالبه .

س ۷۵ - ئه م ذاته چون بو به خلیفه و مدعی خلافت و عومری چه ندبو ؟

ج - ئه م ذاته به امری خلیفه ی اول بو به خلیفه وه اجماعی صحابه له سه ری دامه زرا ، مدعی ده سال و سه مانگ خلافتی کرد ، عومری شهست و سی سال بو ، وه له حجره ی سعاده ت دا له خواری خلیفه ی اوله وه دفن کراوه .

س ۷۶ - خلیفه ی دوهم له مدعی خلافتی دا چی کرد ؟

ج - نه‌وذاته له مدهی خلافت‌دا آثاری حسنه‌ی
 نه‌ونده زور بو عالهمی اسلامی ممنون کرد : فتحی
 عراقی ته‌واو کرد به امیری عبیده‌ی کورری مسعود ،
 مدائنی فتح کرد به امیری سعدی کورری ابی‌وقاص ،
 مملکتی عجمی فتح کرد به امیری چه‌ند که‌سی له
 گه‌ورانی صحابه ، شاره‌زوری فتح کرد به امیری
 عتبه‌ی کورری فرقد ، ارمینه‌و قفقازی فتح کرد به
 امیری سهیلی کورری عدی ، فتحی شامی ته‌واو کرد
 به امیری ابو‌عبیده‌ی کورری جراح ، مصری فتح کرد
 به امیری عه‌مری کوری عاصو ، شارانی مه‌مله‌که‌تی
 ئیسلامی دامه‌زراندو ، قاضی له مه‌حکه‌مه‌کاندا داناو ،
 دفتیری بو‌نوسینی واردات و مصارفی حکومتی
 اسلامی‌ه‌ی ریک‌خستو ، تاریخی هجری کرد به مبدئی
 حساب . خولاصه فتوحات و آثاری حسنه‌ی ئه‌م ذاته
 نه‌ عالمی اسلامی‌ه‌تدا تأریخیه ، خوا‌لی‌راضی بی‌وه
 جزای بداته‌وه له جیاتی اسلام و موسولمانان .
 س ۷۷ - خلیفه‌ی سی‌ه‌م ناوی چی یه‌و نسبی
 چونه‌؟

ج - خلیفه‌ی سی‌ه‌م ناوی عثمانه ، باوکی
 ناوی عفانه ، باپیره‌ی ناوی ابو‌العاص . دایکی ناوی
 اروی‌یه ، نسبی له‌گه‌ل حضرت (ص) دا له جدی
 سی‌ه‌م‌دا که ناوی عبدالمنافه ئه‌بی به‌یک .
 س ۷۸ - خلیفه‌ی سی‌ه‌م چون بو به خلیفه‌و ،

خلافت و عومری چه‌ندبو ؟
 ج - حضرتی عمر رضی الله عنه له پیش وفاتی

خویا امری خلافتی به صورتی مشورت خسته بین
 شهش کهس له کباری صحابه کهه خویان یکیکیان
 تعیین بکن ، علی و عثمان و طلحه ، زبیر ، سعد بن ابی
 وقاص ، عبدالرحمن بن عوف . ثم ذاتانه له پاش
 مشورت حضرتی عثمان یان اختیار کرد وه اجماعی
 باقی اصحاب له سه ر خلافتی مقرر بو . حضرتی
 عثمان مدهی دوازده سال دوازده روز کهم خلافتی
 کرد . عومری هه شتا و دو سال بو ، له مقبره ی (جنه
 البقیع) دفن کراوه .

س ۷۹ - خلیفه ی سی هم له مدهی خلافت دا چی
 کرد ؟

ج - ثم ذاته له ایامی خلافت دا غزواتی زور بو
 چه ند مملکت که له پاش وفاتی حضرتی عمر نقضی
 عهدیان کرد بو مجبوری اطاعه ی اسلامی کردنه وه وه
 به امیری حضرتی معاویه که والی شسام بو فتحی
 جزائری قبرص و جرید و رودسی کردوه . عبدالله ی
 کورری ابی سرحی نارد بو مملکتی افریقیه . عبدالله
 به قوه ی کفایت و رشادتی عبدالله ی کورری زبیر فتحی
 افریقیای کرد ، وه به امیری عبدالله ی کورری عامرو
 چه ند کهسی له اشرافی صحابه فتحی مملکتی عجمی
 ته واو کرد ، وه به اتفاقی گهورانی صحابه چه ند
 نسخه ی له قرآنی شریف نویسه وه به دنیا دا بلاوی
 کردنه وه . والحاصل له عصری ثم ذاته دا مملکتی

اسلامی وسعتی ته واوی په یدا کرد خوای لی راضی بی .
س ۸۰ - خلیفه‌ی چوارهم ناوی چیه وه نسبی
چونه ؟

ج - خلیفه‌ی چوارهم ناوی (علی) یه . کنیه‌ی
ابو الحسن وه ابوترابه . باوکی ناوی (ابو طالبه)
باپیره‌ی ناوی عبدالمطلبه جدی اولی حضرت (ص) .
دایکی ناوی فاطمه یه کچی اسدی کورری هاشمه .
س ۸۱ - خلیفه‌ی چوارهم چون بو به خلیفه وه
خلافت و عومری چه ند بو ؟

ج - له پاش وفاتی حضرتی عثمان بیعتیان پی کرد
وه مده‌ی چوارسال و نومانگ و ههشت روز خلافتی
کرد ، وه عومری شهست و سی سال بو ، مدفنی له
شاری نه‌جه‌فه .

س ۸۲ - خلیفه‌ی پینجه‌م ناوو نسبی چونه وه
چه‌نده خلافتی کرد ؟

ج - خلیفه‌ی پینجه‌م ناوی (حسن) ی کورری
حضرتی علی یه . دایکی ناوی « فاطمه‌ی زهرا یه » .
له پاش وفاتی حضرتی علی بیعتیان پی کرد و شه‌ش
مانگ خلافتی کرد به لام . له پاش نه و مده یه استعفای
کرد له رتبه‌ی خلافت بو حضرتی معاویه وه .
حضرتی معاویه دامه‌زرا .

س ۸۳ - ترتیبی فضل و شرف له امتی پیغه‌مبه‌ردا
«ص» چونه ؟

ج - گه ووره تری هه مو امت حضرتی ابوبکری صدیقه ، له پاش ئه و حضرتی عمر امجار حضرتی عثمان ئه مجار حضرتی علي . له پاش خلفای اربعه حضرتی حمزه و حضرتی عباس ، پاش ئه وان حضرتی حسن و حضرتی حسین ، له پاش ئه مان شه ش نه فوری باقی له عشره مبشره : طلحه ، زبیر ، ابو عبیده ، کورری جراح ، عبدالرحمن کورری عوف ، سعیدی کورری زهید ، سعدی کورری ابی وقاص . له پاش ئه مان باقی اصحابی غزای بدر که سیسه دو حه فده که سن ، امجار اصحابی غزای احد که حه و ت سه د که س بوون ئه م جار اصحابی بیعة الرضوان که هه زارو چوارسه د که س بوون . له غیری ئه مانه ئه و نده معلومه باقی اصحابی پیغمبر (ص) له غیری اصحاب گه ووره ترن ، وه له تابعین دا حضرتی اویسی قهره نی و سه عیدی کوری مسیب له باقی گه ووره ترن . له پاش ئه وان امامانی مجتهدین له دینا و ، تیکرا اهلی هه ر قرنی نزیک بی به قرنی حضرت «ص» له اهلی قرنی دوائی گه ووره ترن . به لام فضل و شرفی خصوصی ئه وه حواله ی تقوی و عبادت و منفعتی دینی و افاده به عالمی اسلامیه .

س ۸۴ - ترتیبی گه ووره یی له ژنانا چونه ؟

ج - گه ووره تر له هه مو بیان «فاطمه ی» زهراء ، سیده خدیجه ، سیده عایشه ، امجار باقی ازواجی حضرت «ص» . بعضی له بینا وانیشا ترتیبی

قرارداد اوہ • لغیری ٹہمانہ دا شرفی خصوصی حوالہ ہی
تقوی و عبادتہ •

س ۸۵ - امامانی مجتہد لہ احکامی شریعت دا
چہ ندن ؟

ج - امامانی مجتہد زورن بہ لآم چواریان
مذہبیان جمع کراوہ تہ وہ وہ تقلیدیان صحیحہ ، امام
ابو حنیفہ ، ٹیمامی مالک ، ٹیمامی شافعی ، امامی
احمد خویان لی راضی بی •

س ۸۶ - امامی شافعی ناوی چییہ وہ نسبی
چونہ ؟

ج - امامی شافعی ناوی محمدہ ، باوکی ناوی
ادریسہ ، باپیرہی ناوی عباسہ ، لہ جدی سی ہمہ دا
کہ عبدالمنافہ ٹہ گات بہ حضرت «ص» •

س ۸۷ - امامانی اعتقادی اہلی سنت و جماعت
ناویان چییہ ؟

ج - ٹہو امامانہ دو کہ سن اولیان ناوی محمدہ ،
کنیہی ابو منصورہ ، مہ شہورہ بہ ماتریدی ،
دوہ میان ناوی علی یہ کنیہی ابو الحسنہ ، مشہورہ
بہ اشعری •

س ۸۸ - انساننی ولی ٹہ بی چون بی ؟

ج - ولی انسانیکہ بہ قدر واجب معرفتی بی
بہ ذات و صفاتی خوا ، حریص نہ بی لہ سہر آرزوی
دنیاٹی ، وہ اغلبی اوقاتی صرف بکا لہ طاعت و
عبادت اوہ ذاتا اتباعی شریعتی بی ، عمدہی نشانہی

ولی ئەمەیه له رفاقتیان بو أهلی انصاف محبتی
اتباعی شریعت پیدای بی .

س ۸۹ - کراماتی اولیا چییه ؟

ج کراماتی اولیا حقه و ثابتە . کرامت کاریکه
بە خلافی عادت خوا ظاهری ئەکا بو اولیاء بو
اطمئنانی قلبی ئەوانە که طالبی مجاوره و تزکیه ی
نفسن یا بو که سانیکێ تر وه کو اظهاری خطرات و
طی مسافه ی زور له مده ی که م دا ، وه وه کو اغا ته ی
اهلی مصیبت وه نورانی کردنی قلبی اهلی غفلت ،
ئەمانە له حضراتی اولیا وه درک کراون .

س ۹۰ - طریقه ی اولیا چییه ؟

ج - طریقه ی اولیا عبارتە لـه جوړه آداب و
عبادتێ له سه ر ئەو منهجه تعلیمی طالبانی دین
ئەکن وه ئەم آدابە سه راسه ر موافقی آدابی
شریعتە ، بعضی له اشرفی اولیا وه کو حضرتی
عبدالقادری گیلانی وشاهی نقشیند قدس سه رهما
فه رمویانه هه ر طریقتی مخالفی آدابی شه ریعت بی
ئەوه بطلاله ، بطلاله ، بنا ئە علیه هه ر که سیکتان
چاوپێ کهوت ادعای ولایتی کرد وه حالی خوی مخالفی
آدابی شریعت بو ئەو که سه له اهلی فسق و بدعتە
وه عاقیبه تی خویوو اتباعی شه ر گومراهی و ضاللتە ،
چونکه شریعت قانونیکه خوائی به سه ر هه مو
مکلفیک دا جاریه .

س ۹۱ - حکمی دامه زرانی امام بو اسلام چییه ؟

ج۔ واجبہ لہ سہر ملتی اسلام لہ ہہ مو زہ مانیک دا بیعت بکہن بہ امامی بو عمومی مسلمانان • وہ شرطی امام ٹہمہ یہ پناویکی آزاو مسلمان ، عاقل و عالم و وارع و صاحب شجاعت و کفایت بی وہ نسبی لہ قریش بی ، ٹہ گہر امامی وہ ہاری نہ کہوت بیعت بکہن بہ کہ سیکی تر چونکہ امام بو اسلام لہ مہماتہ •

س ۹۲۔ حالی مسلمان لہ گہل مسلمان ٹہ بی چون بی ؟

ج۔ واجبہ انسان لہ گہل ہہ مو بشری مخصوص لہ گہل ہہ مو مسلمانی اخلاق و معاملہ ی باش بی ، دلی دہر حق بہ مسلمانان ساف بی ، وہ لہ پشٹی ہہ مو مسلمانیکہ وہ نوپڑ بکا وہ ہیچ کہس لہ اہلی قبلہ بہ کافر نہ زانی تا کفری لی دہر نہ کہوی وہ لعنت نہ کا لہ ہیچ مسلمانی بہ لکو لعنت نہ کا لہ کافریش بہ خصوصی تا معلومی نہ بی ٹہو کہسہ بہ کافری مردوہ یا امری ، چونکہ بو ہہ مو بشری دعاو طلبی رحمت مناسبہ •

۵۔ « وبالیوم الآخر »

س ۹۲۔ ایمان بہ روژی آخرت چونہ ؟

ج۔ ایمان بہ روژی آخرت ٹہمہ یہ تصدیقو باوہ ررت بی ہہ روہ کو خوا اساساً ٹہم عالمی دروست کردوہ وہ ٹہم روح لہ بہرانہ ی ایجاد کردوہ لہ مہ ولایش ٹہم دنیا یہ تیک ٹہدا وہ ہہرچی زیندون

ٺه ڀان مريٺي وه عالهمي ڪي تر ڪه ناوي قيامت و
آخري ته ، ظاهر ٺه ڪا ٺه م جاره هرچه مردون زيندويان
ٺه ڪاته وه وه سوقيان ٺه ڪا بومحشر .

س ٩٤ - علامت و نيشانهي روڙي قيامت چييه ؟

ج - نيشانهي روڙي قيامت زورن فقط نيشانهي
گه وره يان يازده نيشانهيه ، سه نشانه له وانه خسفه ،
ياني زه وي روچون ، خسفي له مشرق ، خسفي له
مغرب ، خسفي له جزيرة العرب . چوارهم په ڀيدا بوني
(دجال) ڪه انسانيكه يه اچا و سحر باز ٺه گهرريت
به دنيا دا وه دعوای خوائی ٺه ڪا . پينجهم ظهوري
مهدي ڪه انسانيكه له اولادي حضرتي « علي » له
زه ماني په يابوني دجال دا په ڀيدا ٺه بي وه مسلمانان
بيعتي پي ٺه ڪن . له مڪهي مڪرمه دا دنيا پر ٺه ڪا له
عدالت و احسان . شه شه م نزولي حضرتي (عيسي) له
آسمان بو خاڪي شام . هه وه ته م غلبه ي يا جوج و ماجوج
به سهر دنيا دا . هه شته م طلوعي روڙه له مغربه وه .
نوهه م دهره اتني دابه الارضه له خاڪي مڪه . دهه م
په ڀيدا بوني دو ڪه ليڪي به دهه شه ته له آسمانه وه ڪه
صفحاتي دنيا ٺه گريته وه . يازدهه م په ڀيدا بوني
آگريڪه له خاڪي يمن ڪه ٺه هلي دنيا ناراحت ٺه ڪا .

س ٩٥ - دواي ٺه علامتانه چي ٺه بي ؟

ج - دواي ٺه علامتانه حضرتي « اسرافيل »
دودفعه فو ٺه ڪا به صورا ، به دفعه ي اول هه رچي
زيندوه ٺه مرن وه ڪيواني دنياش نامينن . به دفعه ي

دووه م ، که چل سال له پاش نفخه‌ی نه‌وله ، هه‌رچی مردو هه‌یه زیندو نه‌بنه‌وه‌وه سوق نه‌کرین بو محشر .

س ۹۶ - له پاش گردبونه‌وه له محشردا چه معامله‌یه که نه‌کری له گهل مخلوقات دا ؟

ج - له پاش گردبونه‌وه له محشردا دفتری نه‌عمالیان پی نه‌دری ، بو اهلی سعادت له‌لای راسته‌وه ، بو اهلی شقاوت له پشته‌وه یا له لای چه‌په‌وه . له پاش نه‌مه وهختی میزانه ، کیشانه‌ی اعمال .

میزان به‌م نوعه‌یه چاکه نه‌کریت به ماده‌ییکی نورانی و روشن وه خراپه نه‌کریت به ماده‌ییکی ظلمانی و کیشانه نه‌کرین ، پاش کیشانه‌ی اعمال وهختی حساب و سؤاله له عباد .

خوا سؤال نه‌کا له پیغه‌مبه‌ران علیهم الصلاة والسلام ، له‌گه‌یاندنی احکامی شریعت ، سؤال نه‌کا له علمای امت ، له‌گه‌یاندنی شریعه‌تی پیغه‌مبه‌ران ، سؤال نه‌کا له اهلی بدعت ، له‌سه‌ر دامه‌زراندنی بدعت و فساد سؤال نه‌کا له باقی عباد له عملی خراپه‌یان ، له پاش نه‌مانه وهختی عبوره به‌سه‌ر پردی صراط‌دا .

پردی صراط پردیکه را کیشراوه به‌سه‌ر جهنم‌دا له موو باریک‌تره وه له نه‌لماس تیزتره . خوا بو عذاب‌ی اهلی شقاوت وای دروست کردوه ، چون اهلی سعادت

به خوشی به سه‌ریا رانه بورن و هه‌ر که‌س تا چاکه‌ی زورتر بی باش‌تر به سه‌ریا عبور ئه‌کا ، وه اهلی شقاوت لی ئه‌خلیسکین وه ئه‌که‌ونه خواره وه بوجهنم . ئینجا هه‌ر که‌سی کافر بی (العیاذ بالله) به ابدی له جهنم دا ئه‌مینیتته وه هه‌ر که‌سی ایمانی بی به ئه‌ندازه‌ی گوناهاه که‌ی عذاب ئه‌دریت له پاشا دیته‌ده‌ره وه بو به‌هه‌شت . وه اهلی به‌هه‌شت به‌رله وه برونه به‌هه‌شته وه له سه‌ر « حوض المورود » گردئه‌بنه وه .

حوض المورود واه خارجی به‌هه‌شتا وه له حوضی کوثر وه آوی بو دی ، آوی له شیر سپی‌تر وه له هه‌نگوین شیرین‌تره . هه‌ر که‌سی دفعه‌ی آوی لی بخواته وه هه‌ر گیز تینوی نابی ، له پاش ئه‌وه که له سه‌ر ئه‌و حوضه گردبونه وه ئه‌رون بو به‌هه‌شت . س ۹۷ - به‌هه‌شت و جهنم ایسته موجودن یانه ، وه موقعیان له کوییه ؟

ج - موافقی ظاهری آیت ایسته موجودن ، به‌هه‌شت واه ژوری آسمانه وه وه جهنم واه زه‌وی دا . فقط چونکه نصیکی صریح بو تعیینی جیگه یان نیه حق وایه حواله‌ی بکه‌ین به علمی خوا . س ۹۸ - آیا له قیامتا شفاعت هه‌یه ؟

ج - به‌لی له قیامتا انبیا و علما و شهدا و باقی صالحان شفاعت ئه‌که‌ن . شفاعت له قیامتا له پینچ موقع دایه ، یه‌که‌م بو نجات بونی عباد له خوف و زلزله‌ی محشر . دوهم زوهانینیان بو حساب .

- سی‌هفتم بو آسانی سؤال و جواب له وهختی حسابا .
- چوارهم بو نجات‌دانی اهلی گونا له عذابی جهنم .
- پینجه‌م بو ترفیعی رتبه و مقام له به‌هشتا .

٦ - (وبالقدر خیره وشره)

س ٩٩ - ایمان به قضا و قدر چونه ؟

ج - ایمان به قضا و قدر ئەمه‌یه باوه‌ررت بیی هه‌رچی له‌عاله‌ما په‌یدا ئەبی‌خوا له‌ازل‌دا زانیویه‌تی وه‌اراده‌ی‌کردوه‌وه‌له‌وختی‌په‌یدا‌بونیا‌به‌قدرتی‌خوا‌په‌یدا‌ئەبی‌وه‌له‌گه‌ل‌ئەمه‌دا‌له‌کارو‌فرمانی‌اختیاری‌دا‌وه‌کو‌دانیشن‌و‌رویشن‌و‌امثالی‌ئەمانه‌عبد‌اختیارو‌کسبی‌هه‌یه‌وه‌تأثیری‌خوا‌تابعی‌اختیاری‌عبد،‌یعنی‌عبد‌چون‌اختیاری‌بیی‌خوا‌وای‌دروست‌ئەکا،‌وه‌خوا‌ی‌تعالی‌راضیه‌به‌کسبی‌خیر،‌ناراضیه‌به‌شرر‌وه‌لازمه‌بزاین‌خوا‌ی‌تعالی‌ئەتوانی‌هه‌مو‌تکلیفی‌له‌عباد‌بکا‌وه‌هه‌ر‌تکلیفیکیان‌لی‌بکا‌به‌محضی‌اختیاره‌وه‌به‌هه‌ر‌نوعی‌میلی‌بیی‌ئەتوانی‌تصرف‌بکا‌له‌عاله‌ما‌وه‌واجب‌نیه‌هه‌رچی‌مصلحتی‌مخلوق‌بی‌ئەوه‌بکا،‌هه‌مو‌فرمانیکیشی‌حکمت‌و‌مصلحتی‌تیا‌هه‌یه‌.

ئەمه‌که‌نوسیمان‌عقیده‌ی‌اهلی‌سنت‌و‌جماعته‌موافقی‌عقیده‌و‌مذهبی‌اصحابی‌پیغمبهره‌(ص).

سبحان ربك رب العزة عما يصفون وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين .

به‌كشهمه - ٢ شه‌ووالی ١٣٥٤ی‌كۆچی - بیاره

٢ ٹاوی حہیات

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا
محمد وعلى اخوانه النبيين والمرسلين وسائر عباد الله
الصالحين الى يوم الدين .

(وبعد) ثم دهفته ره چنه درسيكي به قازانجه
له بياني اوضاع و احوالي تهو پيغبرانه كه ناويان له
قرآن و حديثي صحيحا نشان دراوه . وه احوالي
(عشره ي مبشره) تهو ده صحابه يه كه حضرتي محمد
المصطفى (ص) مرده ي پيداوون به به هشت وه
(اماماني مجتهدين) تهو عالمانه كه احكامي شريعتي
اسلاميان بيان كردوه بو ملتي اسلام ، وه له بهر تهوه
كه زانيني احوالي تهم ذاتانه دلي انسان روشن
ته كاته وه و مايه ي سعادت و حياتي به رده و امه ناوي
تهم دهفته ره م نا (آوي حيات) له هه مو استاديكي ديني
تكا ته كه م تهم درسانه به مسلمانان نشان بدن .
شايه ده مومان به ثواب و سعادت نائل بين .

(درسي يه كه م) خلقي حضرتي آدم عليه السلام :

موافقي عقل و نقلي صحيح زانراوه ، تهم دنيايه كه
عباره ته له خاك و آو و ههوا وه آسمان و مانگ و روژو

باقی نه‌ستیره‌کان وه ههرچی هه‌یه له ناویانا وه کو انسان و حیوانات و معادن و نبات هیچ‌یان نه‌بوون وه خوای تعالی جلّ جلاله به قدرتی خوی له نه‌بوونی دروستی کردون وه له پاش ئه‌وه که ارض و آسمانی دروست کرد مدتیك ئه‌م دنیا‌یه خالی بو له بشر ، جا که میلی کرد بشر دروست بکا امری فهرمو به (جبرئیل) علیه السلام که یکیکه له ملائکه‌ی مقربین بعضی خاکی له زه‌وی هه‌لگرت و بردی بو به‌هه‌شت ، به آوی جو‌گهی « تسنیم » که جو‌گه‌ییکه له به‌هه‌شتا شیلائی ، وه خوای تعالی به قدرتی خوی مصوری کرد به صورتی انسان وه روحی پیوه مربوط کردو ناوی نا (آدم) وه له به‌هه‌شتا - که جیگه‌ییکی زور خوش و به‌صفایه و به قدری ارض و آسمان گه‌وره‌یه و ، له خواری عرشه‌وه‌یه - دای ناوه بو اظهاری شرافتی انسان و ، بو ئه‌مه بزانی شرافت به علم و معرفت - ناوی ههرچی هه‌یه له دنیا‌دا تعلیمی حضرتی آدمی گردو ، امری فهرمو به هه‌مو ملائکه‌تانی آسمان تعظیمی حضرتی آدم بکه‌ن و ، سجده‌ی له بهر به‌رن ، هه‌مو ملائکه‌کان سجده‌یان لی برد الا (عزایل) شیطان که گه‌وره‌ی ملائکه‌کان بو وه خوی به‌چاکتر ئه‌زانی ، ووتی من له آگر دروست کراوم گه‌روشن و نورانیه‌و ، آدم له خاک دروست کراوه که تاریك و ظلمانیه ، سجده‌ی لی نابهم ئینجا له بهر ئه‌م غروره خوای تعالی غضبی لی گرت و ، لعنتی لی کردو له به‌هه‌شت ده‌ری کرد .

(درسی دوههم) : دروست کردنی حواء

مدتی له پاش ئەمه حضرتی آدم به ته نیا له بههشتا
ئه گه را ئەم جار خوای تعالی ویستی رفیقی کی له
نوعی خوی بو دروست بکا، له وهختیکا آدم نوستبو
پراسویکی له لای چه پیه وه له بده نی آدم ده رهینا
ژنیکی به کمال و معرفتی لی دروست کردو ناوی نا
(حواء) • که آدم له خه و خبری بووه چاوی به حواء
که وت زور خوشحال بو وه خوای تعالی خبری دا به
حضرتی آدم که ئەم ژنه رفیق و حلالی تویه ، پیکه وه له
بههشتا سکونت بکه ن وه له هه مو میوه ی بههشت
بخون ، به لام نزیکی داری که نم مه که ون ، ئەوانیش
به پیکه وه له بههشتا رایان ئە بوارد ، وه له م مدته دا
خودا به قدرتی خوی لباسیکی زور ظریف و جوانی بو
یه ده نی آدم و حواء خلق کردبو که هه مو له شیان
دائه پووشی وه قطعاً عورت یان دهر نه ئە که وت •

(درسی سی ههم) : هاتنه خوارهوی آدم و حواء له آسمانه وه بو زهوی •

دهر چونی شیطان له بههشت به واسطه ی
سجده نه بردی له حضرتی آدم بو به واسطه ی
دوژمنایه تی له گه ل آدما، دائما بو فرصت و حق ساندن
ئه گه را • روزی رویشته دهر گای بههشت ، بانگی له
حضرتی آدم و حواء کرد : وتی باوه ر م پی بکه ن
نصیحت تان ئە که م له بهر ئە مه خوا منعی خواردنی
که نمی لی کردوون که وه کو ملائکه بن وه له لذتی

عالم محروم بن وه له سهر ثم مطلبه قسمی کی زوری
 بو خواردن ته وانیش وایان ته زانی هیچ کهس درو
 ناکا وه قسمی درو ناخوا ، بهم وضعه که وتنه
 اشتباهه وه وه گه نیان خوارد . ئینجا به شوم و
 نه گبه تی خواردنی گه نمه وه لباسه که یان له بهر لاجو
 وه عورت یان دهر که وت وه خوای تعالی عتابی لی گردن
 وه ته مری فهرمو به جبرئیل له به هشت هاوردنیه
 خواره وه بو زه وی ، حضرتی آدمی له (سر ندیب) له
 مملکتی هندوستان وه خوای له جدّه له مملکتی
 حجازا دانا .

**(درسی چوارم) : پاران وهی حضرتی آدم و قبول
 بونی معذرتی له لای خوای تعالی .**

که حضرتی آدم که وته سر ندیب وه له عتابی
 خودای تعالی حالی بو گریا وه زور له خودا پارایه وه تا
 خودای تعالی چه ند کلمه یکی به الهام خسته دل یه وه
 که بیان لیت تا بین به ته سبابی عفوی خودای تعالی .
 یه کی له و کلماته ته مه یه (رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ
 تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ) . یه عنی
 تهی خوای ئیمه ئیمه ظلممان کرد له خومان که
 نصیخته کهی تومان فهراموش کرد ایستاش ته گهر
 تو عفومان نه کهی وه رحمان پی نه کهی به راستی
 ته بین به وانه که ضرری گه وره یان کردوه . ئینجا
 خودای تعالی به لطفی خوی عفوی گردن وه فهرموی
 به آدم بروات بو مملکتی حجاز ، که رویشته له خاکی

(عرفات) دا حوای دوزیه وه . وه له خاکی مکه سکونت وه دهستیان کرد به طاعت و عبادتی خودا .
 وه ها مشهوره له کنیبه سیردا که حواء بیست و یک سکی کردوه . وه له هه مو سکی کا به جاریک کوررو کچیکی ته بو ، کچی سکی بو کورری سکی کی تر نکاحی دروست بو ، له سکی آخرا فقط کورریکی بو ناوی نا (شیت) مادهی وجودی حضرتی مُحَمَّدُ الْمُصْطَفَى (ص) له لاینی آدمه وه گه یشته لای نه و بویه به ته نها له دایک بو وه حوای تعالی تشریفی کرد به سهر باقی نه ولاده کانی آدم دا .
 حضرتی آدم له مکه وحی بو هات و بو به پیغمبه ره له سهر نه ولاده کانی وه خودای تعالی ده (صَحِيفَه) په ره شریعت و احکامی بو نازل کرد ، وه ها مشهوره هه زار سال عمری را بو اردوه ، وه له مکه وفاتی کردوه و قبری له کیوی (أَبُو قُبَيْس) ه .

(درسی پینجه م) حضرتی شیت عَلِيهِ السَّلَامُ :

تهم ذاته کورری حضرتی آدمه وه له پاش وفاتی حضرتی آدم بو به پیغمبه ره وه ره وانه کراوه بو سهر برازا کانی وه په نجا صحیفه ی له لایه نی ذاتی خودا وه بو نازل بو وه له سهر و صوره تا مناسبه ی زور بو به حضرتی آدمه وه . روایت کراوه که عمری نوسه دو دوازه سال بو وه قبری مبارکی له شاری موصله .
 (درسی شه شه م) حضرتی اِدْرِيسَ عَلِيهِ السَّلَامُ :

ئەم ذاتە مقدسە لە نسلی حضرتى شىسە
 انسانىكى بالا بەرزو جوان بوەوە خودا كوردى بە
 پىغەمبەر و زەوانەى كورد بو سەر اولادو نسلى قابىلى
 كوررى حضرتى آدم وە خوداى تعالى سى صحىفەى بو
 نازل كرد . ئەم ذاتە لە اصلا ناوى (اَوْخُنُوخ) بوە ،
 لە بەر ئەمە كە زور تعليم و تدرىسى ئەفەرمو
 مشهورو ملقب بو بە ادرىس وە اول شىخى بوە كە
 بە قلم نوسىويەتى وە جلى دورىووە و كوردوىە تەبەر ؛
 چونكە لە پىش زەمانى ئەو عادتى بشر و ابو كە
 پىستى حيواناتيان لە خويانەووە ئەپىچا . عمرى
 سى سەدو شەست و سى سەل بوە . بعضى علما
 فەرمويانە لە تفسىرى آيه تى شريفەى (وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا
 عَلِيًّا) كە حضرتى ادرىس وفاتى نە كردووە وە خوداى
 تعالى بەرزى كردو تەووە بو بەهەشت وە حالى حاضر
 زىندووە .

(درسى حەوتەم) حضرتى نُوحَ عَلَيْهِ السَّلَامُ :

ئەم ذاتە عاليە لە نسلى حضرتى ادرىسە لە عمرى
 پەنجاسالى يا خودا كوردى بە پىغەمبەر وە ناردى بو
 سەر قومىكى بت پرست . نوسەدو پەنجاسال
 دعوت و نصىحتى كردن هىچ فائەدى نە بو . نتيجه
 دوعاى كرد لە قومە لەى وە خودا بە طوفان هلاكى
 كردن .

لە پىش طوفانا خوداى تعالى وحى كرد بو حضرتى
 نوح وە ئەمى پى فەرمو كە شتىكى گەورەى دروست

کرد و له وهختی طوفانه که دا له هه مو گیان له بهریک
 نیرومیکی تی خستت وه خو یو اولادو اتباعی
 رویشتنه ناوی الاژنه که ی وه کنعانی کورری نه بی .
 که ئەم طوفانه نیشته وه که شتییه که ی له سه ر کیوی
 (جودی) نزیکی موصل له خاکی جزیره قراری
 گرت . به تقدیری خودا هه رچی بنی آدم له
 که شتییه که هاتنه خواروه هه مو مرد نالا حضرتی
 نوح وه سی کورری حام ، سام ، یافث و عائله کان یان
 نه بی سلسله ی به شهر له سه ر ئەم سی شخصه
 دامه زراوه و له وان هه آده میزاد به دنیا دا بلاو بو نه وه .
سه رنج :

له م تقریره وه بو انسان روشن نه بیته وه که
 خاکی کوردوستان (مهدی ثانی) بیشکه ی دوهه می
 بشره ، وه ها مشهوره حضرتی نوح عَلَیْهِ السَّلَام
 هه زارو په نجا سال عمری رابواردوه قبری مبارکی
 له شاری موصله .

(درسی هه شته م) حضرتی هود عَلَیْهِ السَّلَام :

ئەم ذاته عالی صفاته له اولادی سامی کورری
 حضرتی نوحه ، خودای تعالی کردی به پیغه مبه ر وه
 ره وان هه فه رمو بو سه ر قومی عاد که طائفه بیکی
 زور گمراه و به دبه خت بون و دائه نیشتن له خاکی
 (رمله) له بینی عمان وه حضرت موت دا . حضرتی هود
 دعوتی کردن بو توحیدی خودا واته : به یکه زانینی
 وه ترکی بت په رستی ، ئەوانیش انکاریان کرد وه

مبالات یان پی نه کرد تا خودای تعالی غضبی لی گرتن ؛ له پیشاسی سال منعی بارانی لی کردن له درایی دا هه وریکی ره شو و تاریکی نارد هه سهریان نه وانیش وایان زانی باران نه باری (وَالْحَال) نه و هه و ره باییکی زور به قوت و هیبتی پیوه بو ، مدتی هه و ت شه و هه شت روژ هات به سهریانا نا نه و مملکنه ی ویران کرد وه هه مو فلته که ی مرد ، وه حضرتی هود علیه السلام له اثری نه هه هه و هه له و خا که هجرتی کرد رویشت بو مکه ی مکرمه وه له وی وفاتی کرد . مشهور وه هه یه قبری مبارکی وا له بهینی رکن و مقامی ابراهیم و بئری زمزم دا ، نه هلی سیر نه این نه و موقعه قبری نه وه دونو پیغه مبهری تیایه ، له جمله ی نه و پیغه مبهرا نه یه : هود ، صالح ، نیسما عیل ، شعیب ، علیهم السلام . عمری حضرتی هود سه دو په نجا سال بوه .

(درسی نوهه م) حضرتی صالح علیه السلام :

نه ذاته مقدسه له نسلی سامی کورری حضرتی نوحه خودای تعالی کردی به پیغه مبهر وه ره وانیه ی فهرمو بو سه ر قومی (ثمود) که طائفه ئیکی بت په رست بوون وه له جیگه ی قومی عادا دائه نیشن . حضرتی صالح دعوتی کردن بو خودا په رستی ، نه وانیش اطاعه یان نه کرد وه ئیمانیا ن نه هینا ، له پاش مدتی داوای (معجزه) یان لی کرد ؛ ووتیان نه گهر راست نه که ی تو پیغه مبهری

لازمه له م به رده که له م جیگه یه و شتریک بیته دهره وه .
 خودای تعالی بو اثباتی پیغه به ریه تی صالح
 و شتریکی له و به رده هینایه دهره وه نتیجه نه و قومه
 نه گبه ته له سه ر انکاری خویمان دوامیان کرد وه
 و شتره که شیان کوشت .

ئینجا خودای تعالی غضبی لی گرتن وه خبری دا به
 حضرتی صالح که له پاش سی روژی تر غضب و عذاب
 نازل نه بیته سه ر قومه که ی ، حضرتی صالح له ترسی
 نه و عذابه خوینو اتباعی له و جیگایه دهرچون بو
 مملکتی شام له پاش سی روژه که له وه ختی قاوه لتی یا
 خوای تعالی حضرتی جبرئیلی مأمور کرد به صیحه ی
 ده نگیکی به هیبت و شدتی به سه ر یانا کرد ، له اثری
 نه و صیحه وه هه مو نه فرادی نه و ملته دلیان له ت بوو
 مردن . له پاش نه مه حضرتی صالح له شاهه وه
 رویشت بو مکه وه له مکه وفاتی کرد . مشهور
 وه هایه عمری په نجاوه هشت سال بوه .

(درسی ده هه م) حضرتی ابراهیم خلیل علیه السلام :

نه م ذاته جلیله کورری تاریخ وه له نسلی سامی
 کورری حضرتی نوحه . علمای سیر نه لین :
 دوه هزارو سه دسال له پاش طوفان له دایک بووه .
 بعضی له نه هلی تاریخ نه لین له (سئوس) له دایک بوه
 که شاریکه له خوزستان مشهوره به شوشته ر وه
 بعضی نه لین له کوئی (کوئی) له دایک بوه که
 موقعیکه له عراقا ، له بهینی دجله و ، فرات ، وه

بعضی‌کی تر ئەلین له (وَرْكَاءٌ) له‌دايك بوه ئەویش
 جیگه‌ییكه له نزیکی شرقاظ له کناری دجله .
 و‌الحاصل خودا کردی به پیغه‌مبه‌رو روانه‌ی کرد بو
 سه‌ر قومی (نَمْرُود) پادشای (بَابِل) له عراقا .
 ئەو‌قومه‌یش بت‌په‌رست بوون ، حضرت‌ی ابراهیم
 علیه‌السلام دعوتی کردن بو توحیدو خوداناسین .
 نمرود له‌م وضعینه‌ زور عاجز بو‌وه رور مجادله‌ی
 له‌گه‌ل حضرت‌ی ابراهیم کرد . له‌ئه‌نجامدا له‌سه‌ر
 مشوره‌تی قومه‌که‌ی ئه‌م‌ری کرد ئاگریکی زور
 گه‌وره‌یان کرده‌وه به (مَنجَنیق) حضرت‌ی ابراهیم‌یان
 هاو‌یشته‌ ناوی ، خودای تعالی بو اظهار‌ی قدرتی
 خوی محافظه‌ی کرد وه له‌ پاش‌مدتی به‌س‌اغو
 سلامه‌تی له‌ آگره‌که‌هاته‌ ده‌ره‌وه ، ئینجا له‌گه‌ل
 حضرت‌ی لوطی کورری هارانی برای وه‌ ساره‌ی عائله‌ی
 له‌ خاکی بابل ده‌رچون و رو‌یشتن بو مصر ، مدتی له
 مصر مایه‌وه ، وه‌ حکومه‌تی مصر جاریه‌ییکی «هاجره»
 ناوی پی‌به‌خشی . ئینجا له‌مصر هاتنه‌وه حضرت‌ی
 ابراهیم له‌ فلسطین دان‌یشت وه‌ حضرت‌ی لوط له
 مؤتفکه‌دا له‌نزیکی ابراهیم‌اقامتی کرد . له‌ پاش
 ئەمه‌ خودای تعالی دو کورری پی‌دا ، له‌ساره‌ اسحاق‌وه
 له‌ هاجره‌ اسماعیل ، حضرت‌ی ابراهیم به‌ ئه‌م‌ری
 خودا هاجره‌و اسماعیلی کورری برد بو خاکی مکه‌ وه
 له‌وی به‌جی‌ی ه‌یشتن و خوی گه‌رایه‌وه بو فلسطین ،
 له‌ پاش مدتی خودا ئەم‌ری فه‌رمو به‌براهیم رو‌یشت

بو خاکی مکه وه به یارمه تی اسماعیلی کورری له سهر بناغهی قدیم مالی (کعبه) ی دروست کرده وه . ئینجا تشریفی گه ررایه وه بو فلسطین وه له وی مایه وه تا وفاتی کرد . وه ها مشهوره عمری دوسه دسال بوه .

ئه م ذاته مقدسه انسانیکی زور به قدره قیمت بوه وه دینی توحیدی له دنیا دا دامه زرانده وه تشریعی ده خصلتی کرد که عبارتین له مانه ؛ جیا کردنه وه ی موی سهر به لای راست و چه پا ، به رسمیل کردن ، سواک کردن ، آورادان له دهه و لوت ، ناخون کردن ، خه ته نه کردن ، لابردنی مو ، طهارت گرتن . وه زور زحمتی کیشا له ریگا خودادا بویه خودا جزای داوه و ، کردی به باوکی عددیکی زور له پیغه مبه ران علیهم السلام . وه ده صحیفهی بو نازل کرد .

(درسی یازدهههم) بحتی حضرتی لوط علیه السلام :

ئه م ذاته صاحب مقامه کورری هارانی برای حضرتی ابراهیمه . خودای تعالی کردی به پیغه مبه ر وه ره وانهی فه ره مو بو سهر قومی کی بت په رست که له (مُؤْتَفِكَه) دائه نیشتن ، زور قوه ی کی عادی و عاصی بون وه له سهر فسق و فجور دوامیان ئه کرد ، هه رچه ند حضرتی لوط منعی ئه کردن ده ست به ردار نه ئه بون تا خودای تعالی غضبی لی گرتن وه جبرئیل مأمور کرد له گه ل جماعه تی له ملائکه بو سهریان . ئه م ملائکه تانه مصور بون به صورتی انسان وه له

ریگه وه رویشتن بو خزمه تی حضرتی لوط ، که قومه که خه بهردار بون هاتن بویان بسدی حیائی و جسوری وه نصیحتی حضرتی لوط هیچ فائده و تأثیری نه بو ، لهویا ملائکته کان دل خوشی حضرتی لوطه یان دایه وه و فرمویان هیچ له م وضعه متاثر مه به صبحه نی و عده ی هلاک بونی ثم قه و مه یه وه لازمه سبه نی زو خوتو اتباع له م جیکه ده رچن الا عائله که ت ویش غضبی لی گیراوه . له پاش ثم قصه یه غائب بون . حضرتی لوط صبحه نی زو خویو اتباعی له وجیکه ده رچون ، له پاش ده رچونی ته وان حضرتی جبرائیل به ثم مری خودای تعالی ته وجیکه یه ژیرا و ژور کرد وه له پاش ته ویش خودای تعالی به رده بارانی کردن به به ردی رهش نا بین به نشانه و عبرت بو باقی مخلوقات . مدتی له پاش ثم حادثه حضرتی لوط وفاتی کرد .

(درسی دوازده هم) به حتی حضرتی اسماعیل علیه السلام :

ثم ذاته جلیله کورری حضرتی ابراهیمه وه له (هاجره ی) مصریه متولد بو . حضرتی ابراهیم به ثم مری خودای تعالی به مندالی له گه ل والده یان بردنی بو خاکی مکه وه به جی هیشتن له وه خته دا قبیله یی له عربی یه مه که مشهورن به (جرهم) هاتن له خاکی مکه دا اقامت یان کرد وه حضرتی اسماعیل ژنیکی لی خواستن ناوی (سیده) بو کچی مضاض

کورری عمری جهره می بوو ، له وژنه دوازده کورری بو ناوی دوانیان : (نابت) وه (قیدار) بوه ، میلله تی عه ره بی حجاز له نسلی ئهم دو کورره ن وه حضرتی (محمدی عه ربی) «ص» که پیغه مبه ری ایمه یه له نسلی (قیداره) ؛ چونکا حضرتی محمد «ص» له طائفه ی به نی هاشم وه هاشم له طائفه ی قریش وه قریش له به نی کنانه وه به نی کنانه له نسلی قیداری کورری حضرتی اسماعیله .

زور کهس له مؤرخه معتبره کان ئه لین ئه قوامی سامی که له (جَزِيْرَةُ الْعَرَبِيَّا) بلاو بو بو نه وه تا حدودی عراق و شام هه رچه ند لهجه و زمانیان جیا جیا بو ئه ما له پاش دوسه هه فته باش له قسه ی یه ک حالی ئه بون وه مکاله مه یان پیکه وه ئه کرد .

له عبارتی بعضیکیان وا استفاده ته کریت که لفظی «عرب» به دومه عنا استعمال کراوه : مه عنای مشهوری عبارته لهم قومه که ایسته به زمانانی حجاز و مصر و شام و یه من قسه ئه که ن . مه عنای غیری مشهوری واسع تره ، وه هه مو ئه قوامی سامی دانه گریت . خولاسه عه رب به م معنایه ئه و قومه ن که مبدئی لغت و زبانیان له سه ر حروفی هجای عه ره بی ایسته بی .

بروینه وه بوسه ر مطلبی خومان : حضرتی اسمعیل علیه السلام له مکه دا نشاتی کرد وه خودا کردی به پیغه مبه رو ره وانهی فهرو بو سه ر عه ره بی

حجازو ، له مكه دا وفاتی کرد • قبری مبارکی له
نزیکي کعبه دایه •

(درسی سیازدهههههه) به حثی حضرتی اسحاق
علیه السلام :

نهم ذاته عالی درجاته کوری حضرتی ابراهیمه وه
له ساره متولد بوه له خاکی فلسطین • خودای تعالی
کردی به پیغه مبهه ر بو سهه نه وقومه که له فلسطینا
بون عمری سهه دو هه شتا سال بووه ، قبری مبارکی
له (خلیل الرحمان) له لای مرقدی حضرتی ابراهیم
علیه السلام •

(درسی چواردهههههه) به حثی حضرتی یعقوب علیه
السلام :

نهم ذاته مقدسه کوزری حضرتی اسحق بووه • له
فلسطینا له گهل (عیصوب) ی برایا به جاری له دایک
بون ، که گه وره بو له گهلی جیگا له خاکی شاما
سکونه تی بووه ، نتیجه به سواحلی بحرا عبوری کرد
بو روم ، خاکی رومی کرد به وطنی خوی وه له
به ره که تی دعای باو کیه وه خودا کردی به پیغه مبهه رو
ره وانهی کرد بو سهه نه هلی (نجران) وه عددیکی
زور له انبیاءو پادشایان له نسلی نهو په یدا بوون •

لفظی (اسرائیل) که به زبانی عبری مه عنای
(عبدالله) یه له قه بی نهو بووه به نی اسرائیل بهو
نسبت نه درین • گهلی زحمه تیشی توش بو له آخری

عمریا تشریفی رویشست بو مصر بو لای حضرتی یوسف وه له مصر اوفاتی کرد ، فقط له سهر وصیتی خوی له پاش مردن جسدی مبارکی نقل کرا بو خاکی فلسطین وه له (خَلِيلُ الرَّحْمَانَا) له لای مرقدی حضرتی ابراهیم و اسحاقی باوکی دفن کرا . وه ها مشهوره عمری سه دوشه ست سال بوه .

(درسی پانزدهم) به حتی حضرتی یوسف علیه السلام :

ثم ذاته جوان و محبوبه کورری حضرتی یعقوبه . له گهل (بِنِيَامِينِي) بر ایا له دایکیکن وه باقی بر اکانی دایکیان جیا جیا بوه . حضرتی یوسف زور عاقل و جوان بوه له بهر نه وه باوکی زوری خوش نه ویست ، له م خسوسه وه بر اکانی حه زیان لی نه نه کردو بو فرسه ت نه گهر ران بی فه وتینن ، تاروژی ئیز نیان له باوکیان وه رگرت و بردیان بو سه یران بو صحرای کنعان . له وی خستیانه چاله وه و حیوانیکیان به سهر جله کانیا سهر بری ئیواره هاتنه وه ده ست یان کرد به گریان وه کراسه که یان هینایه خزمهت باوکیان و ووتیان : ئیمه له صحزادا صحبت مان نه کرد غافل بوین له یوسف و گورگ خواردی ، حضرتی یعقوب باوهری پی نه کردن و زور عاجز و محزون بو .

بو دوزینه وهی یوسف زور له خودای تعالی نه پاررایه وه . به تقدیری خودای تعالی پاش نه وه که یوسفیان له چاله که دا به جی هیشست کاروانی

هاتسه سهر چاله که پیاویکبان رویشت بو او ، که
 دولچه کهی داهیشته خواره وه یوسف رویشته ناوی
 که دولچه کهی ههل کیشا ته ماشای کرد مندالیکی
 زور جوان و نجیبی تیایه . ئه ویش به مه سروری هینای
 بو ناو کاروانیه کان و فروشتی به چه ند دره همی ،
 که کاروانه که گه یشته (مصر) یوسفیان برد بو
 بازار بی فروشن له هه مو لایکه وه مشتری بو هات تا
 به قیمتیکی زیاد فروشتیان به (عزیز مصر) .
 یوسف له مالی عزیزا به قه درو عزت رای ئه بوارد .
 ژنی عزیز مصر عاشق بو به یوسف و ، هه رچی
 حیل و ته لاشی کرد حضرتی یوسف مبالاتی پی نه کرد ،
 له بهر ئه مه ئه وژنه غضبی لی گرت وه ئه مری کرد
 بردیان بو حبس خانه . مدتی حه رت سال له حه بسا
 مایه وه . وه له ووه خته دا دو خزمهت کاری پادشای
 مصریش محبوس بون یه کی کیان خهوی بینی که
 تری ئه گوشه وه شه راب دروست ئه کا بو پادشا .
 ئه وی تریان خهوی بینی که سینیه کی پر له نان وا به
 سه ر سه ریه وه وه طیر به سه ریا دانه بارن و ئه ی خون .
 له بهر ئه مه ئه م دو که سه اعتقادی نه جابت و حکمت و
 معرفت یان به یوسف بو هاتن بو خزمه تی بو
 ته عبیری خه وه که یان ، ئه ویش فه رموی به یه که میان :
 ته عبیری خهوی تو ئه مه یه له حبس خانه نه جاتت
 ئه بیت و ، ئه ر رویته وه بو خزمه تی پاشا وه کو سابق
 له خزمه تی یا به حورمهت ئه بیت . فقط رجا ئه که م

کہ رویشتی بو خزمہت پاشا فکری منت بی بی وہ
عہرضی پاشا بکہ بہ لکو ٹہمز بکا نہ جاتم بی بی •

فہرموی بہ شہخہ صی دوہم تہعہ بیری خہوہ کہت
ٹہمہیہ ٹہت کوزن و ٹہت ککن بہ دارا زہ طیرو طیور
گوشتہ کہت ٹہ خون • پاش مدنی بہ ونوعہ کہ یوسف
فہرموبری اولیان نہ جات داوہ رویشتہوہ بو وظیفہی
خوی لہ خزمہ تی پاشا • وہ شہخہ سی دوہمہ بیان

کونست و کردیان بہ دارا طیر خواردی ، لہ پاش مدتی
پادشای مصر خہویکی دی وای ہاتہ پیش چاو کہ
حہوت گای ضعیف و لاواز حہوت گای چاخیان خرارڈ

وہ حہوت گول گہ نمی سہوز وہ حہوت گول
وشکی دی ، زور سہعی کرد کہسیکی
دہست نہ کہوت تہعبیریکی ٹہم خہوہی بہ

سورہ تیکی مہعہ قول پی بلیت • لہم وہختا ٹہو
خزمہت کارہ کہ لہ حبس خانہ نجاتی بو بو یوسفی
کہوتہود فکر وہ پاشای حالی کرد شہخسیکی وہا

یوسف ناو لہ حہبس خانہ دایہ مہ گہر تہعہ بیری
ٹہم خہوہ ٹہربیان بکات ، پاشا ہہ ناردی یوسفیان

لہ حہبس خانہ ہینادہ ردهوہ ہاوردیان بو حضوری
پاشا ، داوای تہعہ بیری خہوہ کہی لی کرد • یوسف
فہرموی تہعہ بیری ٹہمہیہ لہ مہولا حہوت سال خوشی و
ہہرزانی ٹہ بیت لہ پاش ٹہوہ حہوت سالی تردیت زور
قہحت و گرانی پہیدا ٹہ بیت وہ ٹہ گہر من بکن بہ

ئەمىن دارى مەخزنى ئەرزاق ئەزانم تەبىرى ئەو وضعە
 بىكەم . كە پاشا مقدارى فکرو ذکاوتى يوسىف حائى
 بو کردى بە ئەمىن دارى خەزىنەى خوى ، لە پاش
 مدتى ئەو ئەندە معاملاتى نەجىبانەى کردو رفتارى
 چاکی نشانى مىللەتى مصردا . ئەھلى مصر بە سورتى
 عمومى محبت و رغبت يان پەيدا کرد بە يوسىف ،
 بە قضا و قدرى خودا لە وختا پادشای مصر وفاتى
 کرد . وە مىللەتى مصر يوسىف يان کرد بە پاشای
 خويان . وە خودای تعالى کردى بە پىغەمبەر بو سەر
 ئەو دىللەتە و زور کەس ايمان يان پى هينا .

لەم اثنايەدا براکانى لە بەرگرانى و قاتى لە خاکی
 کە نەانەو هاتن بو مصر بو ئەرزاق ، کە حضرتى
 يوسىف خبىردار بو ئەمرى فەرەو بە خورايى هەر
 چەند ولاغیان پى بو باريان کرد لە ئەرزاق و ،
 هەر مە تا عىکىش يان هينا بوو ، کە بىدەن بە قىمىتى
 ئەرزاقە کە ، پى دانەو وە فەرەموى پى يان ئەم دفعە
 کە هاتنەو بەرائىكى باوکی تان هەيە لە گەل خوتان
 بى هینن ، کە هاتنەو بو کە نعان ئەم موضوعە يان
 گىرايەو بو حضرتى يعقوب ئىزنى پى دان کە
 (بنيامين) لە گەل خويان بىەن بو مصر . کە دفعەى
 دوھەم هاتن بو مصر و بنيامين يان لە گەل بو حضرتى
 يوسىف چاوى پى کەوت وە بە چاوى پى کەوتنى زور
 مەسرور بو وە بە خسوسى بانگى کردو تى گە ياند
 کە تو بەرەى منى وە من يوسىفم ، ئەم جار کە

باره کان یان بو ته و او کردن یوسف ئه مری فه رمو
 ئهو (مه نه) که ده غل بان پی ئه پیرا خستیانه ناو
 باره که هی (بنیامین) ، که که وتنه ری بی بو کنعان
 جارچی بانگی کرد له ئه هلی قافله که : مه نی عماري
 پاشا دزراوه . ئه هلی قافله که ووتیان (خودا
 ئه یزانی) ایمه بو دزی نه هانوین . بین باره کانمان
 بگه زرین مه نه که له باری هه ر که سبکدا بو ئه و که سه
 بگرن حبسی بکه ن ، که مأموره کان گه رران
 مه نه که یان له باره که هی (بنیامین) ده رهینا وه
 بنیامین یان چه بس کرد . براکانی حضرتي یوسف
 له م کاره زور متاثر بون وه رویان نه بو به بی
 (بنیامین) برونه وه بو کنعان بو خزمه ت حضرتي
 یعقوب . له بهر ئه مه رویشتن بو حضوری یوسف
 زور پاررانه وه که (بنیامین) مرخص بکات ، ئه ویش
 رحمی جولاهه خووی لی ئاشکرا کردن فه رموی : من
 یوسفم وه ئه مه هیش (بنیامین) ی برامه ئیوه هیش
 هه رچی تان له گهن من کرد گه ردنتان آزادی بی ، برون
 باو کم و دایکم و هه رچی ئه هل و عائله تان هه یه بی هینن
 بومصر ، وه ئه م کراسه م ببه ن بو باو کم بیهنی
 به سه ر چاوه کانیا چاک ئه بیته وه .

ئه وانیش زور به کیف خوشی گه ررانه وه ،
 هیشا نه گه یشتبونه به ره وه حضرتي یعقوب
 فه رموی ئه گه ر باوه ررم پی ئه که ن بیني یوسف ئیت
 به سه رما . که گه یشتنه به ره وه مرده یان پی دا وه

کراسه که یان نایه سه رچاوی فورا چاوی روشن بوئه وه ، جا هه مویان رویشتن بو مصر وه به دیداری یوسف شادبون ، له پاش مدتی حضرتت یعقوب وفاتی کرد . له پاش وفاتی ئه و حضرتت یوسف پاررایه وه له خودای تعالی که به اسلامیته وه بیمرینی ، خودای تعالی دو عاکه ی قبول فهرمو ئه ویش له عمری سه دو بیست سالیبا وفاتی کرد وه له مصر دفن کران تا زمانی حضرتت موسی علیه السلام ئه و وه خته جسدی مبارکی یعقوب و یوسفی نقل کرد بو (خلیل الرحمان) له وی دفنی کردن .

(درسی شانزدهم) حضرتت ایوب علیه السلام :

ئهم ذاته صاحب برکاته له نسلی (عیسوی) کورری حضرتت اسحاقه . دایکی له اولادی حضرتت (لوط) ه . وه عائله که ی کچی (افرائیم) کورری حضرتت یوسفه . له خاکی شاهه تولدی بو و گهره بو خودای تعالی کردی به پیغمبه ره وه روانه ی فهرمو بو سه ره ئه هلی « حوران » .

ئهم ذاته زور صاحب ثروت و دولت و جمال و جاه بو . تا خودای تعالی بو امتحان و تاقی کردنه وه هه مزی لی سه نده وه ، ماله که ی روخان به سه ریانا غه پیری عائله که ی (رحمه) ناو هه مو ئه هله و اولادی فهوتان وه ثروت و دولته که یشی فهوتان فقیر و محتاج و بی کهس کهوت . وه ذاتی خویشی دوو چار کرد به علت و زه خم به ته و اوی اعضای زه خم دار بو

تا حوت سال بهم نوعه مایه‌وه ، لهم مده تا غه پیری
رحمهی حرمی کهسی به لاوه نه ماوه کهس خزمه‌تی
نه‌ته کردن . نه‌وذاته عالی صفاته له کهل نه‌م همه‌و
زحمت و مصیبتانه‌دا ساعات به ساعات زیاتر شکری
خودای نه‌کرد تا گه‌یشت به‌درجه‌یی کرم دایه دلی

وه زور بی‌صبر و قه‌رار بو ، نه‌م جار له خودای تعالی
پار رایه‌وه فه‌رموی (رَبِّ اِنِّي مَسْتَكِي الضَّرُّ وَاَنْتَ
اَرْحَمُ الرَّاحِمِيْنَ) یا ربی به‌راستی ضررو
زحمت گه‌یشتوه پیم وه تویش له همه‌و صاحب‌رحمیک
به‌رحم‌تروه مهر بانتری . ئینجا خودا رحمتی جو لاوه‌و
وحي بونارد که‌وا نه‌جاتم‌دای وه له‌ش‌ورینی خوتا
پی‌بگوته به‌زه‌وی یا آویکی صاف و سار دو خوش

دیته‌ده‌روه لی بخوره‌وه دلت فینک نه‌بیته‌وه وه
ناساگی له ده‌رون‌تا نامینی وه خویشتی پی‌بشو
زه‌خمی بده‌نت چاک نه‌بیته‌وه ، نه‌ویش له‌سه‌ر
نه‌مری خودای تعالی معامله‌ی کرد تا به‌ته‌واوی شفای
بوهات و نه‌جاتی بو ، وه اولاده‌مردوه کانی
بوزیندو کرده‌وه . نه‌وه‌نده‌ی تریش اولادی پی‌داوه ،
ثروت و مالی کی زوری به‌سه‌را رزان . مدتی به‌م
رفاهیت و خوشی به‌مایه‌وه جا وفاتی کرد ، عم‌ری
نه‌وه‌دوسی سال بوه قبری مبارکی له‌شامه .

(درسی حقه‌ده‌هم) حضرتی ذُو الْكِفْلِ عَلَيْهِ
السلام :

نه‌م‌ذاته عالی مقامه کورری حضرتی ایوبه ، ناوی

« بشیر » بوه ، له زه مانی ئه و اجماعتی له پیغه مبه رانی
 بنی اسرائیل له دهستی ظلمی بعضی ظالمان فراریان
 کردو هاتن بولای حضرتی بشیر علیه السلام ،
 ئه ویش به جوانمردی په نای دان وه خزمه تی کردن
 وه بو به کفیلی استراحتیان له سهر ئه وه مشهور بو
 به (ذو الکفل) یه عنی صاحب کفالت . ئه م ذاته
 خوا کردی به پیغه مبه ر وه روانه ی کرد بو سهر
 قومیکی رومی له شاما ، هه مو ایمانیان پی هیناو ،
 زور جهاد و غزایان له گه لا کرد تا وفاتی کرد ، عمری
 نه وه دو پینج سال بوه .

(درسی ههژده هه م) بحثی حضرتی شعیب علیه السلام :

وا مشهوره ئه م ذاته مبارکه له نسلی حضرتی
 ابراهیمی خلیله . خودای تعالی کردی به پیغه مبه رو
 روانه ی کرد بو سهر ئه هلی (مدین) له خاکه شاما
 که مشهورن به (اصْحَابُ الْاَیْکَةِ) وه ئه و قه ومه
 رسم یان بوه له کیشانه و پیوانه دا غشو و خیانت یان
 ئه کرد ، هه رچه ند حضرتی شعیب علیه السلام منعی
 ئه کردن فائده ی نه بو ، له سهر ئه م وضعه خودای
 تعالی غضبی لی گرتن حضرتی جبرئیلی مأمور کرد
 ده نگیکی به هیبتی به سریانا کرد ، له اثری ئه و
 صیحه و ده نکه هه مو فه وتان .

(درسی نوزده هه م) حضرتی موسی علیه السلام :
 ئه م ذاته صاحب مقامه کورری عمران وه له نسلی

(لای) کوری حضرتی یعقوبه ، وهختی که تولدی بو دایکی به الهامی خودای تعالی خستیه صندوقیکه وه دای بهدم آوی نیله وه ، وهختی آوه که گه یاند بویه نزدیکی قصری فرعون خزمهت کاری صندوقه کهی گرت هوه و بردی بو مالی فرعون ، نه وانیش که سهری صندوقه کهیان لای برد ته ماشایان کرد کورریکی جوانی تیایه کردیان به کورری خویان ، ههردایه نیکیان بو نه هینا شیری پی بدا شیره کهی نه نه خوارد تا دایکی خویان بو هینا ، نه وانیش به صورتی دایانی تسلیمی دایکه کهی خویان کردو له لای دایکی گه و ره بو هه تا بالغ بو . له مصر ده رچوو و رویشنت بو مدین بو خزمهتی حضرتی شعیب علیه السلام ، ده سال له خزمهتی حضرتی شعیب دانیشنت له پاش ده ساله کچی خوی یونکاح کرد ، له پاش مدتی له گهل عائله که یا گه ررایه وه بو مصر . له ریگادا له طوری سینا خودای تعالی کردی به پیغه مبه ره وه کلامی خودای گه و ره ی بیست و تمنای کرد له خودا هارونی برایشی کرد به پیغه مبه ره ره وه وانه ی فره مین بو سه ره قبطی و بنی اسرائیل له مصر . که رویشنته مصر و اظهاری پیغه مبه ره خویانیان کرد قسمی اعظم له بنی اسرائیل ایمانیان پی هینا ، اما طائفه ی قبطی که اتباعی فرعون بون له گهل فرعون انکاریان کرد وه داوای معجزه بیان لی کرد ، خودای تعالی عصا کهی دهستی موسای

مأمور و مسخر کرد هر وهختی حضرتی موسی
تهی ویست ته بو به (تهژده ها) ، وه (یدی بیضای)
شی پی دا یه عنی ههروهختی بیویستایه دهستی ته کرد
به باخه لیا که تهی هینایه ده ره وه وه کو چرا شه وقی
ته دایه وه .

له م خصوصه وه فرعون و جماعتی وزرا اتهامیان
کردن به سحر بازی . وه بو تحقیقی ته م مسئله له
میعادیکی معلوما ساحره کانی مصریان کو کرده وه .
وه موسی و هارونیشیان حازر کرد . ساحره کان
ههرچی سحریان زانی به کاریان هینا و چه ندماری
ناباریان نشانی خلقه که دا . که حضرتی موسی
به ته مری خودا عصاکه ی فریدا . بو به تهژده هاییکی
وه ها هه مو ماره سحریه کانی تهوانی قوت دا . له بهر
ته م ساحره کان تیگه یشتن که مسئله ی حضرتی
موسی سحر نیه ، وه معجزه یه هه مو ایمانیان پی هینا ،
له سهر ته م قضیه یه فرعون هه رره شه ی کرد له
موسی و اتباعی موسی علیه السلام . ئینجا خودای
تعالی ته مری فه رمو به حضرتی موسی که له تاخری
شه و ا خویو بنی اسرائیل برون بو سهر بحری نیل وه
به عصاکه ی بدا له نه ری نیل بو بان ته بی به کولانی
و شک و بپه ررنه وه له سهر ته م ته مری خودایه حضرتی
موسی خویو اتباعی رویشتن وه له نیل په ررینه وه .
که فرعون خبردار بو تعقیبی کردن وه به مغروری
ته مری کرد به له شکره که ی بکه ونه شوینیان و بدن

له نیل ، که رویشتنه ناوی آوه که وه و چه ند قدومه
 رویشتن هه مویان غرق بون و ئه م عظمته بهم نوعه
 فهوتا ، که حضرتی موسایش پهریه وه له ئاوه که
 خودای تعالی (تهوراتی) بو نازل کردو له پاش مده تی
 وفاتی کرد . له م بهینا واقعاتی بی اخلاقی طائفه ی
 بنی اسرائیل زور بو که له کتیبه دینیه کانا وه له
 تواریخا بیان کراوه ، قصه لی کردن یان طولی هه یه .
 وا مشهوره حضرتی موسی سه دو بیست سال عمری
 بوه وه له مصر ا دفن کراوه و زه مانی نبوتی ئه م ذاته
 موافقی زه مانی فه ره یدون منوچهری ایرانی
 پیشدادی بوه والله اعلم .

(درسی بیستم) بحثی حضرتی هارون علیه السلام :

ئه م ذاته مبارکه برای حضرتی موسی یه وه له
 مصر تولدی بوه ، خودای تعالی کردی به پیغه مبه رو
 معاونی موسی له گه یاندنی احکامی دینا . هه ر وه ختی
 حضرتی موسی ئه ررویشت بو کیوی طور هارونی
 برای له ناو قومه که یا به جی ئه هیشت وه پیش وفاتی
 حضرتی موسی وفاتی کرد .

(درسی بیست و یکم) بحثی حضرتی یوشع علیه السلام :

ئه م ذاته عالی همته له ئه قاربی حضرتی موسایه ،
 قسمیکی زوری حیاتی خوی له خزمهت کرنی ئه هوا
 سه رف کرد له پاش وفاتی موسی خودای تعالی کردی

به پیغمبر و ره روانه‌ی کرد بو سهر بنی اسرائیل ،
 شه‌ریکی زوری کرد له‌گه‌ل دوژمنانا . فتحی شاری
 ئه‌ریحای کرد ، له‌ پاش موسی به بیست و جهوت سال
 متوفی بو . ئه‌هلی سیهر ئه‌لین عمری سه‌دو بیست
 سال بوه وه مدفنی له کیوی (اِفْرَائِیم) ه .

**(درسی بیست و دووهم) بعثی حضرتی الیاس
 علیه السلام :**

ئهم‌ذاته له‌نسلی هارونه ، خودای تعالی کردی به
 پیغمبر و ناردی بو سهر بنی اسرائیل له‌ زه‌مانیکا
 که مشغولی بت‌پهرستی وه به‌داخلاق بون ، ئهم‌ذاته
 هه‌رجی سعی و ته‌لاشی کرد تأثیری نه‌بو ، له‌ ئه‌نجامدا
 له‌ ناو قومه‌که‌ی ده‌رچو . له‌ بعضی ئه‌خباره‌وه
 واده‌رئه‌که‌وی تا قیامه‌ت به‌رحیاته‌وه‌مه‌و سالیك
 دفعه‌یی له‌مکه‌دا ملاقاتی حضرتی (خُضْر) عَلَيْهِ السَّلَام
 ئه‌کات ئینجا له‌یک‌تر جیا‌ته‌بنه‌وه .

**(درسی بیست و سیه‌م) بعثی حضرتی الیسع
 علیه السلام :**

ئهم‌ذاته مبارکه‌که‌ کورری (اَخْطُوب) ناوه ، له‌
 وه‌ختی خویا ایمانی هینا به‌ حضرتی الیاس وه‌ له‌ پاش
 ده‌رچونی ئه‌و بو به‌ پیغمبر بو بنی اسرائیل وه
 ئه‌وانیش ایمانیان پی‌هینا وه‌ زور احترام‌یان گرت
 تا متوفی بو .

**(درسی بیست و چواره‌م) بعثی حضرتی اشمویل
 علیه السلام :**

ثم ذاته جلیله له نسلی حضرتی هارونه . له
 وهختی کا بنی اسرائیل به دهستی عمالقه وه گیروده
 بوبون و زور ظلمیان لی نه کرا خودای تعالی کردی به
 پیغمبر وه روانهی کرد بر سهر بنی اسرائیل .
 ینجا نه و قومه داوایان کرد له اشمویل که
 پادشایکیان بو تعیین بکا جهادیان پی بکا ، له م وهختا
 خودای تعالی وحی کرد بو اشمویل که پادشای بنی
 اسرائیل (طالوت) ناوه که له راستیداپیاویکی داناو
 به هیبت و هیئت بو . بنی اسرائیل حکومتی یی ثم
 ذاته یان پی خوش نه بو چونکه له اسره ی مالکه نه بو .
 له بهر نه م داوای نشانه ی سلطنت یان کرد ، حضرتی
 اشمویل له خودای تعالی پاررایه وه که نشانه یکیان
 پیشان بدا ، خودا وحی کرد بوی فرموی نشانه ی
 سلطنتی طالوت نه م یه که (تابوت) که صندوقیکه
 له داری شمشاد دروست کراوه وه گز دریزو سی سب
 سی گه زپان که له لای حضرتی موسی بو وه له پاش وفاتی
 نه و دوژمن برد بویان غیباً بی دخالتی نه مان بیته وه
 بولایان . واقعا نه وه نده ی پی نه چو به تقدیری خودا
 که وته وه لای بنی اسرائیل . به م وضعه زور مه سرور
 بون وه تصدیقی حکومته ته که یان کرد . له پاش نه م
 طالوت به موافقه ی حضرتی اشمویل و بنی اسرائیل
 زور جهادیان کردو دوژمنیان له خاکی خویان
 ده ر کرد ، له یکی له وشه ررانه دا داودی کورری ایشا
 (جالوت) ی گوشت که پادشای عمالقه بر له پاش نه م

اشمویل وفاتی کرد .

(درسی بیست و پنجم) حضرتی داود علیه السلام :

ثم ذاته به قیمتہ کورری ایشاوه له نسلی یهوذای کورری یعقوبه . له زهمانی اشمویلا ، له خهلاتی کوشتنی جالوت دا ، طالوت کچی خوی پیدا ، وه له بهر ثمه له سیاسه تی حربا زور ناجح بو روز به روز ترقی نه کرد که طالوت وفاتی کرد بوبه پادشای بنی اسرائیل وه خودای تعالی کردیشی به پیغمبر وه (زبوری) بو ره وانه کرد به لام ثم کتیبه احکامی که متر بو زورتر موعظه و قصصی انبیاء و اوضاعی پیشینان بو . (لقمان) ی حکیم له زهمانی حضرتی داودا بو وه پورزای نه بوبه ، اختلاف هه یه له نبوت یا ، به لام اصح ثمه یه پیغمبر نه بوبه به لکو ذاتی کی مبارک و به حکمت و همت وه له نه ولیای خودا بوبه . حضرتی داود له پاش چل سال نبوت و سلطنت له عمری سه ده ساله دا وفاتی کسرد قبری مبارکی له شامه .

(درسی بیست و شه شه) بحثی حضرتی سلیمان علیه السلام :

ثم ذاته صاحب مقامه کورری حضرتی داوده ، هه ره له حیاتی باوکیا خودای تعالی کردی به پیغمبر وه له پاش وفاتی باوکی له جیگایا دانیشنت . بیجگه

له نبوت سلطنت و مقامیکی زور گه وره ی بو ، خودای
 تعالی بای بو مسخر کردوه بو ههرجیگایه بچوایسه
 خویو اتباعی ههل نه گرت ، تا قی به یانی ریگای مانگی
 وه تا قی ایواره ریگای مانگی نه ی بردن ، له اصناف و
 انواعی طیرو حیواناتی وحشی اطاعت یان نه کرد حتی
 جن مسخه ری بو بو ، وه له اشغالی شاقه وه له
 جی به جی کردنی احتیاجاتی خویا خزمه تی پی نه کردن ،
 زور کاری عجیب و به نه همیت یان بو کردوه . نه م ذاته
 له نه ولی سلطنت یه وه روی کرده خاکی ایران له شاری
 (اصطخرا) شیرازی قدیم دا مدتی اقامه تی کرد .
 وه له خاکی کوردوستانیشا دانیشتوه . تقریباً وه کو
 متواتره که له خاکی هه وشارا . وه له (تهختی
 سلیمان) له نزدیکی مراغه دا اقامه تی بوه وه له پاشا
 گه ررایه وه بو شام وه حکومتی (سَبَأ) ی له یه مهن
 استیلا کرد . له آخری عمریا مزگه وتی (بیت
 المقدسی) له فلسطینا بنا کرد له اثنای بنای نه وه
 معبده دا وفاتی کرد . په لام به سه ره عصا که یه وه
 مایه وه نا ته و او بونی بنا که نه یان زانی وفاتی کردوه .
 وه ها مشهوره عمری په نجاو سه سال بوه ، تقریباً
 چل سال سلطنتی کردوه . له پاش وفاتی اولادو
 احفادی تاجوار پشت سلطنت یان کرد . به لام له آخرا
 حکومتی بابل (بَخْتَنَصْر) به سه ریا نا غلبه ی کرد ،
 بیت المقدسی ویران کرد . وه طائفه ی بنی اسرائیلی

به‌حسب و قتل عام محو کرده‌وه ، یکه‌یکه یکیان نه‌بی
که‌سیان ده‌رنه‌چون .

**(درسی بیست و هه‌وته‌م) بختی حضرتی عزیز
علیه‌السلام :**

ئه‌م ذاته صاحب عزته له نسلی حضرتی هارونه .
وه له مندالی یا به اسیری بردیان بو بابل . له پاش
فوتی بختنصر که ئه‌سیره کان هه‌ندیکیان نه‌جاتیان
بو ئه‌ویش رویشته‌وه بو شام له‌ریگادا که گه‌یشته
ئه‌وشوینه که مشهوره به (دَیْرَهِرْ قُل) له‌قه‌راغی
نهری فراتا له ولاغه‌که‌ی دابه‌زی وه له باغیکا که
له‌وجیگادا هه‌بو بعضی هه‌نجیری چنی . وه ئه‌و موقعه
کونه‌دی بو ، حضرتی عزیز له روی تعجب و حیره‌وه
ووتی آخو (چون خودای تعالی ئه‌م‌دی ویرانه آوه‌دان
بکاته‌وه ؟) له‌ویدا خودای تعالی بو ده‌رخستنی قدرتی
خوی مراندی وه له پاش سه‌ده‌سال زیندوی کرده‌وه .
سؤالی لی کرد چه‌ند وه‌ختیکه وای له‌م جیگادا ؟
ئه‌ویش عرضی کرد : ممکنه‌ روزی یا نیوه‌روزی بیی .
خودای تعالی فه‌رموی نه‌خیر سه‌ده‌ساله وای له‌م
جیگادا و مردوی وه فه‌رموی بروانه بو ئه‌و ولاغته
چونی زیندو ئه‌که‌مه‌وه و بروانه بو‌طعامه‌که‌ت چون
به‌ساغی و پاکی ماوه‌ته‌وه . ئینجا کردی به پیغه‌مبه‌ر
بو سه‌ر بقیه‌ی بنی اسرائیل . ئه‌م‌ذاته رویشته
ناویان له شاما سکونتی کرد تا متوفی بو .

(درسی بیست و هه شتم) بحشی ذو القرنین :

ثم ذاته وهما مشهوره ناوی اسکندر وه لقبی
ذو القرنین وه شهرتی به رومی بوه ، مؤرخین تهلین له
خاکی (یونان) نشأت وه ترقی کرد . له پاش
تسخیری یونان قسمتیکی زوری له مملکتی روم
استیلا کرد تا مشهور بو به اسکندری رومی ، له پاش
ثمه روی کرده شام و عراق و ایران ته مانه یشی داگیر
کرد و پادشای ایران (دارا) ناو به دهستی ته و فه و تا .
ئینجا روی کرده خاکی (روس) به شی کی زوری
لی گرتن وه له جهتی شمالی شهرقیه وه سدیکي زور
محکمی دروست کرد وه بهم سسده منعی قومی
(يَا جُوجُ وَ مَا جُوجُ) ی کرد له ظلم و دهس دریژی به سه ر
نزیکانی خویانا . ثم اسکندره شاری گوره ی زوری
له دنیا دا کرده وه ، یه کیک له وانه (اِسْكَندَرِيه) له
خاکی مصر و شاری « مرو شاهجان » وه « مروروز »
له مملکتی ایرانا ته و بنای کردون . زور کهس له
ته هلی علم و معرفت دائما به لایه وه بوه . موافقی
ظاهری آیتی قرآن ثم ذاته خودا په رست بو وه له روی
ارضا تطبیقی توحید و عدالتی کرده ، وه صحیح
ثمه یه که پیغمبر نه بوه ته نها انسانیکی عاقل و
عالم و عادل بوه وه له اداره ی ثموراتا زور به کفایت
بوه . بعضیکیش تهلین ثم ذوالقرنینه که له قرآنا
بحشی هه یه اسکندری رومی نی یه و ، ثم ذوالقرنینه

معاصری زه‌مانی حضرتی ابراهیمی خلیل بوه .
**(درسی بیست‌ونوهه‌م) بحثی حضرتی یونس
 علیه السلام :**

ئهم‌ذات‌ه مشهوره به یونسی کورری متی . خودای
 تعالی کردی به پیغه‌مبه‌روه وانه‌ی فره‌مو بو سه‌ر
 ئه‌هلی (نینۆی) له نزیك شاری (موصلی) ایسته‌دا ،
 مدتیکی زور بانگی کردن بو خودا په‌رستی و ایمانیان
 پی‌نه‌هینا له عاقبتا خودای تعالی وحی کرد بو حضرتی
 یونس ئه‌گه‌ر ئهم قومه توبه نه‌که‌ن له‌م معصیت و
 طغیان‌ه و ایمان نه‌هینن له‌ فلان وه‌ختا عذاب‌یان
 بوروانه ئه‌که‌م ، حضرتی یونس علیه‌السلام له
 میعادای عذابه‌که‌دا له ترسی غضبی خودای تعالی
 له‌شار ده‌رچو . ئینجا قه‌ومه‌که توبه‌یان کردو
 له‌گوناهی خویان په‌شیمان بونه‌وه . نه‌به‌زئه‌مه
 خودای تعالی عذابه‌که‌ی بو نه‌ناردن . حضرتی یونس
 علیه‌السلام له‌سه‌ر ئهم تاخیری عذابه‌سه‌ری خوی
 هه‌ل گرت تا گه‌یشته‌سه‌ر بحرو سواری که‌شتی بو ،
 که‌مقداری رویشتن که‌شتیه‌که‌ راوه‌ستا .
 که‌شتیه‌وانه‌که‌ ووتی تجربه‌مان کردوه هه‌ر وه‌ختی
 ئهم که‌شتیه‌ راوه‌ستی ئه‌سبابی ئه‌وه‌یه‌ انسانی‌کی
 خراب یا به‌نده‌ییکی له‌ آغا فرار کردوی تیایه .
 لازمه‌ قورعه‌ بجه‌ین بزانی‌ن ئه‌و شخصه‌کی‌یه‌ بی‌خه‌ینه
 بحره‌که‌وه‌ سی‌دفعه‌ قورعه‌یان خست هه‌ر به‌ ناوی

حضرتی یونس‌هوه ده‌رچو له بهر ئەمه خستیانه
بحره کهوه ، وه فوراً ماسیکی گه‌وره قوتی دا .

تا چه‌ند شه‌وو روژی حضرتی یونس له سکی
ماسیه که‌دا مایه‌وهو زیندوبو ، له وه‌ختیکدا زور
ناره‌حت بو ده‌ستی کرد به پارانه‌وه له خودای تعالی
وه فه‌رموی « لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ

الظَّالِمِينَ » یه‌عنی خودایا هیچ که‌سی نی‌یه به راستی
لایقی طاعت و عبادت بو کردن بی الا ذاتی تو وه اقرار
ئه که‌م به‌مه که له هه‌مو ئه‌مرو اراده‌ئیکنا بی‌عیبی وه
ایشت بی‌حکمت و مصلحت نی‌یه من به‌راستی ظلم

له خوم کرد که سه‌ری خومم هه‌ل‌گرت . ئینجا
خودای تعالی لطفی فه‌رمو وه ئه‌مری کرد به‌وماسیه
هاته‌قه‌راغی بحره کهوه ده‌می کردوه تا حضرتی یونس
ته‌شریفی هاته‌ده‌ره‌وه ، به‌لام‌جسدی مبارکی زور

ضعیف بو‌بو وه به‌حراره‌تی سکی ماسیه که وه‌کو
سو‌تاوی لی‌هاتبو ، له‌بهر ئەمه خودا به‌قدرتی خوی
داریکی کوله‌که‌ی فوراً بو سه‌وز کردو حضرتی یونس
له سیبه‌ریا به‌استراحت دانیشت تا بده‌نی خوی

گرته‌وه ، چونکه ئەو نوعه‌داره‌میشی پیوه‌نانیشی وه
انسان ئه‌توانی استراحتی له‌بنا بکات . ئینجا روی
کرده‌وه (نینوی) وه‌رویشت بو لای قه‌ومه‌که‌ی .

ئهم‌دفعه له‌سه‌د هه‌زار که‌س زیاتر ایمانیان پی‌هینا
وه تا مدتی به‌استراحت و طاعت ده‌وامیان کرد جا

حضرتی یونس علیه السلام وفاتی کردو له عینی جیگه دا دفن کرا . مشهوروه هایه نبوتی حضرتی یونس له پاش سلطنتی اسکندری رومی وه له ته یامی ملوک الطوائفا بوه .

(بیداری) بعضی ته هلی سیر ته لین ته و بحر ه که حضرتی یونس سواری که شتی بو تیایا بحری روم بوه یه عنی بحری ابیضی متوسط . ته م رأیه هه رچه نده ممکنه فقط عادتاً دوره وه ظاهر وایه یا نهری فرات یا دجله بوبی به لکو دجله نزیک تره وه ته م دونهره له عه هدی قدیمدا که شتی هه وائی ها توچوی پیا کردوه .
والله اعلم .

(درسی سی ههم بختی حضرتی زکریا وه حضرتی یحیی علیهما السلام :

حضرتی زکریا له نسلی حضرتی سلیمان بوه . باوکی ناوی (یُوْحَیَّا) بوه وه له شاما له دایک بوه وه خودای تعالی کردی به پیغه مبهرو ره وانهی فه زمو بو سهر بنی اسرائیل تا عمری که یشست به سه دو بیست سال اولادی نه بو . ئینجا تمنای کرد له خودای تعالی کورریکی پی بدا ، خودا به لطف و مرحمت تمناکهی قبول کردوه له « ایشاع » ناوی عائلهی که پیره ژنیکی هه شتا ساله بو کورریکی پی عطا کرد ناویان نا (یَحْیٰی) . ته م ذاته مقدسه یش هه ر له حیاتی باوکیا خودا کردی به پیغه مبهرو له گه ل باوکیا

مشغولی تبلیغاتی دین و تعلیم کردنی (تورات) بون
 له عصری ئەم دوذاته دا پادشاییکی بنی اسرائیل
 عاشقی بر ازایکی خوی بوبو ئەی ویست ماره ی بکا ،
 ئەوانیش به حکمی شریعت منعیان ئە کردن . له سهه
 ئەم مسئله غضبیان گرت لی یان . دایکی کچه که
 به حیل و سیاست کاری کی کرد پادشا حضرتی
 یحیی کوشت و حضرتی زکریاش له ترسی
 ئەم پادشا ظالمه فراری کرد ، چونکه له هه مولایه که وه
 به دوایا ده گهران به ناچاری له قرولی داریکا
 خوی شارده وه ، که مأموره کان پی یان زانی داره که یان
 به مشاردا هینا و حضرتی زکریا یان له داره که دا کرد
 به دو پارچه وه ، به م غدره بی تامه ئە و ذاته عالی صفاته
 له ناویدا . ئینجا مقابل بهم جسارت و قساوته خودای
 تعالی غضبی لی گرتن وه پادشاییکی آگر په رستی
 به سه ریانا مسلط کردو ئەم پادشا یه کوشت و اتباعی
 فوتان و سه دو هفته هه زار که سی به دیلی بردن .
 (درسی سی ویکه م) بحثی حضرتی عیسی علیه
 السّلام :

ئەم ذاته صاحب همته کورری (مریم) ی کچی
 عمران له نسلی حضرتی هارونی برای حضرتی
 موسابوه ، به ینیان تقریباً هه زار سال بوه . دایکی
 حضرتی مریم (حَنَّة) خوشکی (ایشاعی) عائله ی
 حضرتی زکریایه . (حنه) حامله بو وه زور مشتاقی

اولادبو ، له بهر ئه مه نذری کرد له سه ر خوی ئه گه ر
خودای تعالی کورریکی پی بدا بیکا به خزمهت کاری
بیت المقدس . که وضعی حملی بو قضاء کچ بو ،
ئه ویش زور متاسفانه غمی خوارد وه ناوی نا به
(مَرِيَمَ) دیسان له سه ر میلی خوی قراری دا بیکا به
خادمه ی (بَيْتِ الْمُقَدَّسِ) به تقدیری خودای تعالی
هیشتا مریم مندال بو باوک و دایکی وفاتیان کرد .
ئینجا مقدسین بیت المقدس بو کفالت و به خیو کردنی
مریم قورعه یان خست نتیجه قورعه به ناوی حضرتی
زکریا وه ده رچو ، له بهر ئه مه وه به واسطه ی ئه وه وه
که پوری مریم ایشاع ناو عائله ی حضرتی زکریا بو
حضرتی زکریا بو به کفیلی مریم ، موقعی کی
خصوصی یان بو تعیین کرد تا تیا یا دا بنیشی هه ر له
زه مانی مندالی یا چه ند کراماتی لی ده ر که وت ، چه ند
دفعه زکریا ته ماشای حجره که ی ئه کرد طعام و میوه ی
له زیزی ئه بینی ، که لی ئه پرسی ئه مهت له گوی بوه ؟
ئه ی ووت : خودای تعالی بوی ناردووم . واقعاً
له غیبه وه رزقی بو ئه هات . که گه وره بو ده سستی کرد
به خزمهت کردنی بیت المقدس . روزی بو ایشی خوی
رویشتبوه خه لوه تیکه وه حضرتی جبرئیل علیه السلام
به ئه مری خودای تعالی له صورتی انسانیکا خوی به
حضرتی مریم نشان دا . که حضرتی مریم
چاوی پی که وت متأثرانه استعاده ی کردو زور

له نظریا دشوارو نامناسب بو انسانیکی بیگانه له خلوتیکی وههادا خوی پی نشان بدا . له اثری استعادهو تأثره کسهی مریمه وه حضرتی جبرئیل هاته قسه وه فهرموی : من مآءورم له لایه نی خودای تعالی بو ثمه کورریکی جوانو صاحب مقامت بده می ، مریم فهرموی عجا چون قابله من اولادم بیت وال حال شوم نه کردره ؟ جبرئیل فهرموی تقدیری خودا وه هایه وه خودا له سه ره موشتی کا قدرتی هه یه ، له وه ختا فوی کرد به حضرتی مریم فوراً به وفوه حامله بو ، وه وه ختی وضعی حملی هات و ژانه سک گرتی مریم به نه سفو تأثیریکی فوق العاده وه له بیت المقدس ده رچو بو ناو باغی که له ونزیکانه دا بو وه رویشتنه ژیر سیبری دارخورمایک وه له ویا حضرتی عیسی تولدی بو .

ثم ژنه عفیفه له وضعی خوی زور محجوب بو ووتی خوزگایه من هه ره نه بومایه یا خود بهر له حاله بمردمایه ، ایسته من چی بکه م وه کی برروام پی نه کا که ثم منداله فقط به قدرتی خودای تعالی بی واسطه ی باوک په یدا بوه . له م قسه و غمه دا بو حضرتی عیسی له ژیر داویننه یا بانگی لی کردو عه رضی کرد : دایه هیچ عاجزو متأثر مه به جاری نه و لقه دارخورمایه راکیشه بولای خوت ایسته خورمای پی نه گات و دائه که وی به سه رتا وه له به ره ده میشتا کانی کی خوش

په یدائنه بی ، خورما بخو وه آوی شیرین بخوره وه وه
ههر که سی پرسی نه م منداله چیه تی بگه یینه که
به روزوم له سه رخوم نذر کردوه قسه ناکه م ، چونکه
له وزه مانه دا هر که سی روزوی نذر بگردایه تا نهایتی
روزوه که ی قسه یشی نه نه کرد .

حضرتی مریم لقه دارخورما که ی راکیشا فورا
خورمای گرت وه داباری به سه ریا وه آویش له لای
په یدا بو ، به چاوی که وتنی نه وضعه مقداری حالی
اهون بو وه . له پاش نه مه عیسای هل گرت و هاته وه
بو ناو قومه که ی ، که قومه که ی عیسایان بینی زور
به استنکاره وه پرسی یان لی ووتیان نه ی مریم نه م
منداله چیه ، وه نه مه چه وضعیکه خو تو نه باوکت و
نه دایکت اخلاقی خراپیان نه بوه ؟ نه ویش اشاره تی
کرد بو عیسی : که له م کورره بپرسن ، نه وانیش به
تعجبه وه ووتیان چون قسه نه کریت له گهل مندالی کی
وه هادا . له م اثنایه دا عیسی علیه السلام هاته قسه و
(فرموی من عبدي خودام وه خوا به فضلی خوی
کتیبی پی داووم وه کردومی به پیغه مبه ر وه له
هه رجیگایی ببه به برکت م وه باعثی برکتی نه و
جیگایه م وه خودای تعالی نه مری پی کردووم به نویژو
زه کات تازیندو بم له ارضا و کردومی به انسانیکی
چاک و اخلاقم له گهل دایکم چاکه) . که نه م قسانه ی
فرمو قه وه که بون به دو فرقه بعضیکیان باوه رریان

کرد به‌مه که عیسی به محضی قدرت و ایجادى خودا
وه بی واسطه‌ی باووک پسه‌یدا بوه وه پیغه‌مبه‌ری
خودایه ، وه مریم له‌هه‌موو توه‌مه‌تی مه‌حفووظه .
بعضیکیشیان انکاریان کرد وه له حقیقت و انصاف و
عقل لایان‌دا .

حضرتى عیسی گه‌وره بو خودای تعالی (انجیل) ی
بو ره‌وانه فه‌رمو ، نه‌ویش ده‌ستی کرد به تبلیغاتی
احکام و اموراتی دین ، وه بو اثباتی نبوتی له نظری
عاله‌ما خودای تعالی چه‌ند معجزه‌ی گه‌وره‌ی پیدا :
مردوی زیندو نه‌کرده‌وه . کوپرو که‌چهل و به‌له‌کی
خوش نه‌کرده‌وه . وه دوازده که‌س له خواصی
اصحابی بون که مشهورن به (حواری) یه‌عنی رفیقی
خالصن ، نه‌م‌جماعته له‌سه‌ر دستوراتی حضرتی
عیسی مشغولی تبلیغاتی دینی عیسی بون .

به‌رامبه‌ر به‌م هه‌و معجزات و برکاته ظاهره
یهود له‌سه‌ر قاعده و اصوله عادیه‌که‌ی خویان
ده‌ستیان کرد به افساد و اخلال و عناد و انکار و
مکابره‌یان له‌گه‌ل عیسی و اتباعه‌که‌یا نه‌کردو
به‌ده‌ستیارى حکومته‌که‌یان به‌ره‌استی نشرو رواجی
دینی حضرتى عیسی‌یان کردو ، له نتیجه‌دا اتفاق‌یان
کرد بیکوژن ، ده‌که‌سیان هاتن عیسی‌یان گرتو ،
ویستیان بیهن بیکه‌ن به‌دارا خودای تعالی حضرتی
عیسای له ناویانا لابر دو بردی بر آسمان و صورت و
سیمای عیسای خسته‌سه‌ر یه‌کی له‌و ده‌که‌سه‌و

نه و شخصه یان بردو کوشتیان ، له عاقبتا که
 رفیقه که ی خویسان دیار نه بو تأملیان کرد له
 کوژراوه که حالی بون ئه م کوژراوه رفیقه که ی
 خویانه و عیسی نی یه ، به لام تازه چی بکه ن عیسی له
 آرادا نه ماوه و نازانن چلی هاتوه . موافقی ظاهری
 آیت خودای تعالی عیسای بردوه بو آسمان ، وه
 موافقی حدیثی صحیح له آخری زه مانا له آسمان دینه
 خواره وه بو سه رزه وی و مدتی له شاما اقامت نه کاو
 له سه ر نه چی شریعتی اسلامی رفتارو معامله نه کات و
 له مدینه ی منوره دا متوفی نه بیت .

له پاش رفعی حضرتی عیسی یهود که وتنه هه ولی
 له ناو بردنی آثاری دینه که ی وه اصولی دینه که ی نه ما ،
 وه هه ندی له اتباعه که ی له بهر تضیق و اذیت دانیان
 بلا و بونه وه . مشهوره دی (هورین) له ناحیه ی
 میدان تابعی قضای خانقین به ناوی (حَوَارِیْن)
 ناو براوه وه له زمانی کوردی دا بوه به (هورین)
 حتی له بعضی نه هلی کشف له عهدی حضرتی
 شیخ المشائخ عمر ضیاء الدین قدس سره بيسراوه که
 له حواریینه ی له و موقعه دا به (مُکاشَفَه) بینویه .

له پاش رفعی عیسی علیه السلام له اثری
 افسادات و اخلاقی یهودا انجیلی صحیح له سه رزه ویا
 نه ماوه ، دهستی تحریف و تبدیل برایه توراتیسه وه ،
 روزبه روز دنیا به تاریکی جهلو وحشت و آدابی

غیر مشروعه داگیر نه کرا به نوعی له هه مو نقطه ییکی جزیره العربا بت پرستی و دین و آیینی خرافیه دایر بو وه ثم وضعه تقریباً بینجسه دسال و کسور دوامی کرد . ئینجا دنیا زور محتاج بو به آفتاییکی عالم تاب و چراییکی شعله وه که هه مو گوشه ییکی دنیا روناک بکا ته وه ، به م مناسبه وه خودای تعالی روژی طلعت و سیمای باصفای حضرتی (محمد المصطفی) صلی الله علیه وسلم - له افقی شرقی وه له دنیا آشکرا کرد .

(درسی سی و دوهم) حضرتی مُحَمَّدُ الْمُصْطَفَى
 - صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - له پیش نبوتنا :

ثم ذاته عالی درجاته ، وه ثم سهروه سه رته فرازه ، وه ثم شافعی روژی نیازه ناوی مبارکی محمد (ص) کورری عبداللهیه . عبدالله کورری عبدالمطلبه ، عبدالمطلب کورری هاشمه ، هاشم کورری عبدالمنافه ، دایکی ناوی آمینهیه ، آمینه کچی وهبه ، وهب کورری عبدمنافه ، عبدمناف کورری زهریه .

اجدادی ثم ذاته له عربی حجازو له طائفه ی قریشو له نسلی قیداری کورری حضرتی اسماعیلان . ثم سلسله عالیه له آدمه وه تا خاتم هه مو خودا په رست بوون . وه « آزه ر » باوکی حضرتی ابراهیم نه بو به لکو مامی بوه فقط چونکی به مندالی حضرتی ابراهیم له لای نهو بوه پی ووتوه بابه .

حضرتی فخری عالم (ص) پینجسه دو هفته سال
له پاش میلادی عیسی له وهرزی به هارا له روزی
بیسته می نیسانی رومی له وهختی طلوعی فجر
ریکه وتی دوازده می ربیع الاول له روزی دوشه نبه دا
تولدی بوه .

خودای تعالی به لطفی خوی بو دامه زراننی بناغهی
شرافتی نه و له شهوی تولدی نه و اچه ند فه رمانیکی
گه وره و علاماتیکی به قیمتی نشانی نه هلی عالم دا .
ایوانی سلطنتی کسرای له ت کرد ، چوارده طاقی
دا که وت ، آگری مجوسیت که هه زار سال بو له خاکی
فارس دا نه گرا کوزانیه وه ، وه آوی بحری طبری
روچو ووشک بو . نه مذاته دومانگ له پیش تولدی
باوکی له سفری تجاره تا متوفی بو ، ئینجا که تولدی
بو اول که سی که شیری پیداوه بیجگه له والدهی

نویبهی جاریهی ابو لهب بو . له پاش مدتی (حَلِیْمَه) ی
سعیدیه هات بو مکه ی مکرمه وه به صورتی دایه نی
وه ری گرت و بردی بوقبیله ی (بَنی سَعْد) تا نهایتی
مدتی شیرخوردن شیری پیدا ئینجا هاوردیانه وه بو
مکه بو مالی (عبدالمطلب) ی باپیره ی ، وه له عمری
شه ش سالی دا له گه ل والدهی مطهره ی آمینه رویشت
بو مدینه ی منوره بو دیده نی خاله کانی ، که له وسه ره وه
هاتنه وه و گه یشتنه (أَبُوَاء) ، والدهی نه خوش که وت و
وفاتی کرد . وه له عمری هه شت سالی دا بو که
عبدالمطلبی باپیریشی وفاتی کرد ، وه له سه ر وصیتی

ٲو له لای مامی که (أبو طالب) ه دانیشمت ٲ له عمری
 دوانزه سالی یا له گهل ابو طالبی ماهی رویشمت بو
 مملکتی شام ٲ که گه یشتنه شاری (بُصْرَى) له سهه
 اشارهی (بُحَيْرَى) راهب گه رانه وه بو مکه ٲ وه له
 عمری هه ژده سالی دا له گهل (رُبَيْرَى) ی مادی سفری کرد
 بو مملکتی یه مه ن و هاته وه ٲ له عمری بیست و چوار
 سالی یا بو به و کیلی (خدیجه) و رویشمت بو مملکتی
 شام بو تجارت ، که گه یشته بصری له سهه اشارهی
 (نسطورا) ی راهب هر له بصرا دا معامله ی کرد و
 گه ررایه وه بو مکه ٲ ینجا (خدیجه) ی کچی خویله که
 له اشرافی مکه بو نکاحی کرد وه له سهه حاله تی
 عزت و رفاه و شرف پیکه وه رایان ٲه بو ارد ٲ

(دره سی سی و سی بهم) بخشی حضرتی فخری عالم
(ص) له اول اوضاعی نبوتی به وه تا وه ختی هجرت ،
یه عنی رویشتنی له مکه وه بو مدینه زادهما الله
شرفاً ٲ

ٲهلی سیرت و تواریخی اسلامی ٲه لین : حضرت
 (ص) له عمری سی و پینچ سالی یا میلی خلوت و
 عبادت و طاعه تی په یدا کرد ، وه له م تاریخه وه له
 هه مو سالیکا مانگی ٲه رویشته غاری حراء وه بو
 دوزینه وه ی صانعیکی صاحب قدرت و عظمت تفکری
 ٲه کرده وه ، ٲه زانی که وضعی بت په رستی خرافات و
 جهالنه ، وه ٲه یویست که به شه ر له م تاریکی وحشته
 نه جات بدا ٲ که سالی (چل) هاته پیشه وه علامات و

نشانه‌ی نبوتی دهر که وت وه انشراح و دلرونا کیگی فوق العاده‌ی بو په‌یدا بو ، حتی شه‌ش مانگ له پیش ته‌واو بونی ئەم سالاهه‌ر خه‌ویکی ئەبینی وه کو روشنایی روژ ئەهاته‌دی . له سه‌ری چل ساله‌دا روژی له غاری (جِراء) دا به رسمی سابقی دانیشتبو کو توپرر حضرتی جبرئیلی ئەمین علیه السلام که ملائکه‌یکه له چوار ملائکه مقربه‌کان وه ئەمیننی وحی بو له طرفی ذاتی خودای تعالی وه بو لای پیغه‌مبه‌ران عَلَيْهِمُ السَّلَام ، به ئەمری خوادای تعالی هات بولای حضرت (ص) وه چنه‌ند ئایه‌تی له قرآن به سه‌را خوینده‌وه ، له‌م تاریخه‌وه تا سی‌سال وحی بو نه‌هات ، له سالی چلو سی‌دا روژی له غاری حراوه ئەهاته‌وه بو مکه له ریگه‌دا بو ده‌نگی حضرتی جبرئیلی بیست وه خوی پی‌نشان‌دا . له دوا‌ی ئەمه‌ په‌ی ده‌رپه‌ی آیتی بو ئەهاورد وه ئەمری پی‌کرا که هه‌مو به‌شه‌ر بانگ بکا بو توحید و خواناسین . به‌که‌یه‌که‌و دودو ئەهلی مکه و اطراف ئەهاتن ایمانیان ئەهینا و موسولمان ئەبون . طبقه‌ی اول له‌وانه که مسلمان بون حضرتی ابو بکری صدیق ، حضرتی علی ، زیدی کورری حارثه ، بلالی حه‌به‌شی ، خدیجه‌ی عائله‌ی ، ام الفضل حره‌می حضرتی عباس و اسمای کچی حضرتی ابوبکر بون .

طبقه‌ی دوهم حضرتی عثمان و زبیری کورری عوام و عبدالرحمانی کورری عوف و سعیدی کورری ئەبی وقاص و طلحه‌ی کورری عبدالله و ابو عبیده‌ی

کورری جراح و ابو سلمه و ارقمی و خزوه و عثمانی کورری مظعون له گهل دو بر ایا عبدالله وه قدامه ، وه عبیدهی کورری حارث وه سعیدی کورری زید ، وه فاطمه ی کچی خطاب و حضرتی عمری کورری خطاب بون . له پاشن مسلمان بوونی حضرتی عمری کورری خطاب (ض) ئینجا ده نگی اسلامیت به مکه و اطراف اشهرتی و هر گرت و عه ربه مشر که کان ده ستیان کرد به اذیت دانی اصحابه کانی پیغه مبه ر (ص) له بهر نه مه حضرت (ص) نه مری پی فهرمون برون بو مملکتی حبشه بو لای (نجاشی) پاشای حبشستان . قسمی اعظمیان هجرتیان کردو رویشتن بو حبشه ، وه له واقعا (نجاشی) زور به شرافت وه جوانمهردی جیگای پی دان و اکرام و حرمتی گرتن . نه مه اول هه نگاو بو له شهرت ساندنی اسلامیت له خاکی خارجه دا . مشر که کان زور متأثرو ناراحت بون ، له ناو خویانا قراریان دا مادام ابوطالب کومه ک و یارمه تی حضرت بدا هه مو به جاری تهرکی معامله و تجارت و دوستی طائفه ی بنی هاشم و بنی مطلب بکن . ئینجا له بهر نه مه ابو طالب به راستی نصرت و مساعده ی حضرتی نه کرد ، مشر که کان قراره که ی خویان دا به ست وه بنو هاشم وه بنو مطلب به مجبوری له شاری مکه ده رچون وه له جیگایه له ونزیکا که مشهوره به (شعبی عبدالمطلب) مانه وه تا سی سال نه م مقاطعه یه دوامی کرد ، ئینجا بعضی له اصلاح خواهانی عه ربه که وتنه

بینه‌وه و ئەم دو طائفەیانە هینا و بو شاری مکه ، که هاتنەوه مکه لەم تارىخا که نوسال له نبوت رانه‌بورد سوره‌تى (وَالنَّجْم) نازل بو ، که حضرتى فخرى عالم (ص) ئەم سوره‌تهى خوینده‌وه به‌سه‌ر عه‌ره‌به‌کاناو ،

که‌یشته‌ آيتى سجده له آخريه‌وه هه‌مويان له هيبتى ئەو‌آيه‌ته‌ سجده‌يان برد ، مهاجره‌کانى حبشه ئەم‌حاده‌يانە بیست وا‌حالى بون که مکه‌یى مسلمان بوون له‌به‌ر اشتياقى وطن هه‌مو هاتنەوه بو مکه .

که‌گه‌یشتنه‌ به‌ره‌وه‌وه وضعيتيان چاک نه‌بینى تکرار رو‌یشتنه‌وه بو حبشه . له‌پاش ئەمه‌ که سالى ده‌هه‌م هاته‌ پيشه‌وه ابوطالب وفاتى کردو سى‌روژ له‌ پاش ئەو حضرتى خدیجه‌ش وفاتى کرد . حضرت (ص) له‌م

اوضاعه‌ زور متاثر بو ، وه تشریفى رو‌یشت بو شاری طائف ، مدتى مانگی له‌ طائفادعوتى ئەو ملتەى ئە کرد بو اسلامیت قبولیان نه‌کرد . ئینجا تشریفى له‌ طائف ده‌رچو بو مکه . که له‌ طائف هاته‌ ده‌ره‌وه حضرتى جبرائیل نازل بو وه‌ عرضى کرد خودای تعالی سلامت لی‌ئه‌کا وه‌ ئەمرى فه‌رموه‌ که من مطیعى تو بم ئە‌گه‌ر ئە‌فه‌رموى با شاری طائف ویران بکه‌م ، حضرت (ص) فه‌رموى نه‌خیر رازى نیم چونکی ئەم قومه‌بى معرفت وه‌ نه‌زانن به‌لکو له‌ نسلى ئە‌مانه‌ انسانى به‌ معرفت و عاقل په‌یدابى . که حضرت (ص) تشریفى گه‌یشته‌وه مکه رو‌یشته‌ په‌ناى (مطعمى کوررى عدی) که واقعا ئینسانیکى به‌غیرت و شرافت بو .

(درسی سی و چوارم) بحثی هجرت کردنی حضرت (ص) له مکوه بومه دینه :

له پاش وفاتی ابوظالب و خدیجهی عائلهی که و ته
سه ز فکری ده رچون له مکه . ئینجا هه مو سالی له
وه ختی حج دا که قبایلی عه ره ب ئه هاتن بو طوافی
(کعبه الله) حضرت ئه رویشته ناویان وه دعوتی
ئه کردن بو مسلمان بون وه داوای نصرت و مساعده و
جیگه ی اقامتی لی ئه کردن . له سالی په نجاو یک دا
تشریفی رویشته بو ناو حجاجی مدینه یی ، هه وت
که سیان مسلمان بون .

هه ر له م ساله دا له بیست و هه وتی مانگی رجا
خودای تعالی سه ر به رزی کرد به رتبه ی (معراج) .
به نه صی آیت ثابتته که له شه ویکا له مکه وه گه یان دیه
مسجد الاقصی که عیبارته له بیت المقدس له شاری
(قدس) . وه به حدیثی صحیح ثابتته که له بیت
المقدس وه له عینی شه واه به جسم و جسمی مبارکی
عروجی پی کرا بو ژوری هه مو آسمانه کان و خطاب و
کلامی ذاتی خودای تعالی بیست و پینج فرضه ی
نویرتی له سه ر خو یو امتی واجب کرد . هه ر
له وشه وه دا تشریفی هاته وه بو مکه ی مکرمه . لیه
سالی په نجاو دودا له موسمی حج رویشته وه بو ناو
حجاجی مدینه . پینج که سی تر له گه ل هه وت
شخصه که ی سالی پیشو هاتن ایمانیان هینا . وه له
سالی په نجاو سی دا له موسمی حجا جماعتیکی زور له

مدینه یی هاتن ایمانیان هینا وه وعده ی نصرت و
 کومک یان دا به حضرت (ص) وه رجاییان لی کرد که
 تشریفی بروا بو مدینه ، که ئهم جماعته گه رانه وه
 بو مدینه اسلامیت له مدینه و اطرافی مدینه دا
 بلا و بوه وه و رغبتیکی زوریان په یدا کرد له قبول کردنی
 دینی اسلام . که کافرانی مکه له م وضعه خبردار
 بون که وتنه خطر وه له قوتی حضرت (ص) وه قراریان
 هاته سهر تدبیری مدافعه ی ئهم ذاته وه له شه و
 رویشان بو مالی حضرت (ص) به قصدی کوشتنی ،
 حضرتی جبرئیل به ئهمری خودای تعالی زو خبری دا
 به حضرت (ص) ئه ویش تشریفی له مال هاته دهره وه ،
 ملاحظه ی فهره و جماعتی وان له درگای ماله که دا
 ئه ویش اولی مسورتی (یسن) ی خویند به مشتی خولا
 وه وه شانی به رویانا به قدرتی خودای تعالی هه وه
 به رچاویان تاریک بو تا حضرت (ص) له و آرادا دهرچو
 وه رویشان بو مالی (أَبُو بَكْرٍ صَدِيقٍ) خودای
 لی راضی بی . ئینجا پیکه وه ههستان له مکه چونه
 دهره وه و تشریفیان برده (غاری تور) خویان په نادا .
 جا که کافره کان رویشان ماله وه گه رران حضرتیان
 نه بینی به ناامیدی هاتنه دهره وه وه که وقنه تعقیباته وه
 به هه مو لاییکا حتی له شار دهرچون وه رویان کرده
 غاره که له ویا ابوبکری صدیق خه وفی پیدا کرد که
 کافره کان بیان دوزنه وه ، حضرت (ص) فهرموی هیچ
 مه ترسه خودای تعالی له گه لمانسه ئه مانپاریزی ،

لهم وختا بو محافظه ثم ذاتا نه خودای تعالی
 (عنکبوت) جولایی که رهی نارد درگای غاره که ی ته نی
 وه کوتریکشی نارد له درکای غاره که دا هیلانه ی
 کرد ، که کافران هاتنه لای ده رگای غاره که
 ثم وضعه یان چاوی پی کهوت مایوس بسون وه
 گهر رانه وه . خولاسه له پاش سی روژ حضرت (ص)
 له کهل ابوبکری صدیقا کهوتنه ریگه بو مدینه ی
 منوره . کافره کانی مکه چونکه نه یان زانی که حضرت
 (ص) نه روا بو مدینه وعده ی سی وشتریان دا به
 (سراقه ی بن مالک) بروا له ریگادا بیان گریت .
 نه ویش رویشت به شوینیا نا که نزیکیان بو وه
 هه رره شه ی لی کردن . حضرت (ص) لای لی کرده وه
 به خو یو و شتره که یه وه رویشتنه خواره وه به زه وی یا ،
 سراقه که نه مه ی به سه راهات زور پار رایه وه تا
 نه جاتی بو ، تکرار خه یالی کرد ثم روچونه له بهر
 زوری ره لی موقعه که یه و ته کانی دا بروا بیان گریت
 دوباره حضرت (ص) لای لی کرده وه وه کو جاری پیشنو
 خو یو و شتره که روچونه وه به زه وی یا . دیسان سراقه
 پار رایه وه تا نه جاتی بو ، دیسان هه له ته تی برده وه
 حضرتیش (ص) لای لی کرده وه وه رویشتنه وه خواره وه
 به زه وی یا ئینجا حضرت (ص) فهرموی نه ی سراقه
 خینالی عبث مکه وه ایمان بهینه دژده بیت امتی من غلبه
 نه که ن و تاج و لباسی کسری له غه نیمه ت دا نه گرن و
 نه دریت به تو . ئینجا سراقه قناعتی کردو گهر رایه وه

بو مکوه معذرتی کردو وتی پیان نه گه یشتم .
 حضرت (ص) له گهل ابوبکری صدیقا رویشتن تا
 گه یشتن به (قباء) که شوینیکه له نزیکی مدینه ی
 منوره ، لهوی دانیشتن و بیستودو روز اقامت یان
 کرد جا تشریفی ریکهوت بو شاری مدینه و طائفه ی
 (أوس و خزرج) پیشوازیه کی زور به شهر فو
 اهمیت یان لی کرد وه له خزمهت یا واردی مدینه ی
 منوره بون . حضرت (ص) لسه مالی ابویوبی
 انصاری دا دابهزی وه لهوی سکونه تی کرد . له پاش
 حهوت مانگ عه ره سه ییکی کرری مزگه وتیکی عالی و
 چه ند هوده خانوی تیا کرده وه . ثم جار ناردی
 به شوین عائله ی خو یو حضرتی ابوبکرا هاتن بو
 مدینه ی منوره . ئینجا اصحابه کانیش که له مکوه
 هجرت یان کرد بو بو مملکتی حبشه هه مو هاتن بو
 مدینه وه به شادی و فرح که وتنه ترتیباتی تبلیغی
 دینی پیروزی اسلام . انصاری مدینه زور معاونت و
 مساعده یان به مهاجره کان نشان دا ، حتی نه گهر
 حضرت (ص) منعی نه کردنایه نه یان ویست ژنی
 خویان طلاق بدن بو نه مه مهاجره بی ژنه کان نکاح یان
 بکهن وه به اتفاق و برایه تیکی راست حاضر بون بو
 خزمهت کردنی حضرت (ص) . وه ده ستیان کرد به
 جهاد و محاربه کردن له گهل دوژمنانی اسلام دا، با براو
 خزمی خوشیان بونایه . به یه ک دلی و اخلاص له
 مدتیکی که ما زور پیشکه وتن وه له مدتی ده ساله که

حضرت (ص) نه مدینه‌دا مایه‌وه و به‌رحیات بوه ،
بیست‌وجهوت حه‌ربی به‌اهمیت‌یان له‌گهل کافران
کرد . له «نو» حه‌رب‌یان‌ا حضرت (ص) . نفسی مقدسی
خوی حاضر بو .

مهم‌ترینی‌ثم حه‌ربانه‌ حه‌ربی (بهر) و (حنین) بوو .
خاکی حجاز و یه‌مه‌نیان به‌ته‌واوی فتح‌کرد . له‌سالی
هه‌شتی هجری‌دا شاری مکه‌ی مکرمه‌ی فتح‌کرد .
وه نه‌سالی ده‌هه‌می هجری له‌ته‌هل سه‌دوچار هه‌زار
که‌س له‌اصحابی کرام (ض) تشریفی رویش‌ت حجی
کعبه‌اللهی کرد . که له‌م سفره‌گه‌ر رایه‌وه له‌ریگه‌دا
زور و عطا و نصیحتی دینی و اجتماعی بو فهرمون ، له
پاش‌ثم سفری حجه‌که مشهوره به (حجة‌الوداع)
به‌مدتی سی‌مانگ له‌دوازده‌ی ربیع‌الاولا وه‌فاتی کرد .
وه له‌حجره‌ی حضرتی عایشه‌دا دفن‌کرا ، عمری
مبارکی شه‌ست و سی‌سال بو .

ثم‌ذاته‌عالیه‌له‌عصری‌خویا هه‌مو تبلیغاتیکی
فهرمو وه‌قرآنی شریف که‌خودای‌تعالی له‌مدهی
بیست‌وسی‌سال‌دا به‌واسطه‌ی جبرئیلی امینه‌وه‌بوی
ره‌وانه‌کرد و عبارت‌ه له‌شه‌ش هه‌زار و شه‌ش سه‌دو
شه‌ست و شه‌ش آیت له‌گهل سنتی‌قولی و عملی و
تقریری‌دا یه‌عنی فهرمایشاتی مبارکی ، یا‌ثم‌وه
ره‌فتار و کرداره که‌بالذات‌خوی کردویه‌تی وه‌یا‌خود
که‌سی فهران و ره‌فتاری یا‌قسه‌ییکی کردبی وه
حضرت (ص) آگادار بوبی وه‌به‌بی مانع‌انکاری

نه فرموبی . ئەم مجموعهی بهجی هیشست بو امتی
 که رهفتاری پی بکهن . وه له وهختی وفاتی سهدو
 چوارده ههزار کهس له اصحابی کرام موجود بوون
 وه چوارده ههزار کهس نویرتی جنازهی مقدسیان
 کردوه . ئەم اصحابانه که خودای تعالی اختیاری
 فرمون بو رهفاقهتی خوشهویستی خوی له دوای
 انبیای کرام له ههمو کهس چاکتر بوون وه خودای
 تعالی له قرآن زور مدح و ثنای فرمبون، به چاکترینی
 امتی پیغه مبه رانی داناون و به امتی وسطو عدلی
 ژماردون ، وه به امر به چاکه و ناهی له خراپهی
 تعریف کردون وه فرمویه تی ئەم قومه خوف و
 مبالاتیان نییه به لومهی هیچ کهس له خصوصی
 اطاعهی خودای تعالی ، وه له بینی خویانا نهرم و
 بهرحم و شفقتن ، وه له سهردوژمنانی دین به قوت و
 هیبت و شدتن ، مزدهی داوه که ئەم قومه له خودای
 خویان رازین وه خودا له وان رازیه .

ئینجا ملاحظه بکهن گروهی خودا وهها تعریفیان
 بکات و تاریخی صحیحی اسلام و غیره مناقب و
 مفاخریان نقل بکات . معلومه اصول و فروعی دینی
 خویان باش محافظه ئەکهن وه له اعمال و اخلاق و
 رهفتارا صاحب امتیازی فوق العادهن ، که وابو لازمه
 ههمو مسلمانی به ادب و احترام ته ماشایان بکات وه
 له وهختی ناوبردنیانا داوای رضا و رحمتی خودای
 تعالی یان بو بکات . رِضْوَانُ اللّٰهِ عَلَيْهِمْ وَعَلَيْنَا

ببر کاتهم اجمعین .

(درسی سی و پینجم) بحشی خلیفه‌ی اول له چوار
خلیفه‌ی حضرت (ص) **وَرَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ** . (ابو بگری
سدیق) (ض) :

نهم ذاته پاک مشربه عالی حسبه ناوی عبدالله یه ،
کنیه‌ی ابوبکره ، لقبی صدیقه ، باو کی ناوی عثمانه ،
کنیه‌ی ابوقحافه یه ، دایکی ناوی سلمی یه کنیه‌ی
ام الخیره له عه ربی مکه وه له طائفه‌ی حضرتی
فخری عالمه (ص) . له باپیره‌ی شه شه ما که (مره‌ی)
کورری کعبه نهم گات به حضرت (ص) . نهم ذاته
اول کسیک بو تصدیق و باوه‌ری کرد وه ایمانی هینا
به حضرت (ص) وه قطعاً له آدابی زه مانی جاهلیتا
متاثر نه بوه و خوی پیوه نه گرتوه .

حیات و مال و جاهی خوی له ریگه‌ی اسلامیتا
صرف کرده . حضرت (ص) له نه خوشینی وفاتیا
کردی به امام بو اصحابه و هه مو له پشتیه وه نویژیان
نهم کرد حتی روژی حضرت بعضی افاقه‌ی بو بو ،
تشریفی له وه ختی نویژا رویشست بو مزگه‌وت
له ووه ختا حضرتی ابوبکر حسی کرد به هاتنی ویستی
بیته دواوه . حضرت (ص) اشاره‌ی فره مو به مه که
له سهر وظیفه‌ی خوی دوام بکات . که حضرت متوفی
بو بهر له دفن کردن هه مو اصحابه‌ی کرام مهاجرین و
انصار له ساباتنی طائفه‌ی بنی ساعده‌دا گرد بونه وه
بو دانانی خلیفه وه به اتفاقی هه مولایه بیعتیان کرد

به ابو بکری صدیق (ض) . له پاش ټمه ابو بکر
 تشریفې ههستا خطبه ییکې خوینده وه ، منهجې
 رهفتاری خوی پی نشان دان . خولاسه ی مضمو نه که ی
 دو نقطه ی جوهری بو . نقطه ی اول تشجیعی اصحاب
 له سره خوداپه رستی وه قوت و دیانت ، نقطه ی دوهم
 ټمه بو که من خوم له ایوه به چاکتر نازانم وه ایسته
 ایوه منتان کرده به گه وره ی خوتان که وایه دائماً
 ملاحظه بکنه ټه گه ر ایشی چاکم کرد معاونت و
 مساعده م بکنه ، ټه گه ر ایشی خرابم کرد ارشادم
 بکنه وه بم گیر نه وه بو سه ر منهجی استقامت .
 به م خطبه یه هیزو توانایه کی به رزی خسته ناو ریزی
 موسولمانانه وه که هه مو به یه کدل و یه کروح بو به رزی
 دینی مقدسی اسلام بکوشن وه سعی بکنه پو
 پیش خستنی .

ټه م ذاته عالیه (مع الأسف) دوسال و سی مانگ
 له دوا ی حضرت (ص) ژیا ، به لام گه لی فه رمانی زور
 مهمی کرد ، ټه ول : ټه وجیشه که حضرت (ص) له
 حیاتی خو یاریکی خست بو بو روم به ریاستی
 «اسامه» ی کورری زیدو له بهر نه خوشین و وفاتی
 نه رویشتون ، ابو بکری صدیق ناردنی واقعاً
 رویشتن و به منصور ی گه ر رانه وه . دوهم :
 ټه واعرابه بده وی یانه گه عصیان یان کرد وه حقوقی
 بیت المال یان نه ټه دا تسخیری کردن وه مجبوری کردن
 به اطاعت .

سی‌هفتم : خالدی بن ولیدی نارد بو سهر طلیحه‌ی
 اسدی وه بو سهر «بنی تمیم» تفرقه‌ی کردن .
 چوارهم له شگری کرد بو سهر مسیلمه کذاب له
 یمامه ، وه ههر چه ند تبعه و قومیکی به قوت و شوکتی
 بو فوتاندنی ، لهم حه‌ربا مسیلمه‌ی کذاب به ده‌ستی
 (وحشی) ناو کوژرا .

پینجه‌م : به مشورت کردن له گهل عمر بن
 الخطاب و زیدی بن ثابت وه بعضی له کباری اصحابه
 قرآنی گرد کرده وه عمومی له (جلدی مدبوع) پیستی
 ده باغ کراو نوسینه وه چونکی وه ختی خوی له بهر
 ته بونی اسباب بعضیکی له له وح وه بعضیکی له سهر
 ایسکی ساف بهم نوعه نوسرا بوه وه ، وه معرض بوو
 بو په‌ریشانی و فهوتان شه‌ویش حافظانی قرآن و
 کاتبانی زه‌مانی سعادت‌ی احضار کرد (علی رؤوس
 الاشهاد) هموی نوسی یه وه ، به کتابتی زیدی بن
 ثابت که عالمیکی مهم وه کاتبیکی به کفایت و امانت بو
 له کاتبه‌کانی حضرت (ص) خودا جزایان بداته وه .

شه‌شهم : خالدی بن ولیدی نارد بو عراق
 (حیره وانبار)ی فه‌تح کرد . هه‌وته‌م له شگری هه‌نارد
 بو یه‌مه‌ن بو سهر (اسودعسی) هه‌شته‌م له شگری
 نارد بو (بحرین) . نوه‌م له شگری ریک خست بو
 شام به‌ریاستی ابو عبیده‌ی بن جراح ، هیش‌تا
 نه‌م له شکره له شاما بو خالدی بن ولیدی له عراق وه
 هه‌نارد بو معاونت‌یان له شام و ابو عبیده‌ی عه‌زل کرد

وہ خالدی کرد بہ آمری لہ شکر . لہم اثناہ دالہ
بیسست و دوی مانگی جمادی الاولی لہ عمری
شہستوسی دا متوفی بو وہ لہ حجرہی سعادنا دفن
کرا (ض) .

درسی سی و شہ شہم) خلیفہی دوہم عمر
الفاروق (ض) :

ثم ذاتہ صاحب شہامتہ ناوی عمرو کنیہی
ابو حفصہ ، باوکی ناوی خطابہ دایکی ناوی حنتمہ یہ
وہ لہ باپیرہی حہ و تم دا (لژی) ٹہ گات بہ حضرت (ص) .
حضرتی ابوبکر لہ نہ خوشبینی وفاتیا بانگی کرد وہ
بہ حضوری جماعتی لہ اصحابی کرام عہدی
خلافت نامہی بونوسی وہ لہ پاش وفاتی ابوبکری
صدیق ہمو بیعتیان پی کرد ، وہ مدتی دہ سالو
شہش مانگ خلافتی کرد ، وہ لہ عہدی خوویا زور
اسلامی بہرز کردہ وہ . ہزرہ تی عمر انسانیکی
بہ غیرت و عزیز نفس و فکرساف بوہ ، لہ حیاتی
حضرتا (ص) لہ کباری مشورت پی کروان بوہ .

لہ ہہژدہ رووداودا ہہرچون فکر و رأی نشان داوہ
آیت لہ سہر موافقہی نازل بوہ ، وہ لہ مدہی خلافتیا
تاریخی ہجری دامہ زران بو مبدئی حساب . قاضی
لہ محاکم دا دانا ، دفتری مرتزقہی گرت ، حسابی
واردات و صادراتی حکومہ تی اسلامیہی راگرت
عراق و شام و مصری فتح کرد ، بلادی کوردوستان و
ارمنستان و قفقازیہی استیلاء کرد ، قسمیکی مهم لہ

له غرب و جنوبی ایرانی فتح کرد . نینجا له اثری طعنی ابولؤلؤهی ناپاکه وه شهید بو ، له روزی بیست و شهشی ذی الحجّه له عمری شهست و سی دا وفاتی کرد وه له حجره ی سعادتا دفن کرا (ض) .

(درسی سی و چه و ته م) خلیفه ی سی هم عثمان ذی النورین (ض) :

ئه م ذاته صاحب حیا و ایمان و احسانه ناوی عثمانه لقبی (ذی النورین) ه ، باو کی ناوی عفانه ، دایکی ناوی (اروی) یه له باپیره ی سی هم دا که عبدالمنافه ئه گات به حضرت (ص) . حضرتی عمر (ض) که زخم دار بو وسعت و طاقتی تعینی خلیفه ی نه ما فقط مسئله که ی به (شوری) له بینی شهش که س له اصحابی کرام : علی ، عثمان ، طلحه ، زبیر ، سعد بن ابی وقاص ، عبدالرحمن بن عوف دانا .

له پاش وفاتی حضرتی عمر ئه م ذاته حضرتی عثمانیان تعیین کرد وه همو اصحاب بیعتیان پی کرد چونکه زور خزمه تی به ده نی و مالی به دینی ئیسلام کرد بوو له حیاتی حضرتتا (ص) حتی حضرت (ص) له دوا ی ئه مه که حضرتی عثمان بیری رومه ی سه ند به هه زار دینار بو اصحاب وه له شکری مشهور به (جیش العسره) ی به صرفی مالی خوی معاونت کرد ، فه رموی (اشتری الجنة مرتین عثمان) یه عنی دودفعه عثمان به صرفی مال له ریگای خوادا به هه شتی کرری .

نهم ذاته له ایامی خلافنا اعمالی به قیمتی کرد زور
مملکت له وانه که له پاش وفانی حضرتی عمر
عصیان یان کرد گرنیه وه ، جزائری (تبرع) وه
(جرید) و (رودس)ی له بحری ابیضی متوسطا نرت
وه زور جیگای له نه فه ریقادا فتح کردو فتجی مملکتی
عجمی ته واو کرد .

وه له بهر نهمه که (قرآنی عظیم) به محفوظی
بمینیته وه و اختلافی تیا پهیدا نه بی له پاش
مشورت کردن به اصحاب لجنه بیکی پیکه وه نا وه
حضرتی علی کوری ابو طالبی کرد به رئیس . له زیر
اطلاعی نه مانه هوت نسخه یان له قرآن نویسه وه ،
یه کی کیان که مشهوره به مصحفی امام له مدینه ی
منوره دا هیشته وه باقیه که یان نارد بو مکه . شام .
کوفه . بصره . بحرین . یه من ، تا مسلمانان
نسخه یان لی بنوسنه وه . حضرتی علی (ض) شکری
نهم فه رمانه به قیمه ته ی کردو فه رموی نه گهر رئیس
اسلام بو مایه زوتر نهم ایشهم نه کرد . حضرتی عثمان
له پاش نهمه که مده ی دوازده سالی الا چه ند روژی
خلافه تی کرد له عمری هه شتاودو سالیا له
هه زده هه می ذی الحجه دا به شهیدی له دنیا ده رچو وه
له مقبره ی جَنَّةُ الْبَقِيعِ دا له مدینه ی منوره دفن
کرا (ض) .

(درسی سی و هه شتم) خلیفه ی چوارهم علی
کوری ابو طالب (ض) :

ئەم ڏاتە مەقدسە ناوی علی وە کنیەیی ابوتراب وە
 لقبی اسداللهیہ . باوکی ناوی عبدالمنافہ وە مشهورہ
 بہ ابوطالب دایکی ناوی فاطمہیہ . لہ پاش وفاتی
 حضرتی عثمان اصحابہی کرام بیعتیان پی کرد
 ئەم ڏاتە لہ گەل ئەمە کہ شەخصیکی عالم و عالی ھمت
 وە شجیع و بەغیرت و سخاوت بو وە امل ئە کرا وە کو
 آثاری گەورہی بو لہ حیاتی حضرتتا (ص) لہ زەمانی
 خلافتی خویا نتایجی حسنہ و اعمالی بہ قیمتی بیی ،
 بەلام مع الأسف غوغای داخلیہ میدانی نہدا وە
 لہدواییدا بہ دەستی انسانیکی شقاوت کردار لہ
 طاغفہی بنی مراد شہید کرا ، وەختی صبح لہ شاری
 کوفہدا لہ سالی چلی ھجری لہ عمری شەست و
 سی سالی داو لہ کوفہدا دفن کرا . مدتی خلافەتی
 چوار سال و نو مانگ بو .

لہ پاش وفاتی حضرتی علی ئەھلی حل و عقد
 بەیعتیان کرد بہ حضرتی ھسەنی کورری ، وە
 شەش مانگ خلافەتی کرد ، فقط لہ نتیجەدا بو
 خاطر ی اصلاحی عالمی اسلامی تنازلی کرد لہ خلافەت
 . ە تسلیمی کرد بہ حضرتی معاویہ ، بہم پینج شەخصە
 دەہی خلافەت گە یشت بہ سی سال وە کو حضرت
 (ص) بیانی فەرمو بو .

(درسی سی و نۆھەم) بەحتی باقیہ کان ئەکات
۴ (عەشەرہی مبشرہ) :

دیارہ چوار لہ و دە یە چوار خەلیفە کان بوون
 پینجەم (طلحە) ئەم ڏاتە مشهورہ بہ طلحە الخیر

وه طلحة الفياض ، باو کئی ناوی عبدالله یه . له باپیره ی
 شه شه م یا که ناوی (مره) بوه ته گات به حضرت (ص)
 وه له پیش هجرت دا له مکه مسلمان بوو له گال
 اصحابه کانا هجرتی کرد بو مملکتی حه به شه ، وه
 له حه ربی (أُحْدًا) فدائی حضرت بو وه کو په روانه
 به ده وری حضرتتا (ص) ته گه را وه مدافعهی
 دوژمنه کائی ته کرد ، له واثنا یه دا شمشیریکیان
 داهیناوه بو حضرت (ص) ته و دهستی دایه به ری
 له م خسوسه وه ته و دهستی شهل بوو .

وه له پاش هاتنه وهی له حه به شه وه بو مدینه ی
 منوره حضرت (ص) عقدی برایه تی له بینی ته وو
 سعدی بن ته بی وقاصا به ست . له مانکی جمادی
 الاولی له تاریخی سی و شه شی هجری دا له عمری
 شه ست و چوار سالیا له بصره شهید را . مقبره ی
 مبارکی له بصره یه .

مشهوره ته م ذاته مبارکه له پاش سی سال له
 وفاتیه وه رویشته خه وی بعضی اقاربی خوی شکاتی
 ته رری قبره که ی کرد . که قبره که یان هه ل دایه وه
 راست بوو ته رربو له بهر ته مه له و قبره نقل یان کرد
 وه به ده نی مبارکی ساغ و سلیم بو وه کو ته وسعاته
 که وفاتی کرد بو . خودای تعالی له وه له باقی
 اصحابه کان راضی بی هه مو یان .

شه شه م (زُبَيْرٌ) ته م ذاته کورری عوام بوه وه
 له باپیره ی چواره می حضرتتا که ناوی (قصی) بوه نسبی

نه گات به حضرت ، دایکی صفیهی کچی عبدالمطلب و پوری حضرت (ص) بوه . زیر له فداکارانی حضرت بوه له هر بی احد وه هر بی حندقدا حضرت زور تعریف و ثنای فرمونه ، له سالی سی و شهشی هجری له عمری شهست و چوار سالی دا له نزدیکی بصره دا شهید کراوه ، وه قبری له وی معروف و مشهور وه زیارت گاهی مسلمانانه .

هه وتهم (أَبُو عُبَيْدَةَ) (ض) نه مذاته کورری عبداللهی کورری عامری ملقب به جراح بوه ، له (فهر) ا که با پیره ی دهه مینی حضرت ته نسبی نه گات به حضرت (ص) : نه مذاته له مکه دا له نه وائل اسلامیته وه مسلمان بو وه له معتبرانی اصحابی حضرت بوه . حضرت (ص) فرمویه تی له امتی هه مو پیغه مبهری کا پیاویکی زور نه مین بوه وه نه مینی نه م امتی منه یش ابو عبیده یه ، له غه زای بدر و غه زای احدا حازر بوه . وه ختی که له هیزی په یکانی دوشمنه وه (زری و خوده) رویشیت به روی مبارکی حضرت ا (ص) ابو عبیده به ددان نه و زری یه ی ده رهینا ، له اثری نه م زحمته وه ددانی پیشوی ده رهات . له سالی هه ژده ی هجری له عمری هه فتا و سی دا له شاما به طاعونی مشهور به (طاعوونی عمواس) متوفی بو . قبری مبارکی له (سلع) مشهور و معلومه (ض) .

هه شته م «سعد» نه مذاته کورری مالکی مشهور

به نه بی وقاصه ، له باپیره ی حه و ته می حضرت تا که
 ناوی کعب بوه نسیبان نه گات به یه ک . حضرتی
 سعد له او ائلی اسلامیت ه وه مسلمان بو ، وه له
 معتبرانی اصحابی حضرت بوه و مستجاب الدعوه بوه
 هه ر دو عاییکی بگردایه قبول نه بو ، له فنی تیره ندازیا
 ماهر بوه ، زور حه رب و فتوحانی له اسلاما هه یه ،
 له سالی په نجاو پینجی هجری له عمری حه فتا و
 سی سالی دا له (عقیق) که موقعیکه له نزیکي مدینه ی
 منوره دا متوفی بو . قبری مبارکی له مدینه یه .

نوه هم (سَعید) نه م ذاته کورری زیدو له باپیره ی
 حه و ته ما نه گات به حضرت وه له او ائلی نشأتی اسلاما
 مسلمان بو وه و حازر بوه له حه ربه کانا ، له سالی په نجاو
 یکی هجری له عمری حه فتا و چوار سالی دا له مه دینه ی
 منوره دا متوفی بو ، مه رقدی مبارکی له مدینه یه .

ده هم : (عبدالرحمن بن عوف) نه م ذاته کورری
 عوف کورری عبد عوف بوه له باپیره ی پینجه می
 حضرت تا (ص) نسیبان به یه ک نه گات ، له او ائلی
 اسلاما مسلمان بوه و صاحبی ثروت و مالیکی فوق
 العاده بو . به م مالهی زور خزه ته تی به اسلام کردوه
 له حه ربه کانا حازر بوه ، له سالی سی و دوی هجری له
 عمری حه فتا و پینچ دا له مدینه ی منوره متوفی بو .
 مه رقه دی مبارکی له مدینه یه (ض) اجمعین .

نه م ده که سه ناویان هه یه له دوشعری فارسی دا
 بویادگار نه یان نوسین :

ده که س که میسرند میدان
بو بکرو عمر علی و عثمان

طلحه است و زبیر ، ابو عبیده
سعد است و سعید ، عبدالرحمان

(درسی چلهم) بحثی امامانی مجتهدین نه کا :

نه امامانه شه‌شهن ، چواریان له فروعی دینا
اجتهادیان کردوه وه دوانیان له اصولی دینا ، یه‌عنی
مسائلی اعتقادیه . نه‌وچوار امامه که له فروعا
اجتهادیان کردوه امام ابوحنیفه ، امام مالک ، امام
شافعی ، امام احمد بوون . وه نه‌و دو امامه که له
اصولا اجتهادیان کردوه : شیخ ابوالحسنی اشعری
وه شیخ ابومنصور یه ماتریدی یه . امام ابوحنیفه
(ض) ناوی نعمانه باوکی ثابت وه له کوفه له تاریخی
هه‌شتای هجری دا له دایک بوه ، وه له
تاریخی سه‌دوپه نجاه‌دا وفاتی کرد . عمری هه‌فتا
سال بوه ، مرقدی مبارکی له به‌غدایه . . . خودای
لی راضی بی .

امام مالک (ض) ناوی مالک ، باوکی ناوی انس
بوه ، له مدینه‌دا له تاریخی نه‌وه‌دی هجری له
دایک بوه وه له سه‌دو هه‌فتا نو ی هجری‌دا له مدینه
وفاتی کرد ، وه عمری نه‌وه‌سه‌سال بوه وه مرقدی له
مدینه‌ی منوره‌یه . خودای لی راضی بی .

امام شافعی (ض) ناوی محمده باوکی ناوی

ادريسه ، له باپرهی سی ههمی حضرتتا (ص) سسبی
 ٲه گات به حضرت (ص) ، له نارینخی سه دو په نجای
 هجری دا له غهزه ، له دایک بوه ، له تاریخی دوسه دو
 چوارا متوفی بوه ، عمری مبارکی په نجاو چوار سال
 بوه ، مرقدی مبارکی له قاهره ی مصره (ض) .

امام احمد : ٲه ذاته کورری حنبل وه له طائفه ی
 بنی شیبانه ، له تاریخی سه دوشه ست و چواری
 هجری دا متولد بوه ، له تاریخی دوسه دو چلویه کا
 متوفی بوه ، مرقدی مبارکی له به غدایه . (ض) .

ٲیمامی اشعری ناوی علی یه ، کنیه ی ابو الحسنه ،
 مشهوره به اشعری له جدی نوه ه ما ٲه گات به
 ابو موسی اشعری صحابی مشهور ، له تاریخی
 «ٲ٧٠» ی هجری دا له بصره متولد بوه وه له تاریخی
 «٣٠٣» متوفی بوه ، قبری مبارکی له به غدایه .

ٲیمامی ماتریدی ناوی محمد ، کنیه ی
 ابو منصوره مشهوره به ماتریدی چونکه له ماترید که
 موقعیکه نزیککی شاری سمرقند . له تاریخی
 ٣٣٢ هجری متوفی بوه ، قبری مبارکه کی له شاری
 سمرقنده .

ٲه امامانه له سه ر حق و هدایتن وه مذهبیان
 موافقی کتاب و سنته وه هر که س تقلیدی یه کی
 له چواره بکا له فروعا وه تقلیدی یه کی له م دو
 امامه ی دوا بیانه بکاله اعتقادا ٲه وه ٲه هلی نه جاته ،

خودا نه جاتمان بدا به لطف و مرحمت و استقامت
بی بدا له سه ریگه ی شریعتی مُحَمَّدُ الْمُصْطَفَى (ص) .
سُبْحَانَ رَبِّكَ ، رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ وَسَلَامٌ عَلَى
الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ .

سی شه مه دوانزه ی مانگی شه عبانی سالی
۱۳۵۸ ی کوچی - بیاره - هه له بجه - سلیمانیه

چل چرای ئیسلام

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الْعَلِيمِ الْخَلَّاقِ ، وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى
 سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ الْمُتَمِّمِ لِمَكَارِمِ الْأَخْلَاقِ ، وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ
 وَكُلِّ مَنْ جَاهَدَ لِنُصْرَةِ الدِّينِ وَالْإِتِّفَاقِ .

له پاش پیش کش کردنی (حمدو ثناو صلاةو
 سلام) عه رزم نه مه یه له بهر نه مه که حه زره تی محمد
 (ص) فه رمویه تی : هه ر موسولمانی چل حدیث له
 حدیثه کانی من له بهر بکا وه بیگه یینی به موسولمانان
 شه فاعه تی بو نه کهم له قیامهت دا ، وه دووباره
 فه رمویه تی خوای گه وره ناردومی بو نه وهی
 خووپره وشتی جوان له دنیا دا ته واو بکه م ، چل حدیثم
 له حدیثه کانی خووپره ووشت هه لیزارد ، وه به پیی
 ری ووشوین معنام بیان کردن وه تفصیلم دان ، وه له بهر
 نه وهی که مه ولانای جامی - خوالی خوش بی -
 له سه ر هه ر حدیثی له وانه ، دوشعری فارسی داناوه ،
 منیش دووباره دوشعرم به زوبانی کوردی نوی ،
 تا مندالانی موسولمان ، له بهریان بکه ن ، وه دلیان
 به نوری معنای نه و حدیثانه روناک بیسته وه ، وه نه م
 ده فته ره موباره کهم ناوناوه چل حدیثی پیغه مبه ر
 (ص) یا « چل چرای اسلام » وَعَلَى اللَّهِ التَّوَكُّلُ وَبِهِ
 الْاِغْتِصَامُ .

حدیثی یه کهم (خَيْرُ النَّاسِ اَنْفُهُمْ لِلنَّاسِ)

یعنی : چاکترین ئاده میزاد که سیکه قازانجی زوترب بی بۆ ئاده می زاد ، جا وه سیله ی قازانج گه یاندن به ئاده می زاد چوارشته ، یه کهم له ش : پیویسته انسانی موسولمان هر خدمه تیکی بۆ بگونجی به له شی خوی له گه ل موسولمان بیکا ، وه کو خزمهت و دهرمان کردنی نه خووش ، دهس گرتنی کویر ، شاره زایی کردنی غه ریب ، ئاوونان هاوردن بۆ هاوری . دووه نفوذه : یعنی دهسه لات ، پیویسته له سهر انسان مادام پیویکی قسه ره و او به حورمهت بۆ هه ول بدا به وشه ره فو حورمه تی خویه وه قازانج بگه یینی به موسولمانان نه گه ر داماوێک هاواری بۆ هاورد ، هه ول بدا رزگاری بکا ، نه گه ر مستحق ی وه وظیفه یه ک تشبهنی پی کرد اهتمام بکا له سهر ئه و وه وظیفه یه دای بمه زرینی ، نه گه ر کاسییکی بی دهس مایه په نای پی هینا ، له لای کهسیکی دهوله مه ند دهس مایه ی بۆ وه رگری .

سی هه م : ماله : پیویسته انسان مادام سهروه تی هه بو ، پیشه کی هه رحه قیکی شه رع ی له سه ره بیدا به مستحقان ، له پاش نه وه هه ز محتاجیکی به رچاو کهوت به گویره ی توانای خوی ماتی بۆ صرف بکا ، داخلی نه مایه ، سیله ی رهحم و به خشش به قوم و

خویش ، چاکه له گهل دراوسی ، سه رپه ره شتی
هه تیوان ، جیگه کردنه وهی غه ربیان ، حورمهت ،
گرتنی میوان ، دروست کردنی مزگه وت و قوتا بخانه و
پردو خسته خانه .

چوارم عیلمه : پیویسته هه ر که س عیلمیکی دینی
یا دنیایی بو ، به بی دریغ و تقصیر نیشانی بدا به
موسولمانان ، به تایبه تی به وانه که اهلی استعدادن ،
دهره جه و روتبه ی ئاده می زاد لای خوی گه وره به پی
زوری قازانجیتی . له م با به تانه وه که بیانمان کرد .

مه ولانای جامی فرمویه تی :

ایکه پرسى که بهترین که س کیست
گویم از قول بهترین که سان

بهترین کس کسی بود که ز خلق
بیش باشد به خلق نفع رسان

منیش نویومه :

گه ر ئه پرسى له چاترین به شهر
کی به له م عاله ما ، به نصی خبر

چاترین به شهر که سیکه که وا
نه فعی زورتر بدا به نه وعی به شهر

حدیثی دووهم
(الْعِلْمُ لَا يَجِلُّ مِنْهُ)

یعنی : دروست نی به منع کردنی علم له خه لوق .

بی گومان هیچ شتی نییہ لہ دنیا دا بہ بی علم
 ری بکہ وی ، بہ علم خوا ئہ ناسری ، بہ علم نادابی دین
 بہ راستی جی بہ جی ئہ کری ، بہ علم دووست و دوژمن
 لہ یہ ک جیا ئہ کرینہ وہ ، بہ علم ئہ سبابی یارمہ تی
 دوست و مدافہ عہی دوژمن پیدائہ کری ، بہ علم
 ژیا نی دنیا و قیامت دہست ئہ خری ، بہ کورتی علم
 بنچینہ ی ہمو بہختیاری بیکہ بویہ خوی تہ عالو
 پیغمبر (ص) لہ « قرآن و حدیثا » زور تعریفی
 علمیان کردوہ ، وہ کومہ لی ئادہ می زادیان لہ سہر
 پیدا کردنی علم ہل ناوہ و ہزرہت (ص) فرمویہ تی
 (اطلبوا العلم ولو بالصین) یہ عنی : بہ دوای علم دا
 بکہ پرین و داوای بکہن بالہ و ولاتی چینیشدا دہستتان
 بکہ وی ، ہندی لہ تی گیشتووان فرمویانہ :
 سہرچاوی بہختیاری ئادہ می زاد حوت شتہ : عقل ،
 علم ، دین ، ادب ، بیستنی حق ، خوشہ ویستی
 ئادہ می زاد ، ہلگرتنی نارہ حہ تی لی یان ، وہ علم
 سہرچاوی ہمو ئہ مانہ یہ جگہ لہ عقل کہ سہر
 چاوی علمہ • بنا لہ سہر ئہمہ ہہر کہسی منعی
 اسبابی بہختیاری لہ ئادہ می زاد بکا شایانی بہد بہختی
 ئہ بہدی یہ ، ئہ و ہندہ ہہ یہ لہ بہر ئہ وہی کہ علم
 گہ و ہریکی زور بہ نرخہ پیویستہ بہ کہسی پیشان
 بدری کہ اہلیت و نامادہ گی بی •

مہولانای جامی فرمویہ تی :

ای گرانمایه مرد دانشور
که ترا علم و دین بود معلوم
مستعدرا ازان مشو مانع
مستحقرا ازان مکن محروم

منیش نویومه :

هر که سی علمی خوی بلی به غبی
عمر و علمی به دفعه بی تله فله
بوزه کی چاکه علمی تو ، به مثل
قه تره بارانه ، ذهنی نه و سه ده فله

حدیثی سی هم

(لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ)

یه عنی : هیچ کهس له ئیوه ئیمانی ته و او نابی ،
تا چه زنه کا بو برای دینی خوی ، هر شتی که چه زی
پی نه کا بو خوی .

نه حدیثه یه کیکه له و چوار حدیثانه که نادابی
چاکه یان تیا کو بو ته وه ، مقصودی چه زرهت له
حدیثه نه مه یه هه مو موسولمانی له گهل
موسولمانانی تر نه و پهر ده ره چه ناسراوی بیی تا
کاروباری دنیا و قیامه تیمان زیک و پیک بی ،
بی گومان که هه مو موسولمانی حاتی و ابو و نه وه ی
بو خوی چه زی پی کرد بو غه پیری خویشی چه زی
پی بکاو ، هرچی بو خوی چه زی پی نه کا بو غه پیری

خویشی هزی پی نه کا ، وه هه مو کهس له چاکه، و
 خراپه دا وه کو خوی بزانی ، بناله سهر ئه مه هه همیشه
 چاکه یان له گهل ئه کاو زهره رو نارحه تی یان لی لائدها ،
 موسو ئمانی تریش که ئه م طبیعه ته یان بؤده رکهوت ،
 ئه م کهسه یان خوش ئه وی و ئه وانیش طبیعه تیان
 چاکه بی و هه مو یان خه ریکی یارمه تی یه کتر ئه بن ،
 به ره نگیک هه رکهس له خیریکا دیار نه بی ، وه کو
 حازر به شی بؤ دانه نریت ، وه هیچ کهس ته نها به دوا ی
 مقصودی تایبه تی خوی دا ناگه رری ، که موسو ئمانان
 حالیان وای لی هات به به ختیار ی دنیا و قیامت ئه گن .
 مه ولانای جامی فهرمو یه تی :

هه رکهسی را لقب مکن مؤمن
 گرچه از سعی جان و تن کاهد
 تا نخواهد برادر خود را
 آنچه از بهر خویشتن خواهد
 منیش نویسمه :

نی یه ئیمانی بی خه له ل بؤ کهس
 کهرچی وه کروه بؤ هه مو انسان
 تا نه حو بیینی بؤ برای دینی
 وه کو بؤ خوی منافع و احسان

حدیثی چوارہم (لَا يَشْبَعُ الْمُؤْمِنُ دُونَ جَارِهِ)

یہ معنی : انسانہی موسولمان بہ بی دراوسی
تیر نابی •

مقصودی حہ زرت (ص) لہم حدیثہ شریفہ
ہلنانی موسولمانانہ بو حورمت گرتن و چاودیری
دراوسی کانیان ، چونکہ دراوسی لہ بہر تہوہ کہ نزیکہ
انسانہ ، وہ کو لہ پہ نای انسانا بی وایہ ، وہ بو
کہسی کہ شہرفی بی زور شوورہ بی یہ چاودیری
کہسی نہ کا کہ لہ پہ نایا بی ، زیاد لہ مہ دراوسی لہ بہر
نزیکہ ٹاگایان ہہ یہ لہ دراوسی خویان ، تہ گہر
خواردمہ نیہ کی خوشیان بی مندالہ کانیان ٹاگادار
تہ بن وہ نہ فسیان پیوہ تہ بہ سری ، لہ سورہ تیکا
انسان یارمہ تیان نہ داو بہ شیان دانہ نی ، زور نزیکہ
تہ و خواردمہ نی یہی تہ یخون بی بہ نہ خوشی و
ناساگی لہ لہ شیان ، دوبارہ بی بہش کردنی دراوسی
لہ خیرات پیچہ وانہی برایہ تی اسلامی یہ • لہ « بخاری
شریف » دا ہہ یہ : زور دراوسی لہ روزی قیامت دا
دراوسی خوی تہ گری و تہ بیبا بو خزمہ تی خواو
شکاتی لی تہ کا ، تہ لی : خواہ تہم دراوسی منہ لہ
دنیا دا دہرگای لہ سہرم دائہ خست و خیراتی خوی
لی تہ گرتہم •

دراوسی نه گهر کافر بی تنها حهقی دراوسی یه تی
 هه یه ، نه گهر موسولمانیکی بیگانه بی
 حهقی دراوسی یه تی و موسولمانی یه تی هه یه ،
 نه گهر خویشی بی حهقی دراوسی یه تی و
 موسولمانیی و خویشی هه یه ، حه زرت (ص)
 فه رمویه تی : نه وه نده جبرائیل - سه لامی خـوای
 لی بی - له بابه تی دراوسی وه سیه تی بو کردم خه یانم
 نه رویشت که له پاش مردن دراوسی له مالی دراوسی
 میرات نه با .

مولانای جامی فه رمویه تی :

هه رکه در خطه یی مسلمانان

باشد از نقد دین گرانمایه

نبود از فضل حق عجیب و غریب

بنشینند گرسنه همسایه

منیش نویومه :

اعتبارم نی یه به صدقی که سی

لی بدا لافی دین و عقل و کمال

له و به سه رچی زمان به عیش و فرح

له دراوسی به ئیش و دهرد و وبال

حدیثی پینجه م

(الْمُسْتَشَارُ مُؤْتَمِنٌ)

یه عنی : که سی ته گیری پی کرا نه وه به نه مین

دانراوه .

که وابی پیویسته له سه ر انسان له هه ر مه تله بیکا

ته گبیری پی کرا به بی خه یانه ت هه رچی نه زانی
 ده ری ببری ، حتی له کاتی ته گبیر کردنا غه بیست
 درووسته ، مثلا نه گهر که سی پرسى له تو حالى
 فلان که س چونه ؟ ناخو بو نه وه نه شی هاوری پی
 بکه م یانه ؟ وه تویش نه ت زانی حالى خراپه ، پیویسته
 به یانی نه و خراپی یه ی بکه ی تا نه و کا برایه که
 ته گبیرت پی نه کا خوی لی لادا . حقیقتی ته گبیر نه مه یه
 انسان هه روه ختی فرمانی ها ته ری ی ، بهر له نه مه
 ده ستی پی بکا داوای ته گبیر و پرس ورا بکا به خاوه ن
 عقل و تی گیشته وه کان تا نه وان هه رریگاییکیان
 به باش زانی نه م که سه به وریدا بروا ، وه هه رریگایی
 به خراپ بزانی خوی لی لادا . ته گبیر سه به بی
 سه رکه و تنی دین و دنیا یه چونکه هه رمه تله بیگ
 کومه لی لی کولینه وه چاکه و خراپه ی ده رنه که وی
 وه نه هلی نه وه تله به به چا وروشنی خه ریکی نه و
 فرمانه نه بن ته گبیر کردن له نایینی اسلاما زور
 نه همیه تی پی دراوه ، خوی تعالی نه مری فه رموه به
 پیغه مبه ر (ص) که له کار و بارا پرس به هاوری کانی
 بکا وه له تعریفی پیغه مبه ر (ص) و هاوری کانیا
 فه رمویه تی (أَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ) یه عنی فرمانیان
 له ناو خویانا به ته گبیره سه زره ت (ص) زور
 موسولمانانی له سه رته گبیر کردن هه ل ناوه مثلا
 فه رمویه تی (الْحَزْمُ أَنْ تَشَاوَرَ ذَا رَأْيٍ ثُمَّ تَطِيعُهُ) یعنئ
 بیری ساغ نه وه یه له کار و بارا ته گبیر بکه ی به که سیکى

خاوهن عقل له پاشا چي بو دانای به نوي بکهي به لام
بيويسته نهو کهسه ته گيري بي نه گري عاقل و
دوسو نه مين بي ، چونکه له ته گير کردن به انساني
بي عقل يا دورمن يا نانه مين له زهره زياتر هيچ
به يدا نابي .

هه ندي فهرو يانه : (الْمَشُورَةُ مَحْكُ الْأَمَانَةِ) .
به عني نه مينی خه لك له ته گير بي کردنيانا ناشکرا
ته بي له واقعا هه رکهس له ته گيرا خه يانه تي نه کرد
نهو کهسه به راستی نه مينه .

مه ولانای جامی فهرو يه تي :

هه رکه در مشورت امين تو شد
گرچه باشد امان روی زمين
چون نهان دارد آنچه مصلحت است
خائنش خوان بحکم دين امين

منيش نوسيو مه :

اعتبارت نه بي نه مينه کهسي
که رچی مه شهوري عالومه به نه مين
تا به دل و مختی مه شهو رت بي غه ش
ری نه جاتت له بو نه کا تا مين

حدیثی شه شه م
(الْجَالِسُ بِالْأَمَانَةِ)

به عني : جوانی و شه رفی مجلس به نه مينی

دانشتوانی نه و مجلسه وه یه ، واته : مجلس بهم
شهرطه جوان و خاوهن شهرفه که دانشتو وه کانی
له سهر نهینی یه کانی ناوخویان نه مین بن وه ناشکرای
نه کهن ، بهلام نه مه وه ختی وایه که دانشتو وانی
نه و مجلسه خه ریکی حه رام نه بن نه گه رنا پیویسته
هه رکه س به نهینی یه کانیاں بزانی ده ری ببری وه
بو به ره هستی نه و پیلانه تی بکوشی . مقصودی
حه زرهت (ص) له حدیثه شریفه هه ل نانی موسولمانانه
له سهر شارده وه و په نهان کردنی نهینی ، بی گومان
شارده وه ی نهینی زور صفتیکی به نه ه می یه ته ،
به شارده وه ی نهینی ناموس نه پاریزی ، گیان و
مال ناگاداری نه کرین کومه ل به یه که وه نه به سرین .
زور کومه ل بوون به واسطه ی په نهان کردنی نهینی
خویان هیزیان گر توه و به نامانجه کانیاں گه یشتون ،
بناله سهر نه مه پیویسته انسسانی موسولمان
پاریزگاری نهینی یه چاکه کانی اسلام بکات ، نه رنا
نه که ویته ته نک و چه له مه وه ، نه وه خته سه ره په نجه ی
خوی به داخو په شیمانی یه وه نه گه زیت وه سو دیشی
نابیت ، بویه حه زرهت «ص» فه رمویه تی : (اِسْتَعِينُوا
عَلَىٰ قِضَاءِ حَوَائِجِكُمْ بِالْكَثْمَانِ ، فَإِنَّ كُلَّ ذِي نِعْمَةٍ
مَحْسُودٌ) ، یه عنی : کومه ک په یدا بکه ن بو
جی به جی کردنی پیویستی یه کانتان به په نهان کردنی
نه و پیویستی یانه چونکه هه موخاوهن نعمه تی به خیلی
پی نه ببری ، نه گه ر ناره زوی خوی لای هه مو که س

دهر ببری وانه بی له گه لیکیا نه وه زیانی توش نه بی .
 چه زره تی علی - کرم الله وجهه - فهرمویه تی : (سِرِّكَ
 اَسِيرُكَ فَاِنْ تَكَلَّمْتَ بِهِ فَاَنْتَ اَسِيرُهُ) ، یه عنی : نهینی
 دلت دیلته ، که ناشکرات کرد نه وه وخته تو دیلی
 نهوی وه پیی گیروده نه بی . هه ندی نه تیگه یشتوان
 ووتویانه : چاک ترینی صغه ته کانی ئاده میزاد
 دو صغه ته :

سخاوته به مال له ری خیر و حق به خیلی به سرر
 له گه له مو خه لاق . دانایان فهرمو یانه : بی هیز ترینی
 ئاده میزاد که سیکه نه توانی نهینی یه کانی خوی
 پیاریزی ، وه به هیز تریان که سیکه له کاتی رِقو
 کینه دا به سهر طبیعه تی خویدا زال بی یه عنی
 له وکاته دا قسه و فهرمانی ناباری لی دهر نه کهوی .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

ای شده محرم مجالس راز
 راز هر هجلسی امانت تست
 مکن افشای راز هر مجلس
 زانکه افشای ان خیانت تست

منیش نویومه :

سری مجلس نه مانه تیکه وها
 حفظی نه و حفظی مال و جاه و سهره
 ههر که سی سری خوی بلی بهم و بهو
 توشی داخی دهر ون و دهر دی سهره

حدیثی جهوتهم (الْقَنَاعَةُ مَالٌ لَا يَنْفَدُ)

یه معنی قه ناعهت مالمیکه نابریته وه .

قه ناعهت نه مه یه انسان رازی بی به و نه ندازه
خوای تعالی پیی نه دا له خواردن و خواردنه وه و جلو
به رگ و شتی تر ، وه دلی خوی نه بهستی به ته ماع و
ناره زوی زیاده وه ، وه به سه روهت و مالی خه لقیش دلی
ناره حهت نه بی .

قه ناعهت قازانجی دینی و دنیای زوره ، قازانجی
دینی نه وه یه نه وانهی که به به شی خویمان رازین وه
هه ولی تالان کردنی مالی خه لك نادهن له روژی
قیامهت دا توشی لی پرسینه وه ی زور نابن ، چونکه مالی
خه لکیان نه خواردوه ، وه جگه له مهش خوا خیری
زوریان بو نه نوسی چونکه به به شی خویمان دا که وتون و
صبریان کردوه ، قازانجی دنیاییشی نه مه یه له
ته نگوچه له مه کانی ژیان خویمان پی رائه گیری وه
نه توانن بژین و توشی سه رشو ورری و منه تی هه مو
نامه ردیک نابن ، به لام نه وانهی که هه همیشه خویمان
فیری به رگی جوان و خوارده مه نی خوش و جیکای
ره حهت کردوه که ناره حه تی یه کیان به سه راهات
به گورجی نه روخین و جله وی خویمان له ده ست
ده رته چی .

قه ناعهت مه عنای وانبی یه که انسان هه ول نه دا

بو بهختیاری خوی وه لهسهه زه لیلی و هه ژاری خوی
 بهیلینه وه ، چهنده ها ئایه تو حدیث هه ن که خه لک
 بانگک ئه کهن بو ئه وه ی کاسبی بکه ن وه زیانیکی پر
 له کامه رانی پیکه وه بنین ، مه بهس له وه ئایه تو
 حدیثانه ی که خهلق بو زهد و قه ناعهت بانگک ئه کهن
 ئه وه یه انسان به هه موو ریگاییکی راست و چه و تا
 هه لپه نه با وه نه یه وی مالی خه لک زه وت بکاو بو خوی
 کوبکاته وه ، له لاییکه وه یه کی به ئینته لا بمری ،
 له لایه کی تریشه وه یه کیکی ، تر له برسایانی
 ده رچی ، به شی زوری ئه و ئایهت و حدیثانه ی که داوای
 زهد و قه ناعهت ئه کهن ده رههق به ده له مه نده کانی
 قریش و و تراوون که به سود و فایزو پیلانی شه ی تانانه
 شانی عه ره به ره شو و روو ته کان یان قورس کردبو ،
 ئه مروش له جیاتی ئه وه ی که ئه و ئایهت و حدیثانه بو
 ئه و ده وله مه ندانه بخوینرینه وه که به فایزو غه شی
 مالی موسولمانان ئه خون ، داخی گرانم به سهه
 ئه وانده دا ئه خوینرینه وه که به یانی تا ئیواری به ره نجی
 شان و عه ره قی ناوچه وان هه و ل ئه دن که چی هه ر
 له مه ی نهت و ده ردی سه ری رزگار نابن ، وه وایان حالی
 ئه کری که ئه بی هه تا ئه مرن له سهه ر حالی خو یان
 بمیننه وه ، وه هیچ هه و ل و ته قه لایه ل نه دن بو چاک
 کردنی ئه وضاعی خو یان .

مهولانای جامی فلهرمویه تی :

صاحب حرص را ز خوان کرم
فیض و احسان نمی رسد هرگز
به قه ناعت گرای کان مالی است
که به پایان نمی رسد هرگز

منیش نویسمه :

نه هلی حرص و طمع به روژو به شهو
وه کو دهرویشی دل پهریشانه
هه رقه ناعت به کاره بو انسان
وسعتی حاله ، عزتی شاننه

حدیثی هه شتهم

(اَلْغِنَى الْيَأْسُ مِمَّا فِي آيْدِي النَّاسِ)

یه عنی : دهوله تمه ندی بی ئومیدییه له وهی واله
دهستی خه لقا ، به ممه عنایه دهوله تمه ندی هه ر ئه مه
نی یه انسان سه روهت و حورمه تی بی ، به لکو
دهوله تمه ندی راستی ئه مه یه انسان له خویا ئه وه نده ،
همه تی به رزو طبیعه تی بلاوو عزه تی نه فسی بی ،
ئومیدی به مال و نعمه تی که س نه بی وه ئیشیکی
وه ها بو خوی ساز بکا بی احتیاج بی له خهلق ،
ئه گهرنا انسان با دهوله تمه ندیش بی که طبیعه تی
سوک بو وه چاوی له خهلقه وه بو ئه وه له لات لات تره .

حقیقه تی ئه م حدیثه شریفه هه مو ئاده میزادیک
بانگ ئه کا بو ژیانیکی مهردانه و گوزه رانیکی

به اختیارانه ، وه ئهم ئاموژگاریه نیشانمان ئه‌دا
 هه‌روه‌و کو انسان له‌له‌ش و ئه‌نداما له‌ هه‌موو که‌سی
 جیایه ، پیویست ئه‌کا ئه‌سبابی ژیان و گوزه‌رانیشی
 سه‌ربه‌خوو جیا‌بی ، چونکه‌ خوا ئهم خه‌لقانه‌ی بو‌ئوه
 دروست نه‌کردوه به‌بی پیویستی و نا‌عیلاجی ، خویان
 بکه‌ن به‌ باری نار‌ه‌حه‌تی له‌سه‌ر خه‌لقى تر . قانونی
 دنیا داوای ئه‌وه ئه‌کا هه‌ر که‌س بو‌ استرا‌حه‌تی خوی
 هه‌ول‌بدا له‌ ریگاییکی حلال و شه‌رافه‌ت‌داره‌وه
 گوزه‌ران په‌یدا‌بکا ، انسانی ته‌مه‌ل له‌ناو ئاده‌میزادا
 وه‌کو مردو له‌ناو کومه‌لی زیندودا ، یاخود وه‌کو
 انسانیکی افلیح له‌ناو چه‌ند انسانیکی جوان و
 پاله‌وان‌دا دیاری ئه‌دا ، وه‌ انسانی شه‌رفی بی
 به‌مه‌نگه‌ رازی نابی .

لقمانی حکیم به‌کورره‌که‌ی خوی فه‌رمووه :
 خوت‌بپاریزه‌ له‌ داوا‌کردنی شت له‌خه‌لق ، داوا‌کردن
 دوده‌ردی هه‌یه ، یه‌که‌م ئه‌مه‌که‌ ئاب‌رووی انسانی
 پی‌ئه‌رروا . دوه‌م ئه‌مه‌یه به‌سوکی ته‌ماشای ئه‌کری .
 هه‌ندی زانایان ووتویانه‌ احتیاجیت به‌هه‌ر که‌س بی
 ئه‌بی به‌دیلی وه‌ له‌ هه‌ر که‌س بی‌احتیاج بی ئه‌بی
 به‌هاوچه‌شن و هاوده‌می .

له‌عه‌ره‌بیکیان پرسی ده‌ردی بی‌ده‌رمان چی‌یه ؟
 ووتی (حَاجَةٌ الْكَرِيمِ إِلَى اللَّئِيمِ) ، یه‌عنی : احتیاجی
 که‌وتنی پیاوی به‌خورمه‌ت و ناموس بو‌لای پیاوی
 نامه‌رد ، چونکه‌ ئه‌گه‌ر احتیاجی یه‌که‌ت جی‌به‌جی بکا

ته تڪا به به ندهی خوی ، نه گینا به سڀو کي
 ته ت گير زيته وه ، له بهر ته مانه به چه زهرت « صَلَّى اللهُ
 عَلَيْهِ وَسَلَّمَ » فهره وويه تي : (لَانْ يَأْخُذَ أَحَدُكُمْ جَنْبَهُ
 فَيَأْتِي بِحُزْمَةِ الْحَطْبِ عَلَى ظَهْرِهِ فَيَبِيعُهَا فَيَكْفَأُ اللهُ بِهِ
 وَجْهَهُ ، خَيْرٌ لَهُ مِنْ أَنْ يَسْأَلَ النَّاسَ أَعْطَوْهُ أَوْ مَنَعُوهُ)
 يه عنی قه سه م به خوا ، يه کي له نيوه گوري سه که ي
 هه لگري و کولي دار به پشتي خوي بيني و بيفروشي بو
 گوزه راني خيزانه که ي صهرفي بکاو ثابرو ي خوي
 پي پياريزي چا کتره بوي له وه که داواي شت له خهلق
 بکا چ بیده نی چ نه یده نی .

بيداری :

ته ي خوشه ويسته کان ! له م تفصيله وه گومان نه بهن
 که و ابو خویندن بي سوده ، وه چا ک و ايه خه ري کي
 کاسبي بين ، بوچی ؟ چونکه خویندن خوي
 کاسبي بي که له هه وه و کاسبي بي که به ته هميه ترو
 قازانجي زياتره ، ئيشي دنيا و دين پيوستي به علم
 هه يه وه به بي علم و معارف هيج ميلسه تي نه
 سه ر که و تنی دين نه دنياي دهست نا که وي ، نه گه ر
 شيوه ي کاسبي وه کو ئاده ميزاديك و ابي : علم
 له و ئاده ميزاده دا وه کو رونا کي چاوان يا هيزي کيان
 و ايه .

مه ولانای جامی فهره وويه تي :

گهر دلت را توانگری بايد
 که توانگر دلی نیکو هنر یست

بازکش دست همت از چیزی
که به دست ته صه روفی دیگر است
منیش نویومه :

مال و ده ولت نه سه روه ته نه لباس
نه عه مارهت نه قه یسه ری نه نه ساس
نه مه یه ده ولت ته نه گهر مه ردی
بی رجا بی لجه اه ونعمه تی ناس

حدیثی نوه هم
(لَيْسَ الْغِنَى عَنْ كَثْرَةِ الْعَرْضِ ،
إِنَّمَا الْغِنَى غِنَى النَّفْسِ)

یعنی : ده وله تمه ندی به زوری شت ومه ک نی یه ،
سه لکو ده وله تمه ندی ته نه نه وه یه دلت
ده وله تمه ندبی .

چونکه مه عنای نه م حدیثه له حدیثی پیشو
جیاواز نی یه ، نویینی هیچ تفصیلاتیکمان
به پیویست نه زانی .

مه ولانای جامی فه رمویه تی :
نه توانگر کسی بود که به مال
کار پردازو چاره ساز بود
آن بود کز شهود فضل خدای
از زرو مال بی نیاز بود

میثی بوسومه :

دهوله مندی نهوه نی یه که به بار
ههل بریزی مه تاعو ، زهرر به طبق
دهوله مندی له سهه حدیثی صحیح
نفسی شادو دلی گوشاده ، به حق

حدیثی دههم

(یَشِيبُ ابْنُ آدَمَ وَيَسْبُبُ فِيهِ
خَصْلَتَانِ الْحِرْصُ وَطُولُ الْأَمَلِ)

نهمه روایه تی حدیثه بهمه عنا ، اصلی لفظی
حدسه که وه کو له بخاری شریفا روایهت کراوه له
انسی کورری مالکوهه - خوای لی رازی بی - نهمه یه :
(يَكْبُرُ ابْنُ آدَمَ وَيَكْبُرُ مَعَهُ خَصْلَتَانِ الْحِرْصُ وَطُولُ
الْأَمَلِ) یه عنی : ئاده میزاد به ته من پیر ته بی ، به لام
دوخو له گه لیا جوان ته بنه وه یه کهم ته ماغ دوه هم
دریزی ئومید ، ته ماغ یه عنی زوری چه زو ئاره زو
له دهوله مندی و پایه به رزی ، ئه م خووه زور خراب و
ناسر بنه ، وه بنجینه که ی له سهه ناره زایی یه به به شی
خوئا ئه ر نا ئه گه ر انسان به به شی خو ا رازی بی هه ولی
ناسه رعوی و له ئه ندازه به دهر نادا ، که انسان له سهه
ئهم حووه مایه وه حالی وای لی دی ، له هه ر ریگاییکه وه
دهوله مندی و پایه ی به رزی دهس کهوی هه ر چه ند

خلافي شهرع و شرف و انسانيتيش بي قبولي نه كا ،
 نه م هه مو فرماني بي مه عنايه كه هه ن وه كو دزي ،
 جه رده بي ، كوشتن ، خواردني سو دو به رتيل ،
 وه رگرتني وه ظيفه ي سو كو و بي قابله ت ، زوريان له
 ته ماعه وه په يدا نه بن ، تيگه يشتووان ليكيان
 داوه ته وه انساني ته ماع كار تا له دنيا دا بي هه ميشه
 ناره حه ته ، وه ناخري به دهردي خراپ نه رروا وه
 هه رگيز دلي تير نابي ، بويه جه زره ت « صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ
 وَسَلَّمَ » هه رمويه تي : (إِيَّاكُمْ وَالطَّمَعُ فَإِنَّهُ الْفَقْرُ
 الْحَاضِرُ) يه عني خوتان بپاريزن له ته ماع چونكه
 به راستي ته ماع هه ژاري هه ميشه بي يه ، به م مه عنا
 كه سي ته ماع كار بي با مالي دنيا شي بي نه وه له به ر
 نه و حاله تي خويه تاماوه هه ژاره وه قهت دلي تير
 نابي . نه هلي عقل ووتويانه : كه سي بيه وي له دنيا دا
 به نازادي بزي ريكي اي ته ماع نه دا بو دلي خوي . له
 اسكندريان پرس ي خوشي و ناخوشي دنيا به چي
 نه بي ؟ له جوابا ووت ي خوشي دنيا به قه ناعه ت و
 ناخوشي دنيا به ته ماع كاري يه . هه ندي كه سي
 ووتويانه ، به نده له دنيا دا سي جور هه : به نده ي (رِق) ،
 به نده ي ناره زو ، به نده ي ته ماع : به نده ي (رِق) نه و
 كه سه يه يا دي لي شه رره يا له نه ته وه ي دي له وه
 كر رين و فروشتن ي به سه را ديت . به نده ي ناره زو
 كه سي كه نه وه نده خزمه ت كاري ناره زوي خوي بي
 هه زي له هه رچي كرد بو به جي هيناني نه و شته خوي

سولوكو ذهلل و بى شرف نه كات . به ندهى ته ماغ
 كه سىكه له هه رلايى ته ما عىكى چا و پى كه وت بو نه و
 ته ماغه گيانى خوى نه خاته خه ته ره وه ، وه خوى له ناو
 نه با . زيانى نه ماغ نه وه نده زوره انسان نه توانى بلى
 له روزه وه دنيا هه يه تا ئىستا هه ر ناره حه تى بيك
 روى داوه ده سى ته ماغى تيا بو وه .

درىژى ئوميد نه وه يه انسان نه وه نده له تاثيرى
 قدره تى خوا بى ئاگا بى له سه ر هه رشتى كه ئاره زوى
 كرد خه يالى دورو درىژ بكا . مثلا هه ر له ئىستا وه بو
 رابواردن و خوشى چه ند سالى تر ده س بكا به خم
 حواردن وه يال له ترسى هه ژارى حقوقى شرعى بگريت و
 بهى دا وه يا به ئوميدى نه مه له پاش چه ند سال
 روتبه بيكى ده س بكه وى ئىستا خوى توشى تخلاف
 شه رخ و بى شرفى بكا .

شايانى زانينه كه ته ماغ و درىژى ئوميد له ئىشى
 چا كه دا به ختيارى بيكى ته وا وه ، پيوسته انسان
 هه رگيز كول نه دا له فير بونى علم و معارف و
 ريك خستنى قازانجى دينى و دنيايى موسولمانان دا ،
 به چه شنى كه موافقى شه ريعه ت بى ، پيوسته له
 روزه كانى استراحت دا انسان خه ريكي يه ك خستنى
 موسولمانان و نه هيشتنى ناكوكى و دودلى بى له
 ناو بانا ، وه هه ول بدا بو ئاماده كردنى نه سبابى
 به ره لستى دوژمن نه وه ك له كاتى خه ته ردا زال ببى
 به سه ره مانا ، وه بو نه وهى له كاتى فرصت دا

• موسولمانان سهرکهون

مهولانای جامی فهرمویه تی :

آدمی زاده پیری افزایش
هرزمان دربنای عمری خلل

لیک در وی جوان شود دوصفت
حرص در جمع مال و طول امل

منیش نویومه :

پیر ئه بی ناده می به عمر و مزاج
پرر ئه بی قلبی له دهر دو خلل

هینده به دبه خته جوان ئه بیتو له وا
صفه تی پیسی حرص و طولی امل

حدیثی یازدههههه

(مَنْ لَا يَرْحَمِ النَّاسَ لَا يَرْحَمُهُ اللَّهُ)

یه عنی : کهسی رحم به خلق نه کا ، خوای
تهعلاش رحم به و ناکا ئه حدیثه شریفه هه مو
ناده میزاد ههل ئه نی له سهر رحم کردن به
هاوچه سنی خویان ، تا خوایش رحم به وان بکا ،
چونکه انسان که به توندی و رقو کینه له گهل خه لقا
جولایه وه ، دلی رهش ئه بیته وه وه دوعای شه رر
ئه که ویته شوینی ، وه دهر گئی ئه سبابی چاکه ی
لی ئه به سری ، که وای پی هات ئه بی به مستحق غصبی

خوا ، نه گهر ماوويه کيش وازى لى پيڻى ناخري ههر
غضبى لى نه گرى ، وه کو پيشينان ووتويانه : (خوا
ديرگيره و سهخت گير !) .

جا ههر چه ند پيوسته انسان له گهل ههمو
که سيکا به رحم بى ، به لام له دهره جه کاني ره حم دا
فهرق هه يه ، ناشکرايه رحم کردن به انساني
ضعيف و داماو يا غه ريب ، يا خزم و کهس و کار ،
يا که سيکی لى قه و ماوى نه جيب ، يا کهسى قازانجى
بو خلاق بوبى ، له خلقى تر پيوست تره . ره حم و
ناسياري به هيز ترين نه سبابى رزگار بونه وه
توندى و روترشى به هيز ترين نه سبابى نا ئوميدى يه ،
زور کارى ناره حهت به خوشى جى به جى بووه ، وه زور
کارى ره حهت و ئوميدى چه ند ساله به واسطه ي دو
قسه ي خراب و دو جولانه وه ي نامناسبه وه له دهس
دهر چووه بو يه حه زرهت «ص» ، فه رمويه تى : (مَنْ أُوْتِيَ
حَظَّهُ مِنَ الرَّفْقِ فَقَدْ أُوْتِيَ حَظَّهُ مِنَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ) ،
يه عنى کهسى به شى خوى له نهرمى و روخوشى پى درابى
ئه وه به شى خوى له دنيا و قيامهت پى دراوه . حه زره تى
معاويه فه رمويه تى سه رم سورر ئه مينى له که سيک
به توندى و تورره يى خه ريکى فرمانى بى که چى له
دهسه لاتيشيابى به خوشى جى به جى بکا . هه ندى
له حکما فه رمويه يانه : دهستى نهرمى بهرى سه لامه تى
ئه چنپته وه ، دهستى توندى و تورره ييش دارى
به شيمانى دائه چه قينى .

مهولانای جامی فہرمویہ تی :
 رحم کن رحم زانکہ بر رخ تو
 در رحمت جز از تو نکشاید
 تا تو بر دیگران نبخشایی
 اَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ نبخشاید
 منیش نویسومہ :

تا حیاتیات ہہیہ رحم کہ بہ خہلق
 بہ قسہی خوش و سہرفی نان و درہم
 تو کہ رحمت نہ بی ، خودا ناکا
 لہ حہقی تو ، نہ رحمت و نہ کرم

حدیثی دوازدهہم

(مَنْ لَمْ يَشْكُرِ النَّاسَ لَمْ يَشْكُرِ اللَّهَ)

یہ عنی : کہ سی خوی و ابی سوپاسی نعمہ تی
 ئادہ میزاد نہ کا ، نہ وہ سوپاسی نعمہ تی خوایش
 ناکا .

سوپاس نہمہیہ انسان دان بنی بہ نعمہ تی خاوەن
 نعمہ تا ، وہ لہ نہ ندازہی خویا بہ زوبان تعریفی بکا ،
 وہ حقوقی وفا را بگری ، انسان کہ طبیعہ تی پیاوانہ و
 نہ خلاقی مہردانہ بو ، ہہر کہ س چاکہ بیکی لہ گہل کرد
 لہ پیش چاویا رای نہ گری ، وہ سوپاسی نہ و کہ سہ
 نہ کا ، وہ کہ حالی لہ گہل ئادہ میزادا وای پی ہات

چاڪتر سوپاسي نعمه تي خوايش ٿه ڪات ، به لام ٿه گهر
 طبيعه تي سڀله بو هه روه ڪو حقوقى ٿاده ميزاد
 ٿه شاريته وه به گويره ي سسو ڪي طبيعه تي خوي
 سوپاسي خوايش ناڪا ، چونڪه ههر خويڪ له دهروني
 انسانا دامه زرا ده رباره ي هه مو ڪه س نيشانه ي
 ده رٿه ڪه ري .

سوپاسي نعمت زور جوانه ، پيوسته ڪه تا
 نعمه تي نعمت ده ر زياتر بي له به رابه ريه وه سوپاسي
 انسانيش زياتر بي ، بويه پيوسته له پيش هه مو
 ڪه سيڪدا سوپاسي نعمه تي خوا بڪا ، چونڪه هه مو
 نعمه تيك به ري ٿاره زوو هيزي ٿه وه . له پاش
 سوپاسي نعمه تي خوا پيوسته انسان سوپاسي
 نعمه تي باوڪو دايڪ بڪا ، چونڪه له خوا به ولاوه له
 هه مو ڪه س حقوقيان زور تره ، بويه خوا له قرآنا
 فهرمويه تي : (اِنْ اَشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ) ، يه عني
 سوپاسي نعمه تي من و باوڪو دايڪت بڪه ، ٿه مجار
 سوپاسي ماموستايڪ ڪه علم و معارف پيشان بدا ،
 وه انسان له تاريڪي نه زاني ديني و دنيايي بخاته
 روناڪي زانست و به ختياريه وه . ٿه مجار سوپاسي
 حاڪمي عادل ڪه مايه ي استراحه تي ميلله ته ، ٿه مجار
 سوپاسي نيشتمان و دانيشتواني نيشتمان ،
 هه روه ڪو نيشتمان بووه به بيشڪه ي به روه رده بون و ،
 دانيشتواني نيشتمان بوون به واسطه ي ژياني تو
 هه روه ها پيوسته توش بو ٿاوه داني و قزانچ

گه یاندن به دانیشتوانی ههول بدهی ، تا له پاش
مردنی خوت اولادو فامیلت له نیشتمانا به بهختیاری
دینی و دنیایی یه وه بژین .

بی گومان سوپاسی نعمه تی ئاده میزاد ئه بی له
ئه ندازه بییکا بی شه ریعت قه بولی بکا ئه نا ئه بی به
دروو دوورویی و منافقی ، له دنیا دا که سی استحقاقی
سوپاسی نعمه تی هه یه ، که له سه ر نعمه ته که ی منه ت
دانه نی ئه نا اعتبارو قه دری ئه که وی ، وه کو هه ندی
له حکما فه رمویانه :

(مَنْ مِّنْ يَّمْعُرُوْهُ سَقَطَ شُكْرُهُ ، وَمَنْ اَعْجَبَ بِعَمَلِهِ
حَبِطَ اَجْرُهُ) یه عنی : که سی له سه ر نعمه تی خوی
منه ت دانی حقی سوپاسی ناهینی وه که سی به
کرده وه ی چاکه ی خوی بایی بیی ، خیری بو نازوسری .
مه ولانای جامی فه رمویه تی :

بتو نعمه ت ز دست هر که رسد
نه بمیدان شکر کویی پای
کی به شکر خدا قیام کند
تارک شکر بندگان خدای
منیش نوسیومه :

هه ر که سی نعمه تی به تو دابی
لاته ، پاشایه ، شیته ، دانایه
گه ر نه که ی شکری نعمه تی ، ناکه ی
شکری خالق که تا کو ته نه ایسه

حدیثی سیازدههههه (إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ السَّهْلَ الطَّلِقَ)

یه عنی : به راستی حوا انسانی طبیعت نه رم و
رووخوشی خوش تهوی .

ناشکرایه هه رکهس روی خوش بی نه و که سه
نیشانهی به ختیارای به ناوچه و انیه و یه ، قسه بیکی
کوردی یه تهلی : انسانی روخوش مزدهی به هه شتی
پی یه ؛ انسانی روترش ده نگ و باسی جهنم ! انسانی
که روی خوش بو هه رکهس چاوی پی بکهوی دلی
خوش نه بی ، وه هه رکهس احتیاجی بیکی پی بی
ته توانی پی بی ، وه ته گه ر له ته هلی علم و معارف
بی قازانجی لی ته کری ؛ به پیچه وانه شه وه انسانی
روتروش یا قازانجی بو کهس نابی ، یا ته که ر قازانجی
بی بی به تالی روی به تالی ته کاته وه ، وه کو ووتوو یانه
سرکهی روخوش له هه لوای روترش خوشتره .

له نایینی اسلام دا روخوشی زور مهمه ، وه قسهی
خوش به صدقه دانراوه به راستی انسان ته گه ر
مالیشی نه بی پیدا به خهلق مادام به روخوشی له گه لیان
بجولینته وه و جوابیان بداته وه وه کو مالی پیدا بن وایه ،
بو به هه زرهت «ص» فه ره و یه تی : (إِنَّكُمْ لَا تَسْعَوْنَ
النَّاسَ بِأَمْوَالِكُمْ ، وَلَكِنْ يَسْعَهُمْ مِنْكُمْ بَسْطُ الرُّجْحِ
وَحُسْنُ الْخَلْقِ) یه عنی : ئیوه ناتوانن مال و
سه روه تتان بگه بینن به هه مو که سیکا ، به لام

نه توانن روخوشی و خوش خویی تان بگه بین پیا یانا ،
یه عنی فالتان بهشی هه مو ئاده میزاد نا کا به لام
خوی باش بهشی هه مو بیان نه کا ، چونکه انسان
نه توانی به روخوشی له گه له هه مو ئاده میزادا
بجولیته وه .

مه ولانای جامی فه رمویه تی :

تا خدا دوست داردت ، با خلق
یک دل و یک زبان و یک رو باش

شاد طبع و هشیگفته خاطر زی
نرم خوی و گشاده ابرو باش

منیش نویومه :

گه ره به دل طالبی نه جاتی برا !
یه کدل و یه کزوبان و یه کرو به

سالم و خوش کلام و خوش مشرب
دائما میهره بان و گولرو به

حدیثی چوارده هم

(اَطْلُبُوا الْغَيْرَ عِنْدَ حِسَانِ الْوَجْهِ)

یه عنی : داوای چاکه و قازانجی دینی و دنیایی
بکن له لای نه و که سانه که رویان جوانه ، چونکه
ره نگه و خو مناسبه بیان به یه که وه هه یه ، که انسان
ره نگه جوان بو ؛ زور نزیکه خو و طبیعه تیشی نه رم و

پیاوانه بی وه له گهل لی قه و ماوو داماوانا یارمه تی و
 پیاوه نی بی ، یاخود مقصود له روجوانی دهرون
 گوشادی و روخوشی یه له کاتیکا که سی داوای چاکه ی
 لی بکا ، بنا له سه ر ئه مه مه عنای حدیثه که وایه داوای
 چاکه بکه ن له که سی که روی خوش بی . چونکه مادام
 انسان له و کاتانه دا روخوش بی یا فرمانی انسان
 ریک ئه خات وه یا به قسه ی شیرین و به ادب جوابی
 ئه داته وه . دیاره مقصود له داواکردنی
 چاکه ئه وه نی یه انسان وه کو سوالکه ر بچیته لای
 روخوشان ، وه داوای شتیان لی بکا . به لکو مقصودی
 چه زرت (ص) ئه وه یه انسان که ئاره زوی له
 تی گه یشتن و پی گه یشتن ، وه یا له په یدا کردنی
 دهس مایه بو نکاسی ، وه یا ویستی له ته نگ وچه له مه و
 ناره چه تی بیک رزگاری بی له هه مو ئه مانه دا تا بوی
 دهس بدا ، په نا به ریته به ر انسانی روخوش و
 طبیعت مهردانه .

مهولانای جامی فرمویه تی :

بر دری خوب روی منزل گیر

چون په یی حاجتی بیرون آیی

تا ازان بیشتر که حاجت تست

دهد ، از دیدنش بیاسایی

منیش نویومه :

هه زده می توشی علتی هاتی
دهردی دنیا بی : یا مضرتی دین
بو دهوا هه ر په نا به روخوش به
گه ر طبیبیش نه بی حبیه یقین

حدیثی پازده هه م (الْكَلِمَةُ الطَّيْبَةُ صَدَقَةٌ)

یه عنی : قسه ی خوش صدقه یه .

چونکه مقصود له صدقه دل خوش کردن و به هیز
کردنی برایه تی یه له گه ل موسولمانانا ، که واته
دیاری یه هه روه کو انسان به خششی بی نه گه ل
موسولمانانا ناسیاری له ناویانا په یدا ئه بی ، به قسه ی
خوشیش عه نی مقصود دینه جی ، سه ره رای ئه مه ش
بناله سه ر ظاهری احادیث صدقه ته نها ئه مه نی یه
انسان پاره و شت و مهك بدا به خه لق ، به لکو هه ر
چا که بی بی له گه ل هه ر مستحق بیکا ئه وه صدقه یه ،
که و ابو ئه گه ر و ورد ببینه وه ئه زانین لابر دنی
ناره حه تی ، وه کو به ردودارو دررک له سه ره ریگه
صدقه یه ، کومه کی لی قه و ماوان صدقه یه ، تکا بو
رزگار کردنی دامواوان صدقه یه ، چونه لای نه خوش
صدقه یه ، دل خوشی دانه وه ی انسان خه مبار
صدقه یه ، شوین که وتنی جنازه صدقه یه ، شاره زایی
کردنی انسانی نه شاره زا صدقه یه قسه ی خوش
صدقه یه .

مهولانای جامی فرمویه تی :
سخن نرم گوی با سائل
گر زمالش نمی دهی صدقه
زانکه در روی اهل حاجت هست
قول خوش از مقوله‌ی صدقه
منیش نویومه :

دلی سوالکهر به ناگری محنت
پرر له‌ئیش و خروش و دهر دو کوله
نعمتت گهر نی‌یه قسه‌ی شیرین
صدقه‌ی شرعی‌یه و به‌راتی دله

حدیثی شازده‌هه (السَّمَاخُ رِبَاحٌ)

یه‌عنی : سخاوته و به‌خشش مایه‌ی قازانجه بو
خاوه‌نه‌کهی .

بی‌گومان انسانی خاوه‌ن به‌خشش له‌دنیاو
قیامه تا قازانجی پی‌نه‌گا ، قازانجه دنیاپی‌یه‌کهی
ئه‌مه‌یه : یه‌که‌م انسانی سخی ناوبانگی چاکه‌ی
ئه‌رروا به‌دنیا‌دا ، که روی کرده هه‌رجیگایی
به‌حورمه‌ت ته‌ماشای ئه‌کری ، ناشکرایه ژیان بو
انسانی به‌ناموس ئه‌وه‌یه له‌گهل حورمه‌تا بی ، انسان
که حورمه‌تی نه‌بو مردنی چاکتره ، دوه‌م . انسانی

خاوون به خشش ههروهختی توشی ناروحه تی بیك هات
 به واسطه انسانیه تی خویه وه هه مو كهس دهستی
 ئه گری و یارمه تی ئه دا ، سی هه م : به خششی
 به هه ر كه سی دابی ئه و له سه ئه و پیاوه تی یه ی ئه وی
 له بهرچا و ئه بی وه كو مشهوره : (انسان به نده ی
 احسانه) • چواره م : تجربه كراوه پیاوی خاوون
 به خشش هه رده وله مه ندییکی بی به رهحه تی ئه ی خوا
 وه ئه بی به مایه ی هه سانه وه ی ، به لام انسانی
 رژدوسوك و چا و چنوك رهحه تی له مالی خوی نابینی
 به هه ر ره نگی بی خوا دوژمنیکی وای بو تایه ن ئه كا
 گوزه رانی لی تال بكا ، ته نانه ت ئه ولادو خیزانی حوی
 لی ئه بن به دوژمن • پینجه م : انسان كه به به خشش
 بو هه ر گری بیکی هاته ری زوبوی ئه كریته وه •
 قازانجه دینی یه كه شی ئه مه یه خوای ته عالا
 فه رمویه تی : مثالی ئه وماله كه موسولمانان له ری
 خوادا صهرفی ئه كه ن وه كو دانه بیكه كه جو تیاری له
 زه وی بیكا بیچینی وه ئه و ده نكه حهوت چلی لی سه وز
 بی و له هه ر چلی گولی وه له هه ر گولی سه دده نك
 په یدا بی ، كه به م حساب به له هه ر ده نگی حهوت سه د
 ده نك دیته به ره هه م • خولاصه جزای چا كه له
 قیامه ت دا تا حهوت سه د چه ندانه ی له ری دا هه یه ، وه
 بو هه ر كه سی كه خوا ئاره زووی لی بی له و نه ندازه یه ش
 زیاد ئه كات •

دیاره مادام كه خوای ته عالا مثالی چا كه ی به

تووی جوتیار هینایه وه دهرئه کهوی ههروه کوله
 فه لاهه تا ئه گهر تووچاکترو جوتیار ووریاترو
 جیگه جوتیه که باشتر بی زورتر قازانجی ئه بی ،
 ههرواله احسانیشدا تا ئه وشته که ئه بهخشتری
 بهسودترو ئه و کهسه یی ئه دری محتاجترو
 ئه و کهسه خیره که ئه کا نیازی پاکتر بی ، جزای
 زورترو ، دهره جاتی جزا له م خصوصانه وه تفاوت
 ئه کا که و ابو هه ر که سی بهخشش بکا پیویسته
 له م خصوصانه وه زور سه رنج بیدا .

مهولانای جامی فه رمویه تی :

سود اگر بایدت ز مایه ی خویش
 دست بخشش گشاو بخشایش

سودت اکنون ستایش و فردا
 در جوار خدای آسایش

منیش نویومه :

تاجری طالبی حقیقت بی
 پی بلین راه و رسمی سودی حلال

یهك به چه وسه د بداره دنیا دا
 له قیامت وه ری گری به کمال

حدیثی چه قده هم

(تَهَادُوا تَعَابُوا)

یه عنی : دیاری بو یه کتر بهرن ، خوشه ویستی تان

له ناوا په یدا نه بی .

ناشکرایه انسان دیاری بو هر کهس بهری ،
خوشه ویستی یان له ناودا په یدا نه بی .

ناشکرایه انسان دیاری بو هر کهس بهری
به نومیدی خوشه ویستی و ناسیاری ، سود
نه به خشی ، نه گهر دیاری بو دوژمن بهری ، دلی له
دوژمنایه تی په شیمان نه بیته وه ، وه ناماده نه بی
بو ناسیاری و دوستایه تی ، وه نه گهر بو که سیکي
دوستی بهری خوشه ویستی و دوستی یان تازه
نه بیته وه وه به هیز نه بی .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

دوستی مغزو پوست دشمنی است
تا کی از مغز سوی پوست شوی

به هدایا کنند دادو ستد
تا بهم زان وسیله دوست سوی

منیش نویومه :

نعمه تی گهر بی له دنیا دا
دوستی نه هلی رشادو تقوایه
دوستی وهك بناو هدیه اساس
دیده نی دوست وه کو چرا وایه

حدیثی ہہژدهههه (آفَةُ السَّمَّاحِ النَّزُّ)

یہ عنی : دهردی سهخاوهت و بهخشش منهت
 دانانه لهسهه رٲه و کهسه نهعهه ته کهی پی ٲهدری •
 بهٲی : انسان که لهسهه نهعهه نی خوی منهتی دانا
 لهدنیاو قیامهت دا جزای ٲهفهوتی ؛ چونکه انسانی
 خاوهن نهعهت وهختی به حورهت تهماشای ٲه کری
 که باسی نهعهه ته کهی خوی نه کا وه ٲا برروی نهعهت
 پی دراوه کان زا بگری ، ٲه گه رنا نهعهت بهههه کهسی
 بدا وه له ناو خهٲقا باسی بکا ، ٲه وه چهجایی ٲه وه
 ٲه و کهسه جهزای بهخیر بداته وه وه سوٲاسی
 نهعهه ته کهی بکا بهدل ٲه بی بهدوژمنی وه وهختی
 جهزای قیامهتی دهست ٲه کهوی که هه رچی ٲه بهخشی
 به نیازی رهزای خوابی وه له سهه نهعهه ته کهیش منهت
 دانه نی ، ٲه گه رنا بهمنهت دانان و ٲازاردانی ههزاران
 خیره کهی به ٲال ٲه بیته وه ، وه سوودی نامینی ،
 به گویزهی قرآنی شریف انسان ٲه گه ر قسهی خوش
 له گهل ههزاران ولی قه و ماوان بکا ، به صدقه
 بوی ٲه ژمپری •

به لام صدقه یه که منهتی لهسههردانی بی سههه
 وه به گونا به بوی ٲه نوسری • ٲهه حدیثه شریفه به شیکه
 له حدیثیکی دریز که مهعنا کهی ٲهه یه : دهردی
 زیره کی و فصیحی زوبان دریزی به لهسهه هاوری یان ،

دهردی نازایی ظلم و زور کردنه ، دهردی بهخشش
منهت دانانه ، دهردی جوانی خوبه باش زانینه ،
دهردی عبادت تهملی یه ، دهردی قسه درو کردنه ،
دهردی علم له یاد برد تهو یه ، دهردی حلم و حوسه له
په له کردن و خورانه گرتنه ، دهردی شرف و پیاوہ تی ،
خولی بایی بونه ، دهردی سخاوت اسراف کردنه •

مهولانای جامی فہرمویہ تی :

کی به نعمت کسی شود دل گرم ؟
چون زمنت کنند دم سردی

غیر باد خزان منت نیست
آفت روضہی جوانمردی

منیش نویومہ :

ٹہہلی بهخشش کہ ٹہہلی منت بو
با فریدی زمانہ بی ، خرفہ
له بہرہ و منتهی به ٹہہمری خواہ (۱)
ٹہہجرو مالی بہدہفعہ بی تلفہ

حدیثی نوزدہہم
(اَلْبَلَاءُ مَوَکَّلٌ بِالْمَنْطِقِ)

یہعنی : نارہحہ تی بہ سراوہ بہ قسہوہ •
قسہ کردن بو انسان واسطہی ناسیاری و
ناشنایی و یاری بہدانی ٹادہ میزادہ ، قسہ ٹہسبایی

(۱) له بہرہ و = ٹہہہنو

په یدا کردنى به ختیارى دنیاو قیامه ته قسه ته رازوى به زور د کردنى پیاوړتې و ناپیاوړتې ، وه کو مشهوره : (الْكَلَامُ صِفَةُ الْمُتَكَلِّمِ) ، په عنى : قسه ته خلاق و خووره و شتى قسه کهر ته که یینی • بی گومان انسان تا قسه نه کا چونیه تی و خووره و شت و طبیعه تی ده رناکه وى که قسه ی کرد هه مو ناشکرا نه بن ، که و ابو نه بی انسان له قسه کردنا زور به پاریز بی ، وه هر وهختی ویستی قسه یی بکا له پیشا وورد بیته وه نه گهر سودی هه یه وه قسه ییکی شرعی و بی زیانه ، نه و جار بیکا بویه چه زهره ت (ص) فرمویه تی : (رَحِمَ اللهُ امْرَأَةً قَالَتْ فَعَنِمَ اَوْ سَكَتَ فَسَلِمَ) په عنى : ره حمه تی خوا له که سی بی قسه یی بکا قازانجی لی ده ست که وى یا ده نگ نه کاو له ضرری قسه سه لامه ت بی •

تیگه یشتووان چه ند نادابیان بو قسه کردن داناو ، په کهم تا پیویستی به قسه کردن نه بی نه ی کا ، که و ابو له خویه وه قسه ی بی سود به ده میانه یی ، وه نه گهر شتیکیان له په کی تر پرسى نه م زو جواب به داته وه ، مه گهر نه و که سه جوابه که ی پی نه دریته وه ، وه جوابی قسه که یش پیویست بی ، شهروه ها قسه نه خاته ناو به یینی قسه ی خه لقه وه تا گشتوگو تیک نه چی • دوهم زیاتر له نه اندازه ی پیویستی قسه نه کا ، بو نه وه ی نرخى نه شکى ، نه لباس به و گران به هایی به که مه ، مادام زور بو

قیمه تی ٹهشکی • بویه عاقلان ووتویانه انسان
 ههمیشه عقلی بهسه ر قسه یا زال بی چاتره لهوه
 قسه ی بهسه ر عقلیا زال بی • سی هم له پیش
 قسه کردنا بیر بکاته وه له قسه که یا تا قسه ییکی
 ریک وپیکی وا که بو ٹه ووهخت و جیگایه دست بدا

بدوزیته وه ، وه کر ووتویانه : (هر سخن جایی و هر
 نکته مقامی دارد) وه قسه که له دلی خویا لیک بداته وه
 نه وه که له پاشا صرری لی بینی وه کر ووتویانه قسه
 له پیش کردنا وا له به ندی خانه ی انسانا له پاش
 کردنی انسان له به ندی خانه ی ٹه وایه • چواره م : قسه
 ٹه بیت له ٹه اندازه ی شانی خاوه نه که یا بیت تا له
 وهختی ئیش کردنا روزه رد نه بیت • پینجه م :
 هر قسه یی ٹه کا به لفظیکی سهل و ساده وه به نازام و
 لهسه ر خو بیکا تا هاورری که ی باش له قسه که بگا •

شایانی باسه که خراب ترین و گوناوه ترین قسه
 سعایت ، غه بیته ، نه میمه ، درو ، جوینه • سعایت
 ٹه ویه انسان ناوی که سی بیا به ره نگی ٹه وکه سه
 پی ناخوش بی ، نه میمه ٹه ویه انسان قسه ی
 هه ندی که س بهری بولای هه ندیکی تر به نیازی ٹه وه
 ناوبه نیان تیک بدات ، درو ٹه ویه انسان ده نگ و
 باسی ناراست بگریته وه ، جوین ٹه ویه انسان
 به قسه ی نامناسب و ناشیرین ڈابروی خهلق بیا وه
 عیب و که م و کورری یان بداته پال ، زیان و خراپه ی

ئەمانە بونوسین ناشین ؛ ئەم چەشەنە قسانە بنچینە
تیکچونی شیرازە ی دوستی و یەکیە تی و ، مایە
پاشکەوتنی انسان. لە هەموو قازانجیکی دینی و
دنیاوی .

مەولانای جامی فەرەویە تی :

هەرکە شد مبتلا بە پرگویی
بە بالای عجب گرفتاراست
هەر بلایێ کە میرسد بە کسان
بیشتر از ممر گرفتاراست

منیش نوسیومه :

بەمثل سەر ئەمیرە دل مەخزەن
دەم وە کو قاپی یەو ، زوبان حەرەسە
کە حەرەس نائەمینی دەرگا بو
زەحمە تی پادشا هەمو عەبەسە

حدیثی بیستەم

(كَفَى بِالرَّءِئِثِ اَنْ يُحَدِّثَ بِكُلِّ مَا سَمِعَ)

یەعنی : بەسە بوگوناهی پیاو ئەمە هەر
قسە بیکێ بیست بیگیریتەو .

بەمەعنا ئەگەر انسان هیچ گوناهیکی نەبی
لەمە زیاتر کە هەرچی بیست بیگیریتەو ئەمە
بەسە چونکا ئەمە گوناهیکی گەورە یە . مقصود

ئەمە يە پيوسته انسان ھەرقسە يىكى بىست
 لە پيشا تە ماشاي بکا ، ئە گەر لە رىگە يىكى باوەرر
 پى کراو ھو ھە نه بو گوئى پى نه دا ؛ و ھە ئە گەر لە رىگە يىكى
 راستە و ھە پى گە يشت ئەم جار پىر بکا تە و ھە ئە گەر
 لە گىرانە و ھە پىدا سو دىكى دىنى ياد نىاي بو بىگىر يته و ھە
 ئە نا وازى لى بىنى ، چونکە لە گىرانە و ھە قسە ي
 خراپە و ھە زور کەس توشى دەردو بلا بوون ، پيوسته
 انسان ئەم ملاحظە يە ي لە ياد نه چى .

مەولاناي جامى فەر مويە تى :

مردرا بس ھمىن گنە کە قىدم
 از مقرر امان نھد بىرون
 ھرچە آمد درون روزن گوش
 از ممر دھان دھد بىرون

منيش نوسيو ھە :

ھەرچى بىستت لە سەر قىاس و نظر
 ھەل بژىرە لە ھوا ئە وى چاکە
 ھە يفە گىرانە و ھە ھەمو قسە يەك
 شەررە يا خىرە ، پىسە يا پاكە

ھىتى بىست و يە کەم

(كَثْرَةُ الضَّحْكِ تُمِيتُ الْقَلْبَ)

يە ھنى : پىكە نىنى زور دل ئە مرىنى .

دیاره پیکه نین و که یف خوشی و گالتھی زور دل دور نه خاتهره له یادی خوا ، وه مادام انسان له سهر هم حاله ته مایه وه دلی و ابرهش نه بیته وه له فیربون و تی گیشتن نه که وی ، وه به طبیعت وه کو مردوی لی دی که بو نه وه ناشی هیچ وه رگری .

بزائن : پیکه نینی زور له بی ناگایی یه وه په یدأ نه بی ؛ چونکه نه گهر انسان ناگای له ناره حه تی مردن و به جی هیشتنی مال و مندال و دهس و پیوه ند بی وه یا له ناره حه تی حساب و کتاب و عذابی روزی قیامت وورد بیته وه ، وه یا خود بیری نه وه بکاته وه که دوژمنانی دین و میللهت هه همیشه وان له سهر مه یل و ناره زوی هیرش بردن بو سهر موسولمانان وه نه یانه وی له ناویان بهرن وه بیانکهن به به ندهی خویان وه ملک و مال و سهروه تیان له دهست به ر بگرن وه کو ئیستا له پیش چاومانا ناشکرایه ، قهت به پیکه نینی زورو گالته و گه پ عمری خوی صرف ناکا وه شه وو روز خه ریکی ریکه ستنی نه سبابی به ره له ستنی و دفع کردنی دوژمن نه بی . ته ماشا نه که ین هه ر که س مشکله ییکی بیتهری تا حل نه کا تامی استراحت ناچیرتی وه خوشی له خوی حرام نه کا ، زور پیویسته موسولمانان له م مثال ه ناشکرایه وه ناموژگاری وه رگرن وه له م وه خته ناله باره دا خویان به ر اباوردن و شتی بی که لکه وه نه خلا فینن وه له عاستی وولاته کانیا نا چاونه نو قینن .

مه ولانای جامی فہرمویہ تی :
 خرم آنکس کہ بہر زندہ دلی
 زیر لب خندہ را بمیراند
 خندہ کم کن کہ خندہ ی بسیار
 صد دل زہ ندہ را بمیراند
 منیش نویومہ :

خوزگہ بہو نفسہ طالبی یادہ
 ہر بہ یاد ی خوا دلی شادہ
 خہ ندہ ناکا نہ کا دلی بمری
 بہ تبسم دولیسوی نازادہ

حدیثی بیستوی دوہم

(اَلْعِدَّةُ دِينٌ)

یہ عنی : وہ عدہ قہرزہ •

واتہ : کہ سی وہ عدہ ی دا بہ کہ سی کہ فلان چاکت
 لہ گہل نہ کہم بہ گویرہ ی دوستایہ تی اسماعیلی
 پیویستہ لہ سہری نہ وفرمانہ جی بسہ جی بکا
 ہہروہ کو قہرزار واجبہ نہو قہرزہ کہ لہ سہریہ تی
 بیداتہوہ •

وہ فا بہ وہ عدہ لہ دیانہ تازور بہمہم ناسراوہ خوا ی
 تہ عاللا لہ قرآنا تعریفی ہزرہ تی اسماعیلی بہوہ کردوہ
 کہ لہ وہ عدہ دا راست گو بووہ • امامی غسہ زالی

ره‌حمه‌تی خوای لی‌بی فهرمویه‌تی : چه‌زره‌ت (ص) بو
 چاوه‌روانی‌کابراییک‌سی‌روژ‌له‌جیگاییک‌دمایه‌وه
 چونکه‌وه‌عه‌دی‌پی‌دابو . انسان‌کنه‌وه‌عه‌دییکی‌دا
 پیویسته‌دلی‌له‌سه‌ر‌ئه‌وه‌بی‌تا‌له‌ده‌سه‌لات‌یا‌بی
 وه‌فا‌به‌وه‌عه‌دیه‌بکا ، به‌لام‌ئه‌گه‌ر‌به‌ده‌م‌وه‌عه‌د‌بداو
 به‌دل‌نیازی‌نه‌بی‌بیباته‌سه‌ر‌ئه‌وه‌به‌منافی
 ئه‌ناسری ، وه‌کو‌چه‌زره‌ت (ص) فهرمویه‌تی : (تَلَاثٌ
 مَنْ كُنَّ فِيهِ فَهُوَ مُنَافِقٌ ، وَإِنْ صَامَ وَصَلَّى وَزَعَمَ أَنَّهُ
 مُسْلِمٌ : إِذَا حَدَّثَ كَذِبًا وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ وَإِذَا اتَّيَمَنَ
 خَانَ) . یه‌عنی : سی‌ره‌وشت‌مه‌ن‌هه‌ر‌که‌س‌ئه‌و
 ره‌وشتانه‌ی‌تیابی‌ئه‌وه‌منافقه ، با‌روژو‌بگری‌و
 نویژیش‌بکا‌و‌خویشی‌به‌وسولمان‌بزانی ،
 ره‌وشته‌کان‌ئه‌مانه‌ن : وه‌ختی‌قسه‌ی‌کرد‌درو‌بکا ،
 وه‌ختی‌وه‌عه‌دی‌دا‌به‌پیچه‌وانه‌ی‌بجولیته‌وه ، وه‌ختی
 به‌ئه‌مین‌دانرا‌له‌سه‌ر‌شتی‌خه‌یانه‌تی‌تیابکا ، به‌لام
 وه‌ختی‌خلاف‌وه‌عه‌دیی‌به‌منافی‌ئه‌ناسری‌که‌له
 کاتی‌وه‌عه‌د‌که‌دا‌له‌دلیا‌نه‌بو‌بی‌بیباته‌سه‌ر . انسان
 که‌وه‌عه‌دی‌داو‌له‌دلیا‌بو‌که‌وه‌فای‌پی‌بکا‌پیویسته
 ئه‌و‌نیازی‌دلیه‌بینیت‌ده‌ی‌مادام‌عذریکی‌معقول
 ری‌لی‌نه‌گری ، چونکه‌انسانی‌وه‌عه‌د‌خلاف‌به‌دروژن
 ده‌ر‌ئه‌چی‌وه‌شرف‌اعتباری‌لای‌خه‌لق‌نامینی .

مه‌ولانای‌جامی‌فهرمویه‌تی :

مردرا‌هر‌چه‌بگزرده‌به‌زبان
 عیب‌باشده‌ورای‌آن‌کیردن

وَعِدَّةٌ دَرَزْمَةٌ كَرِيمٌ قَرْضٌ اسْتِ
فَرَضٌ بَاشِدٌ اِدَايَ اَنْ كَرْدَن

منیش نویومه :

وَعِدَّةٌ عِنْوَانَةٌ بُو شَهْرَافَه تِي پِيَاو

وَعِدَّةٌ مِيْزَانَةٌ بُو جِهْوَان مَهْرَدِي

لَايْقَه بُو وِفَا بَه وَعِدَّة ، بَرَا

سَهْرِي حَوْت دَابْنِي يِ تَه كَهْر مَهْرَدِي

حَدِيثِي بِيَسْتِ وُوسِي هَم

(النَّظْرَةُ سَهْمَةٌ مَسْمُومَةٌ مِنْ سِهَامِ اِبْلِيسَ)

یه عنی : ته ماشا کردنی ژنی نامه حره م به بی
ضروره تیکی شه رعی تیریکی زه هر او یی به نه تیره کانی
شهیتان .

تهم حدیثه شریفه مناسبه بیکی جوانی دهر بریوه ،
چونکه ههر وه کو تیریکی زه هر او یی بدری له له شی
انسان با زامه که شی ته وه نده نه بی انسان بکوزی ،
به لام به تأثیری زه هر ه که گوشتی له شی انسان
دائره زینی ههر به وره نکه گوناھی ته ماشا کردنیش
باله و دهره جدا نه بی انسان بغه و تینی به لام ته و
ته ماشا کردنه ثاره زو له دلی انسان دا ته بزوینیتته وه
وه ته و ثاره زو وه ته بی به باعثی ته ماشا کردنیکی تر
وه هه روه ها انسان توشی فرمانی ناشیرین ته کا وا
به ته نینه وهی ته ماشا کردنی یه که م انسان فه و تا .

سهره‌رای نه‌مه انسان که ته‌ماشای ههر ئافرہ تیکی کرد ئه‌گهر ته‌ماشای کراوه که جوان نه‌بو دلی انسان به‌وگوناهه دانه‌گیری ، وه ئه‌گهر جوان بو سهره‌رای گوناهه که توشی مه‌راق و خه‌م و خه‌فت ئه‌بی وه وورده وورده ئه‌مه مه‌راقه وه کو تیری زه‌هراوی چون ئه‌ته‌نیته‌وه ئه‌ویش هه‌روه‌ها له جگه‌ری انسانا ئه‌ته‌نیته‌وه وه انسان توشی ده‌ردی جگه‌ر ئه‌کا ، وا ده‌رکه‌وت که ته‌ماشای کردنی نامه‌حره‌م به‌خه‌قیقه‌ت تیریکی زه‌هراوی به .

مه‌ولانای جامی فه‌رمویه‌تی :

دیده‌ن خال و زولف نامه‌حره‌م
دانه‌ی کیدو دام تلبیس‌است

هه‌ر نظر ناوکیست زهر آلود
که زشصت کمان ابلیس‌است

منیش نویومه :

نظری خال و زولفی نامه‌حره‌م
تیری شه‌یتان و نه‌فسی به‌دکاره

نه‌ک به‌ته‌نیا زه‌ره‌ر له‌دینی ئه‌دا
جگه‌ریش به‌و نیشانه‌ زاماره

حدیثی بیست و چواره‌م

(خَصَلَتَانِ لَا يَجْتَمِعَانِ فِي مُؤْمِنٍ : الْبُغْلُ وَسُوءُ الْخُلُقِ)

به‌عنی : دوو شت هه‌ن به‌ته‌واوی کو نابنه‌وه

له انسانیکا ایمانی ته واوی بیی ، یه کهم رژدی ،
دوهه به دخوییه .

رژدی ته وه یه انسان مال صرف نه کا له جیگای
خویا ، له رژدی یسه نه دانی ته و حقوقانه که خوا
دای ناون وه کو زه کات ، سستی کردنی دهوله مند
له دانه وهی قهرز ، خوگرتن له خهرج کردن بو
گوزهرانی خیزان ، گوی نه دان به خزمه تی میوان و
بیگانه ، ناٹومید کردنی هه ژاران ولی قه و ماوان .

بزائن : رژدی چه نده دهره جهی هه یه ، ههندي
کهس ته وه نده رژدی یه که یان زوره هه روه کو خویان
هیچیان له دهست نابیته وه ، نه گهر که سیکی تریش
به خششی بکا ته مان پی یان ناخوش ته بیت . ههر
چه ند رژدی به سرف نه کردنی مال مه عنای
لی دراوه ته وه ، به لام به حه قیقه ت گه لی شتی تریشه ،
وه کو مه نع کردنی علم له مستحقان که رژدی ییکی
زور زیان دارو گه وره یه .

به دخوییه کلمه بیکه هه موسوکی و خراپه بیک
ته گریته وه ، هه روه کو خوش خوییه کلمه بیکه هه رچی
ره و شتی چاکه یه ته ی گه یینی وه کو : راستی ،
پیاوه تی ، چاوپوشی ، نه دهب ، ره حم ، روخوشی ،
حه یا ، داوین پاکی ، خوراگرتن ، سوپاس ،
نیازچاکی ، دهرون پاکی ، عزه تی نه فس ، ناسیاری ،
وه گه لی شتی تر ، وه هه رچی پیچه وانهی ته مانه بی
به دخوییه .

له پاش ره حمی خوا مهم ترین نه سبابی خوش خویی
هه لسان و دانیشتنه له گهل نه و که سانه که
خووره وشتیان به رزه ، نیشانه ی نه و انیش مانه و یه
له سه رشوین که وننی ره فتاری پیغه مبه ر (ص) .

مه ولانای جامی فره مویه تی :

بذل کن مال و خوی نیک و زر
راه ایمان اگر همی پویی
زانکه در هیچ مؤمنی باهم
نشود جمع بخل و بدخویی

منیش نویومه :

هه ر که سی چه ز نه کا له ره حمی خوا
باسه خی بی و شریف و بی نازار
چونکه گیراوه ری موسولمانی
له دلی پیای رژدو به د ره فتار

حدیثی بیست و پینجه م

(طُوبَىٰ لِمَنْ شَغَلَهُ عَيْبُهُ مِنْ عِيُوبِ النَّاسِ)

نه م حدیثه به شیکه له حدیثی که عبارته ته که ی
نه مه یه : (طُوبَىٰ لِمَنْ شَغَلَهُ عَيْبُهُ مِنْ عِيُوبِ النَّاسِ ،
وَأَنْفَقَ الْفَضْلَ مِنْ مَالِهِ ، وَأَمْسَكَ الْفَضْلَ مِنْ قَوْلِهِ ،
وَوَسَعَتْهُ السَّنَةُ) ، یه عنی : خوزگه به و که سه
ته ماشا کردنی عه یی خوی ری ی لی بگری له ناو بردنی

عہیسی خهلق ، وه هه رچی زیاد له گوزه رانی خوی و خیزانی هه بی صرفی بکا له ریگای خوادا ، وه قسمه ی زیادو بی سودی خوی بگری و نه یلی . وه له ره و شت و ره فتارا شوینی پیغه مبه ر (ص) بکهوی .

شنتیکی ناشکرایه که هه مو کهس له سه ر حالی خوی ناگادار تره له نه حوالی غهیر ، وه خوی ته عالا نارازی یه به عهیب و گوناوه هه ره که سیکه وه بی ، بناله سه ر نه مه حق وایه انسان خه ریکی ته ماشا کردنی عهیبی خوی بی ، وه دهس نه با بو که سیکه تر چونکا به م صفته انسان دوسودی دهس نه کهوی یه کهم نه مه مادام انسان

به گوی پی دانه وه له عهیبی خوی وورد بووه وه ، وه چه ندو چونی له گهل خویا کرد ترسی خوا پهیدا نه کا وه له گوناوه دهس به ردار نه بی . دوهه م نه مه که انسان خه ریکی چاک کردنی حالی خوی بو سه ری ناپه رژی ته ماشای عهیبی باقی موسولمانان بکا ، به م وه سیله یه له خراپه ی غه یبه ت و بوختان و سوئی ظن پاریزراو نه بی .

مقصود له م حدیثه شریفه هه ل نانی موسولمانانه له سه ر ته ماشا کردنی عهیبی خویان و هه ول دانیان بو پاک راگرتنی دهرونیان له خراپه و شوره یی ، ئیتر مقصود نه مه نی یه انسان له عهیبی خهلق بی ده نگ بی ، چونکه به گویره ی شرع پیویسته هه ر کهس دهستی برواو له دهسه لات یا بی

هه رگوناوه و خراپه ييكي چاوپي كهوت له
 هه ركه سيكه وه بو نه ي هيلي ، وه به هه مو وه سيله يهك ،
 بو نه هيشتنن تيكوشي به دهس يا به زوبان يا به دل
 چونكه نه مر به چاكه و نه ي له خراپه فرضي كفايه يه .
 مه ولاناي جامي فهرمويه تي :

اي خوش انكس به عيب بيني خويش
 پيشواي هنروران گورد
 عيب او پيشي ديده و دل او
 پرده ي عيب ديگران گورد
 منيش نوسيو مه :

به ره وه ي باسي عه يبي خه لقي كه ي
 خوت له عه يب و خراپه دورخه ره وه
 وا نه كه ي ، هه ر نصيحه تي نه يكه ي
 پيت بلين : نه م نصيحه ته ت به ره وه

حديثي بيست و شه شه م (الْحَزْمُ سُوءُ الظَّنِّ)

يه عني : بيري ساغ نه وه يه كه به دگومان بي
 له گهل نه وانهي كه گوماني خراپه يان پي نه بري .
 يه عني : پيوسته بو انسان ، به تا يبه تي
 نه و كه سانه كه خاوه ني جيكه و ريگهن ، هه مو كه س
 وه كو يهك ته ماشا نه كه ن وه به بي لي كولينه وه و

تحقیقات باوہرریان بہہمو کہس نہبی وہ لہسہر
نہینی دلی خویان ناگاداریان نہ کہن .

ثم حدیثہ مبارہ کہ زور نہ صیچہ تیکی بہرزو
بہ سوودہو ، موسولمانان لہم خصوصہ وہ قصورریان
کرد کہ لہ لہ طرفی دنیاوہ دل سافی و
سادہ لہ وحی یان ہینایہ پیشہوہ تا ہمہمو
بیگانہ کان لہ بیروباوہرریان گہہشتن
وہ لہ ہیزو بی ہیزی ناگادار بون . وہ
رہخنہ یان خستہ کاروباری دین و دنیا یان ، وہ بہ
جاری بہ سہریانا زال بون . زور کہسی گہروک و
دنیا گہرد بہ ناوی خواناسی و پیاوچاکی یہوہ خویان
پیشانی خہلق دا وہ بہ ہہمو رہنگی سہردیان
لی وہرگرتن ، دواپی حقیقتیان بہ پیچہ وانہی ادعا کہ یان
دہر کہوت . چہند لہ بیگانہ کان سہرو گویلاکی خویان
گورری وہ بہ ناوی بازرگانی و زیارہت و سہ یاہتہ وہ
گہرران بہ دنیا دا ، وہ موسولمانان بہ دل سافی لہ سہر
ہہمو نہینی یہ کانی خویان ناگاداریان کردن ،
ثم کردہ وانہ پیچہ وانہی ثابینی اسلامن ، انسان
تہبی شعوری بی ناگادار بی لہ قازانچ و ضرری
خوی و نیستمان و میللہ تہ کہی .

(بیداری) : خہ یالتان نہروا ثم حدیثہ پیچہ وانہی
تہ و ثابہت و حدیثانہ یہ کہ مہنعی یان گردوہ لہ بہد
گومانی ، چونکا تہ وانیش جیگہی خویان ہہ یہ وہ
علما لہم باسہدا تحقیقاتیان کردوہ ، فہرمویانہ بشر
سی نوعہ ، نوعیک چاکہی ناشکر او تجربہ کراوہ ،

نوعيك خراپه‌ی دیاری‌یه ، نوعيك نه چاکه‌ی نه خراپه‌ی دیاری‌نی‌یه . نوعی‌یه کهم پیویسته انسان خه‌یانی له‌گه‌لیان باش‌بی ، نه‌گه‌رده‌فعه‌یی به‌ریکه‌وت خراپه‌ییکیان کرد یا پاساوی بدا یا به‌سه‌وو زه‌لله‌ی دا‌بنی‌و وه به‌ته‌نها نه‌و خراپه‌یه خه‌یالی خوی له‌گه‌لیانا خراپ نه‌کا . نوعی دوه‌م پیویسته هه‌مو کاتی انسان خوی بیاریزی لی‌یان ، نه‌گه‌ر جاری چاکه‌ییکیان کرد به‌و جاره هه‌ل‌نه‌خه‌له‌تی وه فریب نه‌خوا . مه‌شه‌وره مار جار به‌جار سرره ، پیشینان ووتویانه : مار کارژ فرری‌نه‌دا به‌لام طبیعت فرری نادا ، زیاد له‌مه‌ش نه‌و که‌سانه که له‌سه‌ر فکری ته‌فره‌دانی خه‌لقن مجبورن به‌وه که ظاهرا خوش خویی بیننه‌پیشه‌وه تا به‌ئاره‌زوی شومی خویان نه‌گن . نوعی‌سی‌هه‌م‌یه‌عنی نه‌وانه که حالیان په‌نه‌انه نه‌وانیش به‌شیکیان به‌زیره‌کی‌و عه‌قل یا به‌واسطه‌ی ووردبونه‌وه له‌بعضی نیشانه حالیان ده‌رته‌که‌وی وه کو سه‌رنج‌دانی حالی نه‌وانه‌ی که له‌گه‌لیانا هه‌ل‌نه‌سن و دانه‌نیشن ، وه وه کو مبالات و بی‌مبالاتی به‌احکامی‌دین ، نه‌مه دوباره وه کو دونه‌پیشه‌وه که‌ی لی‌دیته‌وه ، به‌شیکیشیان انسان بوی ریک‌ناکه‌وی تحقیقی حالیان بکا وه ظاهرا نیشانه‌ی خراپه‌و چاکه‌یان دیار‌نی‌یه ، نه‌وانه انسان به‌بی دلیل ناتوانی به‌چاک یا به‌خراپه‌یان بزانی به‌لام پیویسته له‌گه‌ل نه‌مه احترام‌یان بگری وه به‌دل پاکی ته‌ماشایان بکا ، احتیاطی‌شی‌بی تا وورده

وورده حالیان دهرئه کهوی •
 مه ولانای جامی فهرهویه تی :
 حزم مرد آن بود که در همه وقت
 در حق خلق بدگمان باشد
 در همه کار احتیاط کند
 تا ز هر کید در امان باشد
 منیش نویسمه :

تیگه یشتن نه وه نی یه به دهوام
 نیازی خوت لای هه مو که سی دهرخهی
 تیگه یشتن وه هایه ووریابی
 له قسه تدا که بو یه کیکی نه کهی

حدیثی بیست و هه وتهم
 (لَا يُلْدَغُ الْمُؤْمِنُ مِنْ جُرِّ وَاحِدٍ مَرَّتَيْنِ)

یه عنی : انسانی موسولمان له کونیکه وه دو جار
 ناگه زری •

نه حدیثه موباره که ادبیکي کومه لایه تی
 به موسولمانان پیشان نه دا ، وه مه عناکهی له صوره تی
 نهی دایه ، نه فهرهوی انسانی موسلمان نه بی
 هه همیشه ووریاو به احتیاط بی له کارو باری دین و
 دنیا دا وه خوی گیل نه کا بو انسانی فیل باز تا ههر
 کاتی بوی ریکه وی ته فرهی بدا ، چونکا که سی حالی
 و ابو هه همیشه ده سو پیوه نندی وان له ضرری دین و

دنیادا •

مشهوره پیاوی رویشته خدمه تی امام احمد
- خوی لی رازی بی - عهرزی کرد له دولووه له شکری
اسلام غهزا نه کن ، سه رکدهی له شکریکیان زور
به کفایهت و ناگاداره به لام خوی پیاویکی زور چاک
نی یه ، وه سه رکدهی له شکره کهی تر زور پیاویکی
چاکه ، به لام له کاروباری شهرا زور ووریا نی یه ،
وه من ناره زوی غهزام هه یه شوینی کامیان بکهوم ؟
امام احمد پیی فهرمو شوینی نه و سه رکده یانه
بکهوه که ووریاو تی گهیشتووه ، چونکه باخوی
پیاویکی زور چاک نه بی به لام بو میلله تی اسلام
قازانجی هه یه ، وه له شکره کهی له سه رکده و تنایه ،
نه سه رکده کهی تر با خوی پیاویکی زور چاک بی
که بی کفایت و کارلی نه هاتو بو خوی و
شوین که و تووانی وان له تالو که دا • نه حدیثه زور
په یوه ندی به حدیثی پیشوووه هه یه • له حدیثی
پیشو نه مه دهر نه کهوی انسان احتیاط بکا
له و که سانه که به دته خلاقن ، وه له و که سانه که
نایان ناسی نه وه ک زیانیککی توش بیی ، وه نه
حدیثه نه وه پیشان نه دا نه گهر انسان به واسطه ی
دل سافی خوی هه وه جاری زیانیککی توش بو له
که سیکه وه نه و جاره له بهر نه شماره زایی چاوپوشی
لی نه کری ، به لام بو جاری دوه م گله بی له سه رکده
خویه تی وه لومه ی خوی نه کری چونکه نه بو له پاش
جاری یه که م عبره تی بگرتایه •

(بیداری) : چه زرت «ص»، ثم حدیثه مباره که ی
 به یه کی له بت پرسته کانی عرب فهرمو که ناوی
 ابو عزه بو ، پیاو یکی شاعر بو ، ذمی موسولمانانی
 نه کرد ، تا له غه زای بدر به دلیل گیرا ، که بردیانه
 خدمه تی پیغه مبه «ص»، زور پاررایه وه ، وه ووتی
 خیزانم زوره ثم جاره لیم بیوره له مه ولا هه رگیز
 ذمی موسولمانان ناکه م ، وه زیانیان لی نادم ،
 چه زرت «ص»، به گویره ی ره حم و شفقت نه و جاره
 به ره لای کرد ، ابو عزه دیسان دهستی کرده وه به
 ذمی موسولمانان تا له غه زای احد به دلیل گیرایه وه ،
 ثم جاره ش دهستی کرده وه به عذر هینانه وه و
 پاررانه وه بو به ره للابون ، چه زرت «ص»، ثم جاره
 عذر که ی قبول نه کرد وه ثم قسه ی پی فهرمو ، وه
 فهرموی نابی ثم جاره ش به ره للابکری ی تا نه لی
 دوجار به فیل خوم له دلیل موسولمانان رزگار کرد .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

دگر ازوی مدار چشم وفا
 هر که بروی در جفا گستاخ
 زانکه هر گز دوباره مؤمن را
 نگزد مار در یکی سوراخ

منیش نویومه :

باشه کاری قضا وه لی به خوا
 چه یفه گیلی له حد نه وه نده به ده ر

له کونیکو بدا به انسانو
دو که ررهت ماری حيله بازی بشر

حدیثی بیست و هه شتم
(السَّعِيدُ مَنْ وَعِظَ بِغَيْرِهِ)

یه عنی : به اختیار که سیکه له یه کیکی تره وه
عبرهت وه ربگری . عبرهت گرتن به غیر صفتیکی
زور باشه ، پیویسته انسان له دنیا دا عبرهت گر
بی ، هه ر که سیکي چاوی کهوت له ریگایه که وه زیانی
توش بو خوی له ور یگه یه لادا . که زانی که سیک له
خلاف و به دخوی یه وه توشی غضب و قهری خودا بو وه
لازمه ئه ویش ئه و کرده وانه له خوی دور بخاته وه
ئه گهر له چه رخیکا له دهستی خیلکی دل پیسو
بی انصافا گیروده بو ته لاش بکا بو رزگار بونی خوی
له دهسیان وه له باقی ژیا نیا ته فره نه خوا ، مه شهوره :
کوسه به ندیکی بینی و په ندیکی گرت . پیویسته
له سهر انسان رودا وه کانی زه مانی وه کو تاریخ
بنوسی وه لای خسوی رای بگری ، تا خوی و فامیل و
هاونیشتمانه کانی له چه شنی ئه و رودا وانه به دور
بن . ئه و میلیله تانه که ئیستا گیروده ی سته می
زور دارن ئه گهر تاریخی رودا وه کانی سه دسال
له مه و به ریان به دهرس بخویندایسه وه بیریان لی
بگردایه ته وه ئیستا حالیان وای لی نه ته هات ، چونکا
واقیعاتی زه مانه زور ئاموژگاری که ریکی به کاره

بویہ عاقلان فہرمویانہ : (مَنْ لَمْ يُؤدِّبْهُ ابَوَاهُ يُؤدِّبْهُ
 الدَّهْرُ) ، یہ عنی کہسی باوک و دایکی ئہدہ بی
 نیشان نہدہن زہمانہ ئہدہ بی پی نیشان ئہدا ؛ بویہ
 زور گہورہی طائفہ بوون پارراونہ تہوہ لہ خوا کہ
 طائفہ نہزانہ کہسیان گیرودہی نارہ حہتی بکا تا
 بیدار بنہوہ .

مہم ترین ئہ سبابی عبرت و ہر گرتن سی شتہ ،
 یہ کہم گیرودہ بوون بہ زہ حمہت ، دوہم لی کولینہوہ
 لہ تأریخی رابوردووان ، سی ہم سہ یاخت و
 گہرزراں بہ دنیا دا .

مہولانای جامی فہرمویہ تی :

نیک بخت آن کسی کہ می نبرد
 رشک بر نیک بختی دگران
 سختی روزگار نادیسدہ
 پندگیرد ز سختی دگران
 منیش نوسیومہ :

عاقبت خیرہ ہر کہسی بگری
 عبرت و موعظہ بہ چہرخی زہمان
 پہندی دنیا بکا بہ پہندی دلی
 حہسی یاران بکا بہ مہشقی ئہمان

حدیثی بیست و نوههه (كَفَى بِالْمَوْتِ وَاِعْظَاً)

یههههه : بهسه بو انسان ناموژگاری کهریکی
وهك مردن •

مه بهست له ناموژگاری کهر ته وه یه نصیحتی
انسان بکاو ته ده بی دا بدا وه شماره زای بکا بو ریگای
خیر و روشنایی وه له خراپه و گوم راهی بیگریته وه ،
شتیکی ناشکرایه ههر کهس پیر بکاته وه له مردن وه
له زهحههه تی بهجی هیشتنی ته ولادو خیزان و علاقه ی
خوی وورد بیته وه ، وه باوهرری بی مادام کرده وه و
خووره وشتی خراپ بی له پاش مردن گیروده ته بی
به عذاب و زهحههه ته وه نده په ند ته گری که صد
واعظی گه وره ته وه نده ناموژگاری دانه دن ، بویه
قرآن به وگوره بی و بلاغه ته که هه یه ، وه له گهل ته و
هه مو په ندو ناموژگاری یه ی که تیایدایه هزرهه
«ص» له موعظه کردنا به هاوهرری مردنی داناوه ،
وه کو بهعضی ته حدیثی شریفه ته مه ته گه یینی که
فه رمویه تی : (من دو واعظم له ناو ئیوه دا
بهجی هیشته وه ، یه کیکیان گویاو قسه کهر ،
ته وی تریان خاموش و بی ده نگک ، قسه که ره که یان
قرآنه ، بی ده نگه که شیان مردنه) ، بنا له سه ره ته مه
زور پیویسته انسان له ههر روژیکا چه ند جار پیری
مردن بکاته وه ، به لکو دلی رو بکاته کرده وه ی جوان و
به گوی کردنی شرع •

مهولانای جامی فرمویه تی :
 چند گیری بسه مجلس واعظ
 پی منبر پی گرفتن پند
 وعظ تو بس به مرگ همسایه
 نه عره ی نه وحه گهر به بانگ بلند
 منیش نووسیومه :

گهر نه ته فکر و معرفت بسه خودا
 ناتوهی موعظه ی سه ری منبر
 مردنی قوم و خویش و دوست و برا
 واعظیکه به ده هشت و ره هبهر

حدیثی سی ههم

(لَعْنُ عَبْدُ الدِّينَارِ لَعْنُ عَبْدِ الدِّرْهِمِ)

یه عنی : دور خراوه ته وه له رحمه تی خوا
 نه و که سه ی که به نده ی دینار و دره همه .

ثم حدیثه مباره که ده باره ی نه و که سانه هاتو وه
 که له چاودیری خلیفه ی موسولما ناندان ؛ وه هه تا
 خلیفه پاره یان نه داتی لی راضین وه به گوی نه کن ،
 وه ههر وه ختی پاره یان نه داتی لی راست نه بنه وه ،
 بسه کورتی خدمت کردنیان بو په یدا کردنی پاره و
 پوله ، نهك بو نه وه کلمه ی حق به رز بیته وه ،
 هه رچند نه م حدیثه ده باره ی نه و نه وعه که سانه

ووتراوه ، به لام چهنده صوره تي تريش دائه گريته وه ؛
 يه كه م ئه وكه سانه كه به نده ي مالي دنيا ن ، له هر
 لايي وه لاي هر كه سي ماليان ده س كه وي شويني
 ئه كه ون با ثاينيشيان له ناو بچي : مثلا زور كه س
 ههن له بهر كه م گوزهراني ده س به رداري كاسبي حلال
 ئه بن وه وه ظيفه ي حرام قبول ئه كه ن . دوهم ئه و
 كه سانه له به نده گي خوا ده س به رددار ئه بن وه
 گوي ناده ن به جي به جي كردني حقوقي شرعي ، نه وه ك
 ماله كه يان بفه وتي ، وه نويزو واجباتي ديني
 ئه فسه وتينن . سي هم ئه وكه سانه له شوينيك
 به ئه ندازه يه ك ثروته و پاره يان هه يه ، هه رچه ند له و
 جيگه دا توشي ذه ليلي ديني و دنيايي ئه بن وه هه تكي
 شه رافه تيان ئه كرى ، له بهر ملاحظه ي ماله كه يان
 قبولي ئه كه ن ، وه ئه و خاكو بومه به جي ناهيلن .
 چوارهم ئه وكه سانه كه بو ده س خستني مالي دنيا
 ميلله ت و نيشتماني پروزي خويان ئه فروشن
 به بيگانه . وه به عقلي ناته واوي خويان وانه زانن ئه و
 ثروته و ماله تا دنيا دنيايه هر ئه مينى وه
 خوشه ويستي بيگانه كان بويا ن به رده وام ئه بي
 وه له وه ووردنابنه وه كه هه روه ختي ئه و دوژمنانه
 له وجيگه يه دا دامه زران هه ر پاره بيكيان صرف كردوه
 به زياده وه وه رى ئه گر نه وه و ، به پيچه وانهي ثاره زوي
 نه وان ئه يان كه ن به به نده ي خويان ، ئه م جار هه رچي
 نه لاش بكه ن رزگار نابن وه له و جيگه يه دا به ذه ليلي

ئەمرن • پىنچەم ئەو كەسانە تا مالى دىنيان زورتر
 بى زياتر ئە كەونە مەراقەو ، وە ھەرگىز دەسيان
 نارواتە مالى خويان وە صرفى ناكەن ، فقط وە كو مشك
 پارە ئە دزى وە لەسەرى ئە نوى ، بە وچەشنە لە گەل
 مالە كەيان ئە میننە وە تا لە كو توپرا ئەمرن ،
 ھە ندىكيان مالە كەيان گوم ئە بى وە كەس
 نايدوزیتە وە • ھە ندىكيشيان ئە كە ویتە دەستى
 چە ند كە سيكى وە ھا ھەرگىز نە خىرى دین نە خىرى
 دىنيان بو ئەم كاپرايە نابى ، كە دەر كەوت
 خزمەت كاری مالى دنيا و خراب و ناشيرینه ، پيوسته
 انسان خزمەت كاری خوا بى وە دینار و درھەمى بو
 دەست خستنى بە ختیارى بو خوى و انسانیت بى ،
 وە بىيان كا بە ئە سبابى رزگارى خوى لە دنيا و
 قیامەت دا وە لە ريگای میللەت و دین و نیشتمانى
 خویا صرفى بكا وە شرافەت و ئازادى خوى پى رابگرى ،
 تا لە دنيا دا بە ئازادى بژى ، وە لە قیامەت دا
 سەرفراز بى •

مەولانای جامی فەرمویە تی :

گرچە هست ئافتاب رحمت حق
 شامل ذره ذره عالم

باد ازان دور بندهى دینار
 باد ازان دور بندهى درھم

منیش نوسیومە :

باشه دینارو درهمی نافع
بو ده و امی سعاده تی بشری
لاکن نهو ذاته نهی په رستی به دل
له هه مو رحمة تی خودایه بهری

حدیثی سی و یه که م
(الدُّنْيَا مَلْعُونَةٌ ، مَلْعُونٌ مَا فِيهَا
إِلَّا ذَكَرَ اللَّهَ وَمَا وَالَاهُ وَعَالِمًا وَمَتَعَلِّمًا)

یه عنی : دنیاو هه رچه له دنیا دا هه یه دورن له
رحمة تی خوا الا بیرو یادی خوا نه بی ، وه هه رشتی
به شوینی نهوا بروا ، وه که سیکی عالم که قازانج
بگه بیینی به خهلق ، وه که سنی خه ریکی فیربونی نهو
علمه بیی ، له گه لی ثایهت و حدیثا ذه می دنیاو مافیها
کراوه وه له زوریشیانا تعریف و مدحیان کراوه .
خولاصه ی کلام له م باسه دا نه مه یه هه ر دنیا یی
نه سبابی به ختیار ی انسان بی ، به م ره نگه له ریگه ی
شرعی یه وه په یدا بکری ، وه له ریگه ی کامه رانی دا
صرف بکری ، نه وه ممدوح و جوانه ، وه هه ر دنیا یی
وا نه بی به م ره نگه له ریگای خلاف شرعه وه په یدا بکری
وه یا خود له ریگه ی شرعی یه وه صرف نه کری نه وه
مذموم و ناشیرینه . ئیتر مقصود له م حدیثه نه مه نی یه
انسان خه ریکی کاسبی نه بی ، چونگه عقل شتی وا
ناگونجینی ، وه له چه ند ثایهت و حدیثا امر به

ثاماده کردنی ته سبابی به رهه لستی دوژمن کراوه ،
وه ناشکرایه به رهه لستی دوژمن به بی دهوله مه ندی
زه حمه ته ، وه له بعضی حدیثا ریگامان نیشان دراوه
بو ته وه له پهیدا کردنی دنیا دا حالمان وابی وا بزاینی
هه رگیز نامرین ، تا به هه ولو دل گهرمی خه ریکی
کاسبی بین .

مه ولانای جامی فه رمویه تی :

هدف لعنت خدای آمد
دنیاو هرچه هست در دنیا
غیر ذکر خدای صاحب ذکر
دردو عالم به رحمت است اولی
منیش نویومه :

دوره دنیا له ره حمه تی معبود
خوی و هرچه له واهه یه موجود
غیری هه رچی سعادتتی بشره
وه کو کسبی حلالو ذکر و سجود

حدیثی سی و دوهه م

(دُمْ عَلَى الطَّهَارَةِ يُوسَعُ عَلَيْكَ الرَّزْقُ)

یه عنی : دهوام بکه له سهه ر پاکوته میزی رزقو
روزیت گوشاد ته بی .

پاکی ته وه یه انسان له شو به رگ و خوارده مه نی و

جیگای دانیشتن و نوستنی خوی پپاریزی له چلك و پیسی ، انسان که پاک و خاوین بو خهلق خوشیان نهوی وه که خهلق خوشیان ویست هه مو جوړه یارمه تی بیکی نه دن ، وه له هه مو کاتیکا ده سی برایه تی بو دریز نه کن ؛ که و ابو گوزه رانی خوش نه بی وه به خوشی رانه بویری . انسانی پاک و خاوین دوره له نه خوشی وه به له ش ساغی عمری خوی نه با ته سه ر وه له ژیانیدا وه ختیکی زوری بو کاسبی کردن نه بی که معلومه نه مه ش سببیکي به کاره بو خوش گوزه رانی ، زیاد له مه ش انسانی پاک هه میشه له شی ساغی وه عقلی ساغیش له له شی ساغه وه یه ، انسانیک که عقلی ساغ و ریک بو ، که بیری کرده وه ریگای راست نه دوزینه وه ، وه به مه ژیانیکی خوشی پرر له کامه رانی بو خوی مسوگر نه کا ، له بهر نه م هه مو و ده لیلانه یه پیغه مبه ر «ص» فه رمویه تی (النَّطَافَةُ مِنَ الْإِيمَانِ) . یه عنی : پاکی به شیکه له موسولمانه تی .

مه ولانای جامی فه رمویه تی :

ای کز آلودگی تو شب و روز
 فاقه و فقر تو زیاده شود
 بی طهارت باش تا بر تو
 روزی تنگ تو گشاده شود

منیش نویومه :

زینه تی دینی احمده پاکسی
 بدن و منزل و لباس و طعام

به‌خه‌به‌ر به له‌سه‌ر حدیثی صحیح
باعثی ده‌وله‌ته‌و کلیلی مه‌رام

حدیثی سی‌و‌سی‌هه‌م
(الصَّبْحَةُ تَمْنَعُ الرِّزْقَ)

یه‌عنی : خه‌وی سبه‌ینان مه‌نعی رزق نه‌کا .

سبه‌ینی وه‌ختیکی پی‌روزو به‌نه‌شئه‌یه ، وه‌ختی
ده‌ر که‌وتنی لطف‌و‌رحمه‌تی خواهه ، وه‌ختی هاتنی
ملائکه‌ی رحمه‌ته‌بو سه‌ر زه‌وی ، که‌وا‌بو‌زور
پی‌ویسته‌انسان له‌م‌وه‌خته‌جوانه‌دا بیدار‌بی وه‌به
یادی خوا‌و‌پار‌رانه‌وه‌خوی‌ناه‌اده‌بکا‌بو‌لطفی‌خوا ،
نه‌گه‌ر‌انسان‌له‌سه‌ر‌نهم‌خاله‌ده‌وامی‌کرد‌له‌هه‌مو
خصوصیکه‌وه‌ده‌ر‌گای‌رحمه‌تی‌خوا‌ی‌لی‌نه‌کر‌یته‌وه ،
خو‌ناشکر‌ایشه‌گوشادی‌رزق‌و‌روزیش‌رحمه‌تیکه
له‌رحمه‌تانی‌خوا . وه‌نه‌گه‌ر‌به‌بی‌ئا‌گایی‌و‌نوستن
نه‌وه‌خته‌مناسبه‌ی‌له‌نا‌وبرد‌له‌وه‌هه‌مو‌خیرو
به‌ره‌که‌ته‌بی‌به‌ش‌نه‌بی . وه‌دیس‌ان‌له‌جهتی
دنیا‌شه‌وه‌که‌ته‌ما‌شا‌نه‌که‌ین‌زور‌تر‌نه‌سبابی‌رزق‌و
روزی‌و‌قازانج‌وه‌ر‌گرتن‌له‌کاسبی‌حلاله‌وه‌بو‌خه‌لقی
شار‌یا‌دیها‌ت‌له‌سبه‌ینی‌دا‌ده‌ست‌نه‌که‌وی ، که
انسان‌له‌وه‌خته‌دا‌نوست‌له‌وقازانجه‌بی‌به‌ش
نه‌بی . هه‌روه‌ها‌نه‌و‌که‌سانه‌که‌دره‌نگ‌له‌خه‌و
هه‌لئه‌سن‌له‌شیان‌ته‌وا‌و‌ساغ‌نی‌یه . وه‌که‌سی‌که
نه‌خوش‌و‌ده‌رده‌دار‌بو‌کاسبی‌پی‌ناکری . وه

کوزه‌ران و رزقی هر رو له گزی نه بی
 مه ولانای جامی فەرمویه تی :
 ای کمر بسته کسب روزی را
 صبح خیزی دلیل فیروزی است
 بهر خواب صباح چشم میند
 زانکه این خواب مانع روزی است
 منیش نویومه :

له سحر دا نسیمی رحمت دی
 بو دل و گیانی هه‌ر که با خیره
 مه‌نوه با رزق و رحمت بوبی
 له و خوداوه که خالقی قدره

حدیثی سی و چوارهم

(الدَّيْنُ شَيْنٌ الدَّيْنِ)

یه‌عنی : قه‌رز وه‌سیله‌ی زه‌ده‌بونی دیانه‌ته .
 قه‌رز نه‌وه‌نده خراپه‌ی لی‌نه‌وه‌شیته‌وه که به‌هه‌ر
 ره‌نگی بووه پیویسته انسان خوی لی‌لابدا ، یه‌که‌م
 نه‌مه‌یه انسان قه‌رز له‌هه‌ر که‌سی کرد به‌مه‌جبوری
 توشی‌ریاکردن نه‌بیت ، وه‌ زور جار له‌به‌ر دلی‌نه‌وه
 که‌سه‌چاوپوشی له‌حق نه‌کا ، دوه‌هم : له‌به‌ر چاوی
 خه‌لقا شرفی که‌م نه‌بی وه‌ قدر و اعتباری نه‌روا ، به
 تاییه‌تی نه‌گه‌ر خاوه‌ن قه‌رز که‌بی‌مروت بی‌به‌قسه‌ی

ناخوش له دنیادا ئا بر روی ئه با ، بویه و تو یانه :
 قهرز له بی مروهت تالانی مال و حورمه ته ، سی ههم
 مادام که سی عاده تی گرت به قهرز کردنه وه به ئومیدی
 ئه وه که پاره ی ده بس ئه که وی جله وی خوی له دهس
 بهر ئه بی ، وه خو ئه گری به اسراف و
 پاره خه رج کردنه وه ، چواره م که انسان عاده تی
 به قهرز کردنه وه گرت زور جار مه جبوری ئه کن
 به وه که (فایز) سود بدا به خاوه ن پاره که ، وه
 معلومه سود دانیش وه کو سود کردن گونا هیکی
 گه وره پیه ، پینجه م : چونکه قهرزار هه می شه داوای
 پاره ی لی ئه کن هه رگیز به ئاره زوی خوی دهستی
 ناکه ویته کاسبی یه وه . شه شه م : قهرزار به بی ئیذنی
 خاوه ن قهرز هه ر سفری بکا حه رامه وه له سفره ،
 هه رچی رو خصه ته بو موسو لمانان وه کو
 کورت کردنه وه کو کردنه وه ی نویژ ، بو ئه و که سه
 دروست نی یه . هه وته م : قهرز کردن زور ده ردیکی
 کاری یه بو خوشه ویستی : زور دوست و برا بوون
 به واسطه ی قهرز کردنه وه دلیان له یه ک ئیشاوه ،
 وه ناو به ییان تیک چووه ، بناله سه هه ر ئه مه زور
 پیویسته تامکن ئه بی انسان قهرز نه کا وه هه ر
 وه ختی قهرزی کرد له ئه ندازه ی خوی لانه دا ، وه بیری
 دانه وه ی بی ، وه تا ئه توانی زو بیداته وه .
 مه ولانای جامی فه رمویه تی :

نکشد بهر مال دنیا رنج
 هر که خواهد کمال بهره ی دین

چهره‌ی دین‌مکن بناخن دین
تانکاهد جمال چهره‌ی دین

منیش نویومه :

قهرز به گویره‌ی حدیثی پیغمبر
واسنطه‌ی نقصی حورمه‌ت و دینه
وه کوزه‌هره جگر ته کاله‌ت له‌ت
هوی په‌یا بوونی عاجزی و قیسه

حدیثی سی‌ی و پینجه‌م
(مِنْ حُسْنِ إِسْلَامِ الْمَرْءِ تَرْكُهُ مَا لَا يَعْنيهِ)

یه‌عنی : له‌جوانی موسولمانه‌تی انسانه‌ واز
هینانی له‌ شتی که مقصدی نه‌بی .

ته‌گه‌ر موسولمانه‌تی ته‌م پینج رکنه مشهوره بی وه‌کو
شهادت و نویژو روژووو زکات و حج ته‌وه مه‌عنا‌ی
ته‌م حدیثه‌ وای‌لی‌دینه‌وه : انسان با به‌ ته‌ن‌ها ته‌وه که
ته‌م فرمانانه به‌جی‌بینی به‌ موسولمان بژمیری ؛ به‌لام
وه‌ختی موسولمانه‌تی‌یه‌که‌ی جوان و خاوینه زیاد له
کردنی ته‌وانه‌یش واز له‌ شتی بی‌سود‌بینی ، وه‌خوی
خهریک نه‌کا به‌ فرمانی غیره‌مطلبه‌وه ، وه‌ ته‌گه‌ر
موسولمانه‌تی عبارت بی له‌ به‌جی‌هاوردنی هه‌مو
ئادابی شرعی وه‌کو کردنی واجب و سنته‌کان ، وه
دورکه‌وتنه‌وه له‌ حرام و مکروه ته‌م‌جار مه‌عنا‌ی
حدیثه‌که‌ وایه باانسانی موسولمان هه‌مو واجب و
سنتی جی‌به‌جی بکا وه‌واز له‌هه‌مو حرام و مکروه‌ی

بینی ، وهختی موسولمانه تی یه که ی جوان و دیاری یه
که پاریزگاری بی بی له شتی حلالی بی سود ، چونکا
فرمانی حلالیش مادام که قازانجیکی شرعی تیا نه بو
له خه ریک بونیا وهختی انسان به خورراییی نه فه وتی ،
وه طبیعه تی نه گوری .

نه حدیثه اصلیکی راست و دروسته بو
پاک کردنه وهی دهر ون له نه خلاقی سوک و خراپه ، وه
هه موو موسولمانان بانگ نه کا بو نه وه که زیانی
خویان ته نها بو بهختیاری دنیا به کاسبی حلالو
ریکخستنی هه رچی به که لک بی بو کامه رانی زیان ،
وه بو بهختیاری قیامت به به گوی کردنی
فه رموده کانی خوا صرف بکن ، وه خویان لادهن له
به جی هینانی ثاره زوی نه فسانی و حزی جانه وه رانه
وه کو نوشتن و خواردن و خواردنه وهی له نه ندازه
به دهر ، وه خه ریک نه بن به شتی بی سوده وه وه کو
زیاده ره وی له دامه و شه ترنج و فرمانی بی سودی
ترا وه کو قسه ی زورو گه رانی ناوهخت به بازاررو
کولان و جاده و دهشت و دهر ، نه مفرمانانه نه گه ر
گوناهیشیان لی په یدا نه بی خو به خورراییی وهختی
ئاده میزاد نه کوژن . مه شهوره پیاوی چاوی کهوت
به لقمانی حکیم له مجلسیکا دانشتبو ، ناموژگاری
دانیشتونانی مجلسه که ی نه کرد وه نه وانیش زور به
حورمهت ته ماشایان نه کرد ، پیاوه که پی ی ووت نه ی
تو خدمتکاری فلان هوز نه بوی ؟ فه رموی به لی ، ووتی

ئەى بەواسطەى چىيەوہ ئەم پايەت دەست کەوت ،
فەرەموى بەواسطەى سى شتەوہ ، يە کەم : قضاو
قدرى خوا ، دوہەم : راستى لە قسە کردنا ، سى ھەم :
وازھىنان لەشتى بى قازانج .

مەولانای جامى فەرەمويەتى :

تا شود درجهان علم و عمل
شاهد دين تو جمال افزای
زانچە درخور نباشدت بازآى
زانچە لایق نباشدت بازآى

منیش نوسیومە :

عمرى انسان ژمارەيە بە نَفَس
ئەوہ دەس ما يە بو تجارەتى کەس
حەيفە ضایع بى بە پوچ و عبس
بو کەسى کەس بى ئەم ئىشارەيە بەس

حدیثى سى وشەشەم (زُرْغَبًا تَزْدَدُ حَبًّا)

يەعنى : ھەر بەينى نەبەينى برو بو دیدەنى
دوست و برات ، تا خوشەوئستىت زیاد بى .
ئەگەر کەسى بى يەوى خوشەوئستى لە گەل
برادەرىکيا زیاد بى ، حقى وایە کەم کەم دیدەنى ،
چونکە ئەگەر کەم دیدەنى کرد ھەموو ھەختى
لەوماوہدا کە لە يەك ئەبرىن ئاگرى اشتياق و

خوشه ویستی ههل نه گیری وه به دل گهرمی نه چی
 دیده نی نه کا ، وه به خوشی نه که رریته وه به لام نه که ر
 زور دیده نی بکا خوشه ویستی یه که یان که م نه بیته وه
 له بهر چند دلیل ؛ یه که م : مادام هه روه ختی هزی
 کرد چاوی به و برایه که وت نه و دوسته له بهر چاوی
 بی نه هه می یه ت نه بی ، وه به طه بیعت وه کو
 ها ورری یه کی عاده تی لی دی ، مه شهوره ؛ بویه روز له
 هاوینا قدری نی یه چونکه هه میشه دیاره ، وه بویه
 له زستانا خوشه ویسته چونکه که م که م دهر نه که وی .
 دوهم له هات وچوو هه لسان و دانیشتنی زوره وه
 وانه بی چاوی به کرده وه و ره فتاری نامناسب نه که وی
 وه نه مه نه بی به مایه ی نا کو کی و دل له یه که ئیشانیان .
 سی هه م : له تیکه لی هه میشه یی وه انسان توشی
 بی نه ده بی نه بی ، وه بی نه ده بی مهمترین نه سبابی
 له ناوچونی خوشه ویستی یه ، چواره م هه مو وه ختی
 نه و برایه وه ختی نه وه ی نی یه بروا بولای ، وانه بی
 خه ریکی فرمانیکی تایبه تی خویه تی ، یا هزی له
 ته نهایی و هسانه وه یه ؛ هه زناکا به چاویکه وتنی
 که س ، وه نه که ر که سی بروا بولای پی ناخوشه ،
 ناشکرایه دیده نی و له بی محبه تی زیاتر قازانجیکی
 لی وهر ناگیری ؛ بویه ووتویانه ؛ عهد و په یمان به
 حیات ، دیده نی دوست به سععات .
 مه ولانای جامی فهرمویه تی :

دیدن دوست دوست را که که

چهره ی دوستی بیاراید

زاتفاق دوام صحبتشان
شوق کامل ملال افزاید

منیش نویومه :

هر که سی حز نه کاله دوست و برا
کم که می دیده نی بکا لی یان
نهک وهرسیان بکا به دیده نی زور
بو نهوهی زیاد بکا محبتیان

حدیثی سی و چهوتهم
(مَنْ أَعْطَى اللَّهَ ، وَمَنَعَ اللَّهَ ، وَأَحَبَّ اللَّهَ ،
وَأَبْغَضَ اللَّهَ ، فَقَدْ اسْتَكْمَلَ إِيْمَانَهُ)

یه عنی : هر که س له بهر خواشت بدا به خهلق ،
وه له بهر خوا لی یان بگریته وه ، وه له بهر خوا خهلقی
خوش بووی ، وه له بهر خوا رقی لی یان بی نهوه
موسولمانیکی تهواوه .

مثلا نه گهر که سی رهفتای چاک و رهوشتی جوان
بو له بهر نهوه که به گویره ی شرع نه جولیتنه وه ،
انسان یارمه تی بدا ، وه هر کاتی که روی کرده
رهفتای خراپ و رهوشتی ناشیرین له بهر نهوه که
له گوناهایه هیچی نه داتی ، یا خود براده ریکی بی
تا به دیانهت و روشته بهرز بی خوشی بووی
وه هر که روی کرده بی دینی رقی لی بی وه وازی
لی بینی ، نهوه نیشانه ی تهواوی ئیمانته .

ٲم حدیٲه هه مو موسولمانان بانگ ٲه کا بو
 (اِخْلَاص) : اِخْلَاص ٲه وه یه انسان هه
 فرمانی بکا به نیازو خیالیکی باشو دلیکی خاوینه وه
 ته نها له به ره زای خوا بیکا ، نه كه له به ره پیشان دانی
 به خهلق ، یا بوئه وه كه خهلق بیبیسنه وه ، یا بو
 ٲه وه كه ناو بانگ ده رکا وه له هه مو لاییکه وه خهلق
 ده ست بکن به مدح و تعریف کردنی ، انسان ٲه گه ر
 هوش و فامی بی ٲه زانی ملاحظه ی غیری خوا
 له عبادت کردنا بی عقلی یه ، چونکه بشر هه مو وه كه یه كه
 ضعیف و محتاجن ، وه له خوا زیاتر له ده سه لاتی
 كهسانی یه له ریگاییکی غه بی یه وه قازانجی یا زیانی
 بگه بینی به یه کیکی تر ، وه هه ر عباده ٲیک بو ریا
 بگری خوا ٲه ی داته وه به ناو چاوی خاوه نه كه یا .

به گویره ی حدیٲ هه ر كه س نیازی دلی چون بی
 خوا به گویره ی ٲه و نیازه ی له گه لیا ٲه جولیته وه ؛
 حضرت «ص» فه رمویه ٲی : (مَا أَسْرَّ عَبْدٌ سِرِّرَةً إِلَّا
 الْبَسَهُ اللَّهُ رِدَائِهَا ، وَإِنْ خَيْرًا فَخَيْرٌ وَإِنْ شَرًّا فَشَرٌّ) ،

خولاصه ی مه عناکه ی ٲه مه یسه هه ر كه س هه رشتی
 له دلی خو یا دابنی ، خوا ی ته عالا به گویره ی ٲه وشته
 له گه لیا ٲه جولیته وه ، ٲه گه ر نیازی چاکی بو بی خوا
 چاکه ی بو ٲه کا ، وه ٲه گه ر نیازی خراپه ی بو بی خوا
 خراپه ی له گه ل ٲه کا ، بنا له سه ر ٲه مه پیویسته
 انسانی موسولمان هه ول بدا هه ر فرمانی ٲه کا ته نها
 له به ر خوابی تا خواش لی قبول بکا ، بعضی له

تیگه یشتووان ووتویانه : چوار شت ههن به چوار
شت دهست ناکهون : رهمی خوا به عیباده تی ریا
دهست ناکهوی ، خوشه ویست بون لای خهلق به
به دخویی دهست ناکهوی ، وهفای دوست و برا به بی
وهفایی دهست ناکهوی ، علم و معرفت به تهمه لی و
حه سانه وه دهست ناکهوی .

مهولانای جامی فهرمویه تی :

انکه در حب و بغض و منع و عطا
نبودش دل به غیر حق میائل
نقد ایمان خویشرا یابد
برمحک قبول حق کامل
منیش نویومه :

ههر که سی حب و بغض و منع و عطای
خالصه بو خودای عزوجل
مژده بی دینی کامله به خودا
رهمی خوی پی نه گاله کاتی اجل

حدیثی سی و هه شتم
(الْجَنَّةُ تَحْتَ أَقْدَامِ الْأُمَّهَاتِ ، مَنْ شِئْنَ
أَدْخَلْنَا ، وَمَنْ شِئْنَ أَخْرَجْنَا)

حه زرهت نه م حدیثه ی دهر باره صحابی بیک فهرمو
که نه ی ویست بچی بو غهزا ، به لام دایکی
نه ی نه هیشت .

مه عنای ئەم حدیثه وایه : به ههشت بو موسولمانان
 له ژیر پی دایکیانایه ئاره زویان له ههه کس بو
 ئیذنی ئەدهن بیخهینه له شکره وه بو غهزا ،
 ئاره زوشیان له ههه کس نه بو دهری ئەههین وه
 نایه لین بچی بو غهزا ئەم حدیثه ههه نایکی زوری
 تیایه بو موسولمانان له سهه به گوی کردنی دایکیان ،
 ئەم حدیثه به ئاشکرا ئەلی : غهزا به وهه مو
 ئەهمیه ته وه که ههیه تانه بی به فرضی عین - یه عنی
 تا دوژمن هیرش نه هینیته سهه وولاتی اسلام - به بی
 ئیذنی دایک هه راهه ، ئەمه شتیکی سهه یر نی یه ، له
 راستیدا دایک و باوک هه قیان له سهه مندا ل زوره ،
 وه له پاش اراده ی خوا به تأثیری باوک و دایک ، وه به
 زهحمهت کیشانی ئەهوان پهیدا ئەه بی و پی ئەگا ،
 به تایبه تی دایک که زهحمه تیکی زور ئەهه ژری ، نو
 مانگ به پیستی سک هه لی ئەه گری ، که پهیدا ئەه بی
 مهینه تیکی زوری توش ئەه بی ، گه لی جاریش گیانی
 خوی دا ئەنی ، ئەهجا به دریزایی سالانی شیر خواردنی
 تا پی گرتنی ئەه بی به دیاریه وه شه وه نه خونی بکیشی ،
 وه که گریا رای ژه نی و شیر بداتی و ژیری بکانه وه ،
 ئەهه ر خویشی شیر نه بو مال به مال بیگیری ،
 یا شیر بو بکری ، ئەه بی له شو به رگی بشوری و
 چاودیری بکا ، سههه رای ئەم هه موئیش و ئازارانهش
 ئەهه نده به رهحمه ئەهه ر مندا له که ی توشی
 ناساغی ییک بو هه سانه وه له خوی هه رام ئەه کا بو

خاتری چاودیری ئه‌و ، له‌به‌ر ئه‌مه‌یه جزادانه‌وه‌ی
 به‌خیری دایک و چاکه له‌گه‌ل کردنی زور له‌باوک
 پیویست تره ، وه‌کو حه‌سه‌نی به‌صری فه‌رمویه‌تی :
 (حَقُّ الْوَالِدِ اَعْظَمُ ، وَبِرُّ الْوَالِدَةِ اَكْرَمُ) . یه‌عنی :
 حقی باوک گه‌وره‌تره ، به‌لام چاکه‌کردن له‌گه‌ل دایکا
 پیویست تره .

مه‌ولانای جامی فه‌رمویه‌تی :

سر ز مادر مکش که تاج شرف
 گردی از پای مادران باشد
 خاک شو زیر پای آن که بهشت
 در قدمهای مادران باشد
 منیش نویومه :

دایکی خوت له‌سه‌ر سه‌رت دانی
 دایمه‌نی قه‌ت له‌مال و منزل و ده‌شت
 گه‌ر به‌خدمه‌ت بررویته ژیر قدمی
 هه‌رله‌ویوه ئه‌ررویته باغی به‌هه‌شت

حدیثی سی‌و نوه‌م
 (لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ ؛ اِنَّمَا الشَّدِيدُ
 الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ)

یه‌عنی : ئازا ئه‌و که‌سه‌نی یه‌که خه‌لق زور بدا
 به‌زه‌وی دا ؛ ئازا ئه‌و که‌سه‌یه که خوی بگری له‌کاتی
 ررق هه‌ستانا .

بهم چه شنه که له کاتی ررق ههستانا بتوانی
 مهبعی ررقه کهی بکا ، وه ته گهر ههر زوری پی هینا
 خوی بگری له قسهی ناشیرین و کرده وهی ناره وا .
 لیکدراوه ته که ررق ههستان زور خویکی ناشیرینه ،
 حتی بعضی له تیگه یشتووان ووتویانه ههر شه رری
 که توشی انسان ته بی یا له ههزو ناره زوی نفسه وهیه
 یا له ررق ههستانه وهیه ، مثلا کوشتن ، بریندار
 کردن ، جویندان ، ناشکوری کردن ، طلاق خواردن ،
 سویند خواردن ئیشانندی دلی دوست و برادر ،
 وازهینان له کهس و کار ، وه امثالی ته مانه هه موو
 له خووی ررق ههستانه وه پهیدا ته بن ، وه زور کهس
 بوون له وهختی ررق ههستان دا گیانیان ده رچووه ،
 بناله سهر ته مه زور پیویسته انسان ناگای له خوی
 بی ، وه ههر چون بووه منعی ررق ههستان له خوی بکا ،
 وه ته گهر به ناچاری ررقی ههستانا خوی له قسه و
 کرده وهی ناشیرین بیاریزی وه بو ته مه چه ند وه سیله
 ههیه ، یه کی له وانه بیر کردنه وهیه له گه وره پی خوی
 ته عالا که دهستی ته رروا له جزای ته م ررق ههستان و
 ناشیرین ووتنه دا انسان له نار بهری ؛ یه کیکی تریان
 بیر کردنه وهیه له اجر و ثوابی ته هلی حلیم و هه وسه له ،
 وه وورد بو نه وهیه له مه ته گهر خوی رابگری له وهختی
 ررق ههستانا خوا جهزای ته داته وه ، یه کیکی تر
 له وانه دهست نویژ گرته ، یه کیکی تر له وانه ته وهیه
 نه و جیگه یه به جی بهیلی ، وه برروا بو جیگه بیکی تر .

(بیداری) : ررق ههستان وهختی ناشیرینه که به ناحق بی ، چونکه ررق ههستان لهسه ر حق زور شتیکی جوان و به جی یه ، هه زرهت «ص» به وهه مو حلم و هه وهه له وهه که بووه زور جار لهسه ر اموری دیانت به توندی عاجز بووه ، امام احمد خوالی رازی بی فهرمویه تی : (نِهَائِيَةُ الْكَمَالِ الْغَضَبُ فِي مَوْضِعِهِ ، وَالْحِلْمُ فِي مَوْضِعِهِ) ، یه عنی : ئاخر دهره جهی ته واوی بو انسان ته وه یه له جیگاییکدا ررقی ههستی که مونسبی ررق ههستان بی وه له وهختیکا حلمی بیی که مناسبی حلم بی .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

پهلوان نیست آنکه در کشتی
پهلوانی دگر بیندازد

پهلوان آن بود که گاه غضب
نفس اماره را زبون سازد

منیش نویومه :

پالهوانی ته وه نی یه که به زور
خهلق زه لیل که یت ولات و مال ویران

پالهوانی وه هایه خوت بگری
له خراپه له کاتی ررق ههستان

حدیثی چل هه مین

(اَلْمُسْلِمُ مَنِ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ يَدِهِ وَلِسَانِهِ)

یه عنی : موسولمانی ته و او ته و که سه یه که
موسولمانان له ده ست و زوبانی سه لامهت بن .

به مه عنایه موسولمانی ته و او که سیکه نه به قسه
نه به کرده وه موسولمانان توشی زیان نه کا . نه دهس
دریژی بکا بو مال و گیان و ناموسیان ، وه نه له پاش
مله ناویان به ری وه قسه ی خراپیان پی بلی وه جوینیان
پی بدا . وه بوختانیان بوبسکا وه ناووناتورهی
ناشیرینیان بو هه لبه ستیت .

پیویسته له سه ره هه مو انسانی چاودیری حقوقی
خواو هه مو خهلق بکا . وه بزانی که به ته نها چاودیری
حقوقی لایه کیان نه جاتی نابی به لام له بهر دوشت
له م حدیثه دا ته نها باسی حقوقی خهلق کراوه . یه که م :
چونکه بو ژیانی دنیا چاودیری کردنی حقوقی خهلق
گرنگ تره ، چونکه نه گهر انسان له م دنیا دا چاودیری
حقوقی خهلق نه کا ناژی ، وه دنیا پرر ته بی له شه رو
نازاوه و کوشتن و بررین ، که ته مهش ناشی بی ، به
پیچه وانهی ته مه وه نه گهر چاودیری حقوقی خوا
نه کا گونا هه که ی ته نها بو خویه تی ، وه هه ره خوی
توشی زیان ته بی ، وه مه سته له که ته که ویته به یینی
خوی و خوی خویه وه ، خوایش ارحم الراحمینه دوز
نه به که لی بیوری . دوهه م له بهر ته مه مادام انسان

حالی له گه ل خه لقا باش بو زور نزیکه حالی له گه ل خوای
خویشیا باش بی ، وه به کویره ی فهرموده کانی
بجولیته وه وه ههرچی پیویستی به نده کی بی
جی به جی ی بکا .

مه ولانای جامی فهرمویه تی :

مسلم آنکس بود به قول رسول
گرچی عامی بود و کسر عالم
که به ههر جا بود مسلمانی
باشد از قول و فعل او سالم

منیش نویومه :

به صریحی حدیثی پیغمبر «ص»
سه و مسلمانه دینی ساغه که وا

له زبان و له دهستی سالم بی
ههر که سی باوه رری هه یه به حوا

اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ الَّذِينَ يَسْلَمُ الْمُسْلِمُونَ
مِنْ أَيْدِيهِمْ وَأَسِنَّتِهِمْ سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا
يَصِفُونَ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ .

۱۳۷۳ ی کوچی - ۱۹۵۴ ی زاینی
سوله یمانی - مزگه وتی حاجی خان

۵

نوورونہ جات

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به ناوی نه و خالیقهی که کامیله و به که رهم
به خشنده یه و میهره بان خاوه نی «به بیت و حه رهم»

سه ناو سو پاسیکی واکه می نه مینی له واکه
بو خالیقی ماسیوا به حکمه تی مونته ظهم

دروستی فهرمو و هه مو و دنیا ، که هیچی نه بوو
نووسی له «له وحا» به زوو هه رچی نه بی زورو کهم

ئینسو فریشته و پهری ، عه رزو سه ماو نه ختهری
هه ر نه و بوو وینه گری له سه ر هه تا کو قه ده م

به لوظفی خوی نه و خودا به ئاده می عه قلی دا
أَيْدُهُ بِالْهُدَى ، عَلَّمَهُ بِالْقَلَمِ

ههم قووه تی عه قلی دا به ناردنی نه نبیاء
ته بشیرو ئینداری دا به نیعمه ت و به نه له م

نه زه لی یه هه ر بووه ، نه به دی یه هه ر هه یه
ته نیایه بی وینه یه ، خاوه نی حو کم و حه شه م

قادرو زانایه نه و ، بیسه رو بینایه نه و
خواهشی بالایه نه و ، گویایه بی ده نگ وده م

يَا رَبِّ صَلِّ عَلَيَّ عَلَى أَفْضَلِ مَنْ أَرْسَلْنَا
وَالْأَنْبِيَاءِ ، وَعَلَى مَنْ اقْتَدَا فِي الْأُمَّةِ

[بریزه ره حمت خوا له به حری فه یض و صه فا
 سه رحه رزه تی مو صطه فاو نه صحاب و ثالی به جه م
 پیغه مبهری ره حمت ته بو روحی ئسم ئومه ته
 خاوه نی مه رحه مه ته بو عه ره بو بو عه جه م
 پیغه مبهری « خاتمه » بو دینی ئم عالمه
 ره هبهری چهن « خاتمه » بو به خشش و بو که ره م
 لوقمانی دهر دو غمه ، لوظفی وه کو مه ره مه
 ده وای دهر دو ئه له مه بو قلبی خاوه ن ئه له م
 سه روه ری گشت عالمه ، له نه ته وه ی ئاده مه
 بو فه یزی ئه و خادیمه چهن شاهی خاوه ن عه له م !
 باجی له سه ر سه له فه ، تاجی سه ری شه ره فه
 به لکو شه ره ف سه ده فه و ، ئه و دورری فه ردی یه که م
 بو چه رخی پیغه مبهری شه مسی سه های سه روه ری
 بوداییره ی ره هبهری « طاها » یه به دری ئه ته م
 هه ر به و هه و اهله ته کا شووشه ی شه قاوه ت شکا
 هه ر به وه خورره م ئه کا بارانی فه یزو که ره م
 له وشوینه گول به سته یه ئه و گولی سه رده سته یه
 له وشوینه دل خه سته یه ئه و مه ره مه بو ئه له م
 هه ر ئه و په نای ئه مه له بو سه رده می زه لزه له
 سو جده ئه با یه په له و تکا ئه کا بو ئومه م

(۱) ئم بیهته بو ئه وه یه وه کو سه ره به ند به کومه ل بخوینریته وه .

جيا له گهل عالمه نه ذاته ئيللا لهما ،
خاليقي عه رزو سه ما هيناووني له عه دم

[ره بي بريژه صه فا بو ره هبه ري ري وه فا
بو لابه ري هوي جه فا به حيلم و حوكم و قه له م]

بو نه و چراي عالمه نووري دلي ناده مه
كه ره هبه ري خاتمه بو عه ره بو بو عه جه

نه و شاهي صاحيب سه نا ، نه و ماهي دوور له په نا
كه نه و نه بي به په نا به بو كاتي ئيش و نه له م

نه و نه نوهرى نه نيا ، نه و سه روه ري نه صفيا
لاميع به نوورو ضيا دافع له بو توزو ته م

دنيا له به حرو له بهرر ، زه وي له ووشك و له تهرر
پرر بوله خيرو له فهرر ، كه نايه سه ريان قه دم

نووره و نه جاته و صه فا ، بو دلي خاوه ن وه فا
دهرمانى ده رده و جه فا ، مه ره مه ئازارو غه م

به شيري نه هلي وه فا ، نه ذيري نه هلي جه فا
مونيري خاوه ن صه فا نه ميري خاوه ن كه ره م

مه حبه تي يه كه نه فه س به گيان نه گه ر بيته ده س
بو نه هلي مه يل و مه به س چاتره له به يع و سه له م

موحه مده ، نه حمده ، مه سه ووده ، هه م نه سه ده
له مه رته به ي ده س مه ده ؛ نايگاتي ده م يا قه له م

نه و شاهه پايه قه وي پيغه مبه راني زه وي
داويانه موژده ي نه وي به عيني ناوي عه له

هاتوو نیشانهی نه بی به عهجه می و عه ره بی
« مُبَشِّرًا نَبِيًّا » نه قله له (عیسا) به دهم

خوا که ناردی روسول په یمانی فهرموو به کولل
بو کومه کی نه و به دل ، بو نه شری حق بو نومهم

له نیو سو پای ره هبه ری ، چ نامیر ، چ عه سکه ری
هر بو نه وه سه روه ری ، هر نه وه خاوه ن عه له م

وهك په روانه بوو په ری بو شه عی رووی نه نوه ری
بویی وه کو (موشته ری) جو بریل نه هات دم به دم

حه یرانی ده ورو به ری زوهره و سوهاو موشته ری
سه یوانی تاجی سه ری چهرخی سه مای مونته زهم

دنیا یه بوو هیجه تی ، ده ریایه بوو نیجه تی ،
شه یدایه بو ته لعه تی نه و مانگه ده ردی له تم

مه نبعی صیدق و صفا ، مه جمعی شهرم و وه فا
ره قیبی جه ورو جفا ، طه بیبی ده ردو ستم

شه یدای شه میمی ده ری باغی به هه شتی به ری
چا کیری دررکی ده ری گولباغی ده شتی یرهم

چون نه و نومیده و په نا بو روشنایی و سه نا
نوخته ی ره شی دانه نا له کاغه ذا به قه له م

هر نووره باره و به شی ، هر پاکی یه و بی غه شی
دووره له له ککه ی ره شی به روح و دل ده ست و دم

بو شهرحی صه دری نه تو ، بو ره فعی ذیکری نه تو
بو نووری فیکری نه تو نایه ت پرره له حیکه م

ره فیقی فه تح و ظه فەر له هزه رو له سه فەر
 بو نه فەرو ، بو خه فەر ، له تیی تو ، زور و کم
 وَ نُورُهُ فِي الْوَرَى عَمَّ السَّمَاءِ وَالْثَرَى
 بِجَهْدِهِ لِلْهُدَى ، وَ صَدِّقَهُ لِلصَّنَمِ
 [بر ریژه ره حمت خوا ! له به حری فه یض و صفا
 سه ره زره تی مو صطه فاو نه صحاب و ذالی به جهم -

رشتهی نه سه بی له ههردوو لاهه

نه سه بی مو عته بهری بو شه ره ف و سه رو هری
 هه مو و له له ککه بهری ، مو حته ره م و مو حته شه م
 له خه به را واریده : ئه م سه رو هره ساجیده
 هه رکه س به نه و عائیده که و ره بو وه . مو حته ره م
 به ندی دور رو که وه هره ، له مه عده نی جه وه هره
 حوبی ئه وان وه رگره سه روح و دل نه ک به ده م
 ئامینه یه والیده ی ، باسی ئو صولی بکه ی
 به وه هب و زوهره ئه گه ی عب دو لمه نافی یه کم
 باوکی بوله ند مه رته به (عبدالله) ی مونته خه به
 له (عه بدی مطلبه) خاوه نی جاه و حه شه م
 (هاشم) عه تای خوی به سه ، (عب دو لمه ناف) ئه قده سه
 (کلاب) ه پینجه م که سه (مه رره) یه جه ددی شه شه م
 (که عب) ، (لووه ی) هه شته مه (غالب) بلی نو هه مه
 (فیه ره) به حه ق ده هه مه (مالیک) له وی یازده هه م

(نه ضر) و (که نانه) له بهر ئینجا [خزیمه] له سه ر
(مودریکی) خاوه ن ته مه ر لای عه رب و لای عه جه م

(ئیلیاس) ه، نه نجا (موضه ر)، (نه زار) ی عالی سی یه ر
موعه دد گه لی موخته به ر ، عه دنان گه لی موخته شه م

ئه م رسته ئه روا هه تا (قه یدار) ی خاوه ن وه فا
کورری ذه بیجی (صه فا) ئیسماعیلی موخته ره م

سیلسیله یی به شه ره ف به رزه له هه ردوو ته ره ف
نه له سه له ف ، نه خه له ف وینه ی نه بوو بو که ره م

له ئاده موۆ نه سه بی ، هه تا خه لیلی نه بی ی
تا بابی خوش هه سه بی ، موخته ره م له موخته ره م

بو حورمه ته ، ئه ی برا ! ، که گه وهه ری شه وچرا
ئه بریته عالی سه را له شوینیکی موخته سه م

چه ن کانه ئه م عاله مه ؟ ئه م نه ته وه ی ئاده مه
خوش خولکه ، موخته ره مه ، له عه ره با ، یا عه جه م

په یده ابوونی هه زهت (ص)

[بریژه ره حمهت خوا ! هه تا قیامهت له سه ر
سه رده فته ری ئه نبیاء ره هبه ری جینو به شه ر] (۱)

ئه وکانی حیلوم وه فا کاتی به نوورو سه فا
ده رچوو له په رده ی خه فاروو ناکی کرد ده شت وده ر

(۱) ئه م به یته وه ک سه ربه ند ده ووتریته وه .

بيسته مي نه يسانی زوو به هاری خوش ره نگ و روو
غوچه به ليو خه نده بوو له بهر نه سيمي سه حهر

مانگی ره بيعی يهك بوو ، له روژی دوانزه هه می
دووشه ممه بوو صوبح دهم هه تاو له کهل هاته دهر

به صووره تی دل بهری نازاری بي سي بهری
به شه و قی رووی نه نوهری (کَالشَّمْسِ ، لَا کَالْقَمَرِ)

روون بوو زهوی تا سه ما تووزو ته می تیا نه ما
خه م جی نه ما له وده ما ، له م عالهمه که و ته دهر

ثم عالهمی پرر ته مه ووشکی نه ما نه و ده مه
به نمی نه و شه ونمه به خورر نه باری له سه ر

که و ته ته به سه سوم هه موو لیوی جیهان زوو به زوو
له عه رزه وه موژده چوو له بو فریشته له سه ر

فه و جی فریشته ی سه ما به نه شئه هاته سه ما
غم له نیوانا نه ما (وَالذَّهْرُ قَدْ اَزْدَهَرَ)

میله ته تی دل پرر له ته م به (نه بره هه) ی پرر سته م
به نووری به دری نه ته م نه شئه ی صه فای که و ته دهر

به مه قده می (مو صطه فا) نه ما نموونه ی جه فا
حیجازو مه ککه و صه فا پرر بوو له خیرو له فه رر

به شه و قی رووی مو صطه فا روشن بوو ده شتی صه فا
به بای شه مالی وه فا دهر چوو جه فا بو (سه قهر)

حق که و ته جیلوه و سه نا ، باطل به ره و لای فه نا
نوور دای له پیچ و په نا ، تاریکی رویشته دهر

ئەونیشانانەى كە لەپىش لەدايك بوونى دەركەوتن

بو شەرەفى (موصطەفا) ئەوچل چراى رى وەفا
زوو ھاتەدى بەصەفا گەلى نیشانە و ئەتەر

يە كەم نیشانەى قەوى لەسەر بىساتى زەوى
پايەى مەجوسى نەوى ، شو كوهى كەوتە خەتەر

كيسراى قەوارە قەوى ، خاوەن شو كوى خوسرەوى
مەئمورى ھاتە خەوى ، بى ترسو و بيم و حەذەر

پى ووت مەقامت ھەموو تەسلىم بکە زوو بەزوو
بە مەردى خوش خولك و خو ، خاوەن عەساي بى زەرەر

پاش ئەمە ھەيوانى ئەو بو شىوانى ناوى ئەو
چوار دە تاقي بەتەواو شەق بوو لەخوارولەسەر

بەوخەو پەرر وحشەتە ، بەم حادثەو دەھشەتە
ئەوشاھە باشەو كەتە كەوتە خەيال و خەتەر

گەورەى موغانى (۱) ئەوى ، ئەویش خەوى دى شەوى
خەوى كە دل نەيەوى پى كەوتە بيم و حەذەر :

چەن ئەسپى خوشرەوت و ررو ، چەن ووشترى نەرم خوو
لە دەجلەو ، دەوبەدەو ، پەرىنەو رووبەسەر

يانى سوپاي دینە وا بەورەنگە شىرىنەو
بەشان و تەمكىنەو بەويا ئەكەن رى گوزەر

(۱) موغ : پياوى ئايىنى ئاگر بەرستەكان .

مه جووس له بهد نهخته ری کوژایه وه ناگری
نه گهرچی بوون له سه ری چهن جهره سی باخه بهر

گولای ساوه ی به فهرر روچوو وه کو دهشتی بهرر
یانی قوراوی به سه رروم له م سه رو که وته بهرر

ریگه ی جنو که نه ما له هاتووچو بو سه ما
(کاهن) له چالی خه ما داما وه کو کویرو کهرر

که نوبه بی بو هو دا ، بو نووری وه حیی خودا
عه رراف نه بی بی صه دا بمری به صه د ده ردی سه ر

نه وانه ی شیریان داوه تی و به خویون کردوه

دایه نی شیر ی ، له سه ر به یانی نه هلی سییه ر
یه که م (ثووه یبه) عه تیقی بوونی (خیر البشر)

دوو هه م (حوله یمه) نه ویش گه ییشته نه ونیعمه ته
به فه یزی نه وخزمه ته ، بو قه ومه که ی بوو به فهرر

دوو سال له ناو باد ی یه نه و سه روه ره هادی یه
به م دایه نه (سه عدی یه) په روه رده بوو بی زه ره ر

پاش نه وه هینایه وه ، لای والیده ی مایه وه
چون والیدی ماجیدی له م عاله مه چوبووه ده ر

شه ش ساله بوو مو صطه فا دایکی به شیوه ی وه فا
هه تا (مه دینه) ی صه فا بر دی به عه زمی سه فه ر

که هاتنه وه ، دی به دی ، بو والیده ی هاته جی
که خاکی (ابواء) بی به قه بری ، نِعْمَ الْمُقْرَأُ !

له ته مه نې هه شتی یا باپیره گه وړه ی نه ما
ئینجا له لای مامی ما (بو طالب) ی موغته بهر

له عومری دوانزه له گه ل مامی (زیر) ی به طهل
به هوی تیجاره و عه مه ل چو و بو یه مه ن به سه فه ر

له عومری هه ژده دابوو به عاده تی کاسبی
چو و شاری بو صرايشی دی له شامی خاوه ن ته مه ر

له م سه فه را مه یسه ره لای سه ری نه و سه ر و ه ره ،
پارچه یه هه وری نه دی سیبه ری خستبوه سه ر

جا شوره تی نه و وه ها دای گرت جیهان به به ها
(خدیجه) دل خوازی دا بو عه قدی شاهی به شه ر

نه ویش له سه ر ره غبه تی ، به ناره زووی عه شه تی
عه قدی سه فاو عوشه تی کرد به بناغهی ته مه ر

شکو و شیوه ی هه زره ت (ص)

وه صفو نه نای بی گومان مه حاله بو ماسیوا
هه یرانه ئینسان له وا فریشته یه ، یا به شه ر ؟

به به که چن نه نوه ره ، هه تاوی بی سیبه ره
نه فریشته نه به شه ر ، به م سیره ته که وته دهر

له حوسنی بی ناهه تی میانه بوو قامه تی
که چی له ناو عه شه تی به به رز ده هاته نه زهر

له به رشکوهی سه ری (زوه ره) به دل ، (موشته ری)
بو خادمی و چاکیری بی به دهر بانی دهر

به درى دوجاى ظولمه ته ، شه مسى ضوحاى ره حمه ته
نوورى هوداى نوممه ته بو گه لى جينزو به شهر

مووى ره شى قوببهى سه رى بيندارى وهك عه نبه رى
تا شانى دائه پهرى دهم دهم له مـش كورت تر

ته ويلى خوش هه يته تى به زينـه تى طه لعه تى
كه دهر ته كه وت وات ته دى روزه له كه ل هاته دهر

دوو خه تى ته بروى شهوى ، و كوو هيلالى نهوى (۱)
كه وان و تيريش موژهى بو قه لى صاحب نه زهر

ته شبيهى چاوى مه كه ن به چاوى ئاهووى خوته ن
خه تا يه دهم لى مه دهن به نيسبه تى بى ته نه ر

ته يدى له پشتى سه رى وه كوو له پيش نه زهرى
يانى : له شى ته نوهرى پا كه له توزو كه دهر

ئيمامى عاممه و ته بى چاوى له عالم هه بى
له راسته وه يا له چه پ ، له پشته وه يا له به ر

نيرگسى چاوى ره شى ته نووست وه كو غونچه گول
به لام له خه ودا به دل بيدارو خاوه ن خه به ر

رووى پرر له شهرم و حه ياي ، قه نديلى دهشت و چيائى
له شه و قى نوورو ضيائى روژ رووى نه بوو بيته دهر

غونچه ي ده مى ته نوهرى ، به بينى وهك عه نبه رى
عاشق له بووى موشته رى به دل ، به روح و ، به سه ر

(۱) نهو : تازه ،

نفي نسه بو به شيفا بو زامی دهر دو جه فا
به شهرتی صیدق و صه فا بو شاهنی (خیر البشر)

به صونعی (ربِّ الْفَلَق) سینهی وه کو لاهه رق
واسیع له بوو نوری حق ، لامیع به وینهی قه مه ر

له سینهی یو دهر نه چوو خه طیکی شیرین له موو
طوولی هه تا نافی بوو به میثلی ره یحانی ته زر

لای چه پی ناوشانی نهو ، بو عزیزهت و شانی نهو
هه بوو نیشانی که بهو شاهیده نه هلی سیهر

به قه دری هیلکه کهوی ، نه ستیره بوی ریک کهوی
مه ممنوونه بو پررتهوی نووری نهوی بیته سه ر

بوونی نه رویشته نل چاتر له نه سرین و گول
بوی نه تلایه وه به کول عه نبرو میسکی ته ته ر

دهستی دریز بوون برا له بو عه تای فو قه راء
دائه پررین له سه را تا به ندی نه ژنوبه دهر

چونکه شه هادهی شه ره ف به و که یی به شه ش ته ره ف
به نجهی شه هادهی له که فف نه علاو ، نه وان موخته سه ر

بو نه وه تا شوینی پیی راس بی له سه ر عه رزی ری
قوولی نه بوو ژیری پیی به نه قلی نه هلی سیهر

پاش به بیغه مبه ربوونی

نه و ذاته مونته خه به که مه عده نی نه ده به
نهک سه روه ری عه ره به ، به لکو بو هه موو به شه ر

له ئه‌وه‌وه‌ی حاله‌وه‌ه تا كه‌وته‌ ناوساله‌وه
له‌ده‌ر وه‌ يا‌ ماله‌وه‌ ئه‌ي‌كرد له‌ په‌ستی‌ هه‌زه‌ر
في‌ك‌ری وه‌ها‌به‌رز ئه‌بوو له‌م عاله‌مه‌ ده‌رئه‌چوو
ب‌یری له‌ خالق‌ ئه‌ك‌رد ، نه‌ك‌ له‌زه‌وی و ده‌شت‌وده‌ر
كاتی كه‌ وي‌ستی‌ خودا‌ يه‌ك‌ی بگا‌ به‌هودا
في‌ك‌ری وه‌های‌ پي‌ئ‌ه‌دا په‌نا‌ی ب‌دا له‌ خه‌ته‌ر
به‌لی ه‌یدا‌يه‌ت كه‌ بوو عه‌ون و ع‌ینا‌يه‌ت به‌ زوو
ئه‌م رو‌ح و ج‌يسمه‌ هه‌موو ئه‌كا به‌خاوه‌ن هونه‌ر
له‌به‌ر چ‌رای ئ‌يه‌ت‌یدا ئه‌كه‌وته‌ يادی‌ خودا
له‌ئ‌ه‌وه‌وه‌لو ئ‌يه‌ت‌یدا ئه‌كه‌وته‌ ده‌ریای‌ نه‌ظه‌ر
هه‌رسالی‌ مانگی‌ ، برا ، ئه‌رو‌یبه‌ غاری‌ (ح‌یراء)
فاریخ‌ له‌گ‌شت‌ ما‌جه‌را به‌روح ، به‌دل ، به‌به‌صه‌ر
كه‌سالی‌ چ‌ل ها‌ته‌دی‌ شه‌ش‌ مانگ‌ هه‌رچ‌ی‌ خه‌وی‌ه‌دی‌ (۱)
راس‌ده‌رئه‌چوو‌ بی‌كه‌می‌ وه‌كو‌ سف‌یده‌ی‌ سه‌حه‌ر
هه‌تا‌له‌ غاری‌ (ح‌یراء) ر‌یسه‌اله‌تی‌ پ‌ی‌د‌را
بوو به‌ چ‌رای‌ چ‌ل‌چ‌را بو‌ری‌ نه‌ج‌اتی‌ به‌شه‌ر
دوو‌شه‌مه‌بوو هه‌ژده‌هه‌م له‌ ره‌مه‌زانی‌ ئه‌هه‌م
(ج‌بریل‌)ی‌ خاوه‌ن‌ كه‌ره‌م وه‌ح‌یی‌ خودای‌ برده‌سه‌ر
چ‌هن‌ ئا‌يه‌ت‌یک‌ی‌ خودا ، له‌ خه‌لق‌ و ع‌یلم‌ و هودا
ه‌ینا‌له‌ بو‌ ئ‌يه‌ت‌یداو ، وون‌بوو له‌ ده‌ر‌ك‌ی‌ به‌صه‌ر

(۱) خه‌وی‌ه‌دی‌ - خه‌ری‌ ئه‌دی‌

که وون بوو لی نه ودهمه نه و خاتمی نه کره مه
وه کویسه کی پررغمه هاتوه دل به حزه ر

کنه هاتوه مه نزی له پاش ئیفاقه ی دلی
فه وره ن به بی ماته لی که وته به یانی خه به ر

گیرایه وه ماجه را نه وزاعی غاری (حیراء)
بو هاوسه ری دووسه را ، بو هاوده می موخته به ر

پاش باسی نه م صادیقه ، نه وهاده می موشفیقه
بردی یه لای (وه ره قه) زانا به عیلمی سی یه ر

نه ویش به له هجه ی وه فا فه رمووی به موژده ی صه فا
نه وذاته بی ئیختیفا (جبریل) بوو ، بوت که وته ده ر

پاش نه مه سی سالی دی ی ، رووی جو بره ئیلی نه دی ی
و قلب حضرته ضاق له وانحصر

تا جاری نه و رووچرا رویشتبوو بو (حیراء)
که هاتوه به وسه را (جبریل) ی هاته نه ظه ر

به هه یئه تیکی عه جه ب ، به هه ییه ت و به حه سه ب
له ده هشه تا شای عه ره ب که وته وه له رزو خه ته ر

که هاتوه مال ه وه به وله رزه هه رمایه وه
پیچای له نه عزایه وه جلی له پی تا به سه سه ر

هه تا له بو ره هبه ری ی (جبریل) گه ییشته سه ری
سووره تی (مدثر) ی هی نا به شان و قه ده ر

ئینجا به شان و شه ره ف حه رزه ت له هه ر چوار ته ره ف
به یانی کرد ، وهك سه له ف ، ته و حیدی ره ببول به شه ر

صیددیقو ، زهیدو ، عهلی ، بیلالی مه شرب و ملی
عوثمان به نووری جهلی گه یین به بی دهردی سه ر

طه لحه و زو به یرو سه عید سه عد ئیبینی عه و فی ره شید
ئه بوو عو به یدهی شه هید ، ئه رقه می عالی سیهر

یاران به صیدقو سه فا ئه چوونه لای مو صطه فا
به تر سه وه نه بادا بگهن به ئیش و زهره ر

یه کیه کو دودو ئه چوو لای شاهی خوش خولک و خوو
تا وه رگرن روو به روو ئادابی دینی به فه رر

بو کاتی فیر بوونی حق گرد ئه بوو نو یه ک نه سه ق
لای شاهی شیوه شیرین ، به لام به بیم و حه ذهر

هه تا به ره حمی خودا سه بوول بوو لای باره گا
دوعای (نَبِيُّ الْهُدَى) ئیمانی هینا عومهر

ئینجا به شان و شکوه عومهر وه کو شیری کو
کوففاری هینا ستوه له شارو دی و دهشت و دهر

شمشیری خوی کرده مل ئه یگوت به پیاوانی زل
کی زیددی دینه به دل فه رموو ده با بیتسه دهر

تا هاته خوار زو و به زوو [فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ]
بو نه شری دین روو به روو له شاری مه ککه و له دهر

جا مه ککه که و ته په له له شورش و زه لزه له
له زیددی ئه م سیلسیله بو کرده وهی شور و شه رر

تائه و شه هی ئه کره مه فه رمووی له بهر مه رحه مه
بررونه لای (ئه صحه مه) شای حه به شی مو عته بهر

ياران له ترس ته له ف چوون بو چه بهش به سه له ف
لای نه صحه مهی به شه ره ف مانه وه بی دهردی سه ر

يارانی دل به وه فا له دووری رووی موصطه فا
دیل بوون به داوی جه فا تا هاته لایان خه به ر :

کافره کان صف به صف چوونه ته سوچه دی شه ره ف
بو خالقی شه شی ته ره ف (والنجم) ی ناردوونه سه ر

له شه وقی ئهم وه حده ته یارانئ ئهم چه زره ته
گه رچی سه فه ر زه حمه ته هاتنه وه مه ککه ی به فه رر

دهر کهوت کافران هه موو هه روان له سه ر عه ینی خوو
بو یه گه ررانه وه زوو له بو چه بهش به سه فه ر

ره ضای خودا حازره ، هاتنی زور ظاهره
بو ئه و که سه ی صابره له به ر به لاو دهردی سه ر

ئه روا ته ناو قه لبی حه ی به روژوشه و په ی به په ی
ئه وه ی نه کا باسی وه ی له ئیشی دهر دوره ره ر

دهر چوونی به نی هاشم بو شه عبی عبدالمطلب

ئه مجاره خیلی جه فا ، کافرانئ بی وه فا
له بو سزای موصطه فا کهوتنه قه سدی خه ته ر

ئه بی موحه ممه د به زوو له گه ل ئه قاریب هه موو
بررونه دهر زوو به زوو ، نه که ن به شارا گوژه ر

خزمان خه م له دل هه موو ، دهر چوون له مه ککه له بو
شیوی (عبدالمطلب) دل عاجزو غه م له به ر

روحم به قوربانی تو ، بو دلی بوریبانی تو
نیشی دلو گیانی تو ، تاگر نه خاته جیگر

به لابدا له وکسه بوت بو به مایه ی زهره ر
باشه لبی نه و دهسه نوسیویه په یمانی شه رر

به لی شه رف وای نه وی ، قهت گه نجی دهس ناکه وی
ناداله کس پررته وی بی ئیش و بی ده ردی سر

مه ردی خوا بوخودا گیانی نه کا به فیدا
باکی نی یه نه به دا له زه حمهت و له زه ره ر

روحم فیدای نه ودهسه به زیددی نه وچه ن کسه
که وته ته قالاو قسه بو ده فعی په یمانی شه رر

سه بره وه سیله ی سه فا ، سه بره ده لیلی وه فا
سه بره له روژی جه فا ، نه بی به مایه ی ظه فر

سه بری دلی عارفه که خوگرو واقیفه
له شه رری نه و تایه فه ، نه وه ک دلی بی خه به ر

سه بری دلی چه زره ته وینه ی قه لای حیکمه ته
به وگه له پررشیده ته نه که وته له رزو خه تر

باسی میعراجی پیغه مبه ر (ص)

بو شانی ، بو شه و که تی ، بو قه درو ، بو حورمه تی
وه کوو له لای ئوممه تی له لای مه لاییک له سر

هات جو بره ئیل لای خودا ، بولای ئیماموله ودا
له گه ل بوراق بی سه دا بو سه بری خه یرو لبه شه ر

لهمه ككه وهك نووری گهش تا قودسی بی گهردوغهش
روی بی گیان و به لسهش ، به نایه تی بی که ده ر

جهم بوون لهوی سهروهه ران نه قطابی پیغه مبه ران
تا سهروهه ری ره هبه ران گه پیشته جی بی خه ته ر

(صَارَ إِمَامَ الْهُدَى وَالرُّسُلِ فِي الْإِقْتِدَاءِ)
مِنْ شَرَفٍ قَدْ بَدَأَ عَقْلُ الْوَرَى وَابْتَهَرَ)

ئینجا له بهر پررتهوی له گهل فریشته ی قهوی
سهر کهوت له رووی سه رزهوی جی ما هه واو به حرو بهرر

(بوراق) به نه مری خودا بال و په رری لی نه دا
(أَحْسِنُ بِمَا قَدْ بَدَأَ ، وَالْأَوْجُ قَدْ اَزْدَهَرَ)

مِنْ أَجَابِ النَّبِإِ لِعَلَّمِ الْإِهْتِدَاءِ
رَفَعُ الْبِنَاءِ قَدْ بَدَأَ ، وَالْكَسْرُ قَدْ اِنْكَسَرَ

عاله می طهی کرد هه موو سهروهه ری خوش خولک و خوو
تا شه جهره ی سیدره بوو جبریلی یاری سه فه ر

فهوجی فریشته به صهف ، حازر هه موو گیان به کف
تا توزی پی ی بوشه ره ف بکه ن به سورمه ی به صه ر

نه وشاهی رووچل چرا نوورو ضیای دووسه را
تیک نه چوو له م ماجه را نه به دل ، نه به به صه ر

من بانبازم به تو نه ی شاهی خاوه ن شکوه
رویشتی بو گوفتو گو له لای خوی به حرو بهرر

بو قوربی ذات لهوی مه سافه ری ناکهوی
با (قابی قوسین) لهوی بی به وینه ی نه ظه ر

به فیه یضی جیلوهی قیدم که بوی نه چوو دم به دم
 گیان بوو به به حری که ره م دل بوو به کانی نه مهر
 بیستی گه لی سیرری حهق له خالینقی ماخه لهق
 ناگری به حه رفو وه رهق شه رحو به یانی خه بهر
 جادا پهرری له وده ما له نه وجی بو رجی سه ما
 عالم ته می تیا نه ما له بهر نه سیمی سه حه ر
 شه هابه ، یا به رقه خوئی دنیا به بی فه رقه بوی
 ده ست له دنیا نه شوی بزانی چونه خه بهر

کوچی حه رزه ت (ص) بو (مه دینه)

ئینجا به وه حیی سه ما وه ختی ئیقامه ی نه ما
 با (سَيِّدُ الْكُرَّمَاءِ) له مه ککه بر روا ت ده در
 هات نه مری هیجره ت به حهق لای ذاتی (رَبِّ الْفَلَقِ)
 له بهر شه رری (مَا خَلَقَ) که و ته ته هی یه ی سه فه ر
 له گه ل ره فیقی وه فی ، سه دیقی دل مو کته فی
 به صووره تی موخته فی له شاره وه چوونه در
 له غاری نه ورا له وی مانه وه تا سی شه وی
 به لکو هه لی هه لکه وی هه تا بررون به سه فه ر
 بوو به کری خاوه ن صه فا ، ره فیقی صاحب وه فا
 پی ی خوشی بوو ده رد وجه فا له پیناوی پیغه مبه ر (ص)
 سه دیقی نازاری تو ، ره فیقی ناوغاری تو
 گولباخی بی خاری تو بو تو نه بوو به سه و په ر

به ده وری ئه و یاره دا مارگهستی له و غاره وا
 له و غاره پررماره دا بو یار ئه که و ته خه ته ر
 سی شه و له وی مانه وه ئینجا به په نهانه وه
 وهك روژ له کیوانه وه طلوعی بوو ، که و ته ده ر
 به شه رم و شان و شکوه نه سیمی داوینی کوه
 رووی کرده جه به هی سه روو له ساحیلۆ بوسه فه ر
 هه رچه نه باران نه بوو که چی ریگاوبان هه موو
 به یومنی ئه و زوو به زوو پرر بوو له خیروله فه رر
 له م سه فه ری هیجره ته له فه ضلی ئه و حه رزه ته
 هه ر خار یقه ی ده ه شه ته ده ر ئه که وی بو به شه ر
 باسی (سوراقه) مه کن ، له و خار یقه ده س مه دن
 سی جار له رری به به دن روو چوو که بیشته خه ته ر
 با به رگی (کیسرا) ببا له جائیزه ی ئه ده با
 خه لات له لای نوجه بآء شمشیره یا تاجی سه ر
 له ئومومه عبه د مه دوو ، مه رریکی پیری هه بوو
 به یومنی شازوو به زوو بوی بوو به جی خیر و فه رر
 که شه و قی داوه له دوور خاوه ن سه فای به رقی نور
 ئه نصار گه بیینه حوزوور ، حوزووری (خیر البشر)
 به عاده تی نوجه بآء پیشوازی یان لی کرا
 که دابه زین له (قوباء) میوانی زور مو عته به ر
 روون بوو هه موو سه رزه وی به نووری سیمای ئه وی
 تاریکی که و ته نه ویی، ده رچوو سو فیده ی سه حه ر

راسته ته مه يا خه وه ، به روژه يا به شه وه
ته وخواوه نى پررته وه لاي عاشيقان كه وته دهر ؟؟

(ته نصارى) ته و روژوشه و په روانه وينه به ته و(۱)
بوشه و قى روخسارى ته و ته چوون به سوژى جيكه ر

چهن خوشه دل ته و دمه سه رشارو خاتر جه مه(۲)
نه ميچنه ته و ، نه غه مه ، نه زه حمه ته و ، نه كه دهر

له م حاله ويچدانى به ، ميقدازى يه كه ثانى به
به م حاله مه فانى به قيمه تى نايته دهر

پاش مووده تى له (قوباء) له گه لگه لى به وه فا
وه كو شنه ي باى صه با چوو بو مه دينه ي به فهر

پيش وازى كه ران به جه م دل خوش و خالى له غه م
سرودى شادى به دهم : (طَلَعَ نُوْرُ الْقَمَرِ)

يارانى مه ككه ش هه موو له زورو كه م هه رچى بوو
كه يين هه موو زوو به زوو به هزره تى پيغه مه ر (ص)

موهاجرينى (حه به ش) پاش زه حمه تى روژى ره ش
جه م بوون له لاي به ش به به ش به ميثلى هاله ي قه مه ر

چهن خوشه دل به صه فا ، له پاش فيراق و جه فا ،
به يارى خاوه ن وه فا بگا ، به بى دهر دى سه ر !!

جا سه روه رى رووچرا فه رموى : چرا هه لكره
ثيعلانى ثاين درا بو ئه هلى به دوو هزه ر

(۱) به ته و = به تاو ، به تين .

(۲) سه رشار = مه ست ، شاد .

به وه عظو ئيرشادی حهق ، عالهم طه بهق به طه بهق
گه یین به نووری شهفهق دلشادو دهس به که مه ر

به لام به هوی به دره وی جووله که ی ره وشت نه وی
تهم که وته سه ر رووی زه وی له بهر ته مای أخذ وجر

شیری سپی ئیهتیدا رهش بوو به شیوه ی عیداء
جا وه کو شیری خودا ئه صحابه ده رچوو نه ده ر

به درو ئو خود هاته روو ، خه ندهق و خه یبه ر به زوو
به فه ته جی مه ککه ش که بوو ، حونه یینی پر له زه فه ر

ئیمانی ئه هلی «یه مهن» به سه ییدی مو ئه مهن
حیجازی خسته که مهن ، ئیسلامی پی که وته سه ر

وه صفو ئه نای ئه صحابه کان (رض)

من بم به قوربانی تو ، قوربانی یارانی تو
سینه سپیرانی تو بو روژی بیم و خه ته ر

سه دیه کی باس ناگری وه صفی سه حابه ی (نبی)
ده بی به بی ئه ده بی ی ده م بیته نوطق و خه به ر

هه موو نوجومی خودا بو ره جمی جننی عیداء
به وان له ناوچوو سه دان له ئه هلی غه دروزه ره ر

بو فه ره ره موو مال ته له ف بو شه ره ره موو گیان به که ف
که دانه مه زران له صف ئه باری فه تحو ظه فه ر

بوخو هه موو نه رم خوو ، دل ئاگرین بو عه دوو
کاتی ئه بوون روو به روو دوژهن ئه که وته خه ته ر

قِفْ بِمَقَامِ الصَّافِرِ ، وَصَفِّهِمْ بِالْوَفَاءِ
 فَهُمْ هُمُ الشَّرَفَاءُ وَالصَّفْوَةُ فِي الْبَشَرِ
 أَجْسَامَهُمْ عِنْدَ بَوَا ، أَنْفُسَهُمْ هَدَّ بَوَا
 أَجَلٌ ، فَهُمْ ذَهَبٌ ، وَغَيْرُهُمْ كَالْغَبَرِ

نهرواحو مالیان لہلا ، وہ کو وہ تہن خاکو با
 دایان نہنا بہ فیدا تا دینی ححق بیتہ دہر

لہ ذہوقی ہیجرہ تی تو ، بہ شہوقی نہصرہ تی تو
 بہ عہشقی حہزرہ تی تو سہرزہ وی یان گرتہ بہر

بہ بہ لہ (نہ نصاری) تو ، نہ حبابی نہ خیاری تو
 فیدا کاری گیانی تو لہ روزی تووش و خہ تہر

گیانیان فیدا بوو لہ بوی ، مالیان بہ قوربانی ری
 دلیان لہ بہ رخاکی پی ی تا دابنی پی لہ سہر

موہاجیرین دل برین ، نہ نصار بہ قوربانی دین
 بویہ نہناو ٹافہرین نہ ہاتہ سہریان لہ سہر

نہ صحابہ کہی (بہ در) ی تو ، قوربانی ری قہ دری تو
 لہ عہشقی رووی بہ دری تو سہرمہستی ذہوقی کہ دہر

صِفْ أَهْلَ بَدْرِ الْفِدَاءِ أَحْيَاءَ أَوْ شُهَدَاءِ
 بِكُلِّ وَصْفٍ غَدَا لِيخَيْرَةٍ فِي الْبَشَرِ

سیصہ دو سیانزہ کہ سن بہ روح و دل نہ قدہ سن
 نہت گوت گولی نہ ورہ سن لہ باغی ٹیحسان و فہزر

فریشتہ روو بوون ہہ موو خوش خولک و خوو بوون ہہ موو
 قوربانی تو بوون ہہ موو ، بو تو نہ بوون بہ سو پہر

بوی فریشته‌ی سه‌ما بوون به مه‌دهد له و ده‌ما
له به دردا غه‌م نه‌ما له شه‌وق و شادی ظه‌فر

له کیوه‌که‌ی (ئو خود) اچهن موخلیسی جانفدا
چوو ریزی شو‌هه‌دا به‌رگی گولی کرده‌به‌ر

ئه‌صحابی به‌یعه‌ی ره‌ضا ، رازی به‌ئیش و سزا
هات بو ئه‌وان به‌جه‌زا ئه‌ناو ره‌زای موخته‌به‌ر

ئه‌صحابی خَیْرُ الرُّسُل ، ئالی وه‌کو به‌سته‌گول
پیویسته بو نووری دل حوبی ئه‌وان بو به‌سه‌ر

مه‌خصوص له بو خوله‌فاه ، هاومه‌جلیسی موصله‌فا
مه‌نبه‌عی حیلیم و وه‌فا ، مه‌جمه‌عی دین و ئه‌سه‌ر

بووبه‌گری صیددیقی ئه‌و ، حازری ته‌صدیقی ئه‌و
ناصیری ته‌حقیقی ئه‌و ، له غارو خاری که‌ده‌ر

ههم یاری خاوه‌ن شکۆه ، شیری ده‌رو ده‌شت و کو
کوففاری هینا ستوه ، چه‌زره‌تی مه‌ولا عومه‌ر

عوثمانی کانی چه‌یا ، دل پرر له نوورو ضیاء
دوو نووری شای ئه‌نبیاء له مالی ئه‌و هاتنه‌ده‌ر

ئه‌که‌بری ئالی (نبی) هاوسه‌ری زه‌هرای (نبی)
چه‌زره‌تی مه‌ولا عه‌لی ، چه‌یده‌ری خاوه‌ن هونه‌ر

نه‌رگسی شه‌هلا حسن ، حسین شه‌قیقه‌ی چه‌مه‌ن
بو دل ئه‌بوون به‌که‌مه‌ن ، بو حه‌ق ئه‌بوون به‌سو‌په‌ر

عه‌باس و چه‌مه‌زی شه‌هید زوبه‌یرو سه‌عدو سه‌عید
ئه‌بو عوبه‌یده‌ی ره‌شید ، طه‌لحه‌ی چه‌میده‌سی به‌ر

هم ٿيڻ و عه و في ميثال بو صه ر في ٿه ر ه و ت و مال
 جه عفر كه ٿه فر ر ي به بال ، كما اتي في الخبر
 ره زاي خواي عالهمين ، له سه ر ٿه وان اجمعين
 هم بو ٿه وه ي تابعه بو ديني خير البشر

باسي قورٿاني قهديم

[بابي له قودسي سه نا ، ره بيبي ، سه لام و ٿه نا
 بو سه ر وه ر ي ٿه نبيا ، بو ره ه به ر ي ٿو مه نا (۱۱)]

وَصَلِّ رَبِّ عَلَيَّ مِنْ نُوْرِهِ عَمَّا لَنَا
 وَفَيْضِ بَعْثِهِ تَمَّ وَعَمَّ لَنَا

من بم سه قورباني تو ، قورباني قورٿاني تو
 ده ليل و بورهاني تو اظهر من شمسينا

وه صفي قه ديمي خودا ، بي جه ر في و صه و ت و صه دا
 (كَلامُ نَفْسٍ غَدًا يَلْمَعُ فِي نَفْسِنَا)

وك سائري وه صفي ٿه و لازمه بو ذاتي ٿه و
 مونه زه هه له عه تهب موزه يه نه به ٿه نا

هه روا به صه و ت و صه دا كه لام ي له فزي خودا
 صه دو چوار به جودا بي عه يب و پيچ و په نا

صه ديان به حق صوحون بو ٿه نبياي سه له فن
 كه مه جمه عي شه ره فن هم لاييقي ٿيعتينا . .

(۱) ٿم به يته سه ر به نده ، به كومه ل ده خو ٿير ٿه وه .

چواریان به ناوی عه‌لهم ، ته‌وراتی مووسا یه‌که‌م
زه‌بووروئینجیله هه‌م بوئه‌نبیای ئومه‌نا

قورئانه ئاخ‌ره‌قم بو‌ئه‌حمه‌دی موخته‌ره‌م
ناسخی باقی به‌جه‌م ، هه‌موو چون بو‌په‌نا
بی‌ده‌خلی ئینسو پهری ، بی‌خه‌ته‌ری موفته‌ری
پاکو نه‌زیه‌و به‌ری گه‌یی به (خَيْرُ الْوَرَى)

له‌به‌ر بوله‌ندی قه‌در ، له‌حه‌ددی عاله‌م به‌ده‌ر
موعجیزی جینو به‌شه‌ر (وَلَوْلَا اسْتَضَاهَا)
جامیعه بو‌خه‌یری کول ، بو‌له‌ش ، له‌بو‌گیان و دل
عه‌تری وه‌کو به‌رگی گول ئه‌روا به‌دل به‌سه‌را

به‌جه‌وه‌هری ئه‌نوه‌ری له‌گه‌وه‌هری شه‌وچرا
ده‌رکه‌ری ئینسو پهری له‌میجنه‌تی ماجه‌را
باعیثی نووری دل‌سه ، هاوده‌م و هاومه‌نزه
حه‌لی هه‌موو موشکیله له‌قه‌لبی باخه‌به‌را

شیفابه بو‌زامی دل سه‌فایه بو‌جامی دل
وه‌فایه بو‌کامی دل بو‌ئه‌هلی حه‌ق ئه‌ی‌برا
ئه‌وکه‌سه به‌وماییه دووره له‌هه‌ر غاییه
ئه‌وکه‌سه له‌وغافله دووره له‌نووری چرا

نووری وه‌ها ناری‌یه له‌ناو دلا ساری‌یه
که‌سی به‌حق قاری‌یه ئه‌گا به‌به‌هره‌و عه‌تا
بینی له‌لای عالیه ئه‌وی به‌دل تالی‌یه
له‌عه‌نبه‌رو غالیه ، له‌میسکی ئاهووی خه‌تا

(۱) تالی : له‌تیلاوه‌ته‌وه وه‌رگه‌راوه ، واته : ئه‌وی‌ئه‌ی‌خوینیته‌وه .

نه نه جيان ليك ، برا ، به قهد توره ياو شهرا
سَامِحٌ عَلَىٰ مَا جَرَىٰ بِالسَّهْوِ مِنَّا أَتَىٰ

ئاوى فوراتى صهفا بو قهلبى شهلى وهفا
لهو كهسه نه رروا جهفا كه خوى نه شوا له وشه تا

خيرو جهزاي شهويه حهرفيكي يهك به ده يه
زياده جهزايشي هه يه نه رروا له گهل ني يه تا

به قهد هه موو حهرفى شهو برژى كه رامهت به دهو
سه ر روحي ره هبه رى شهو هه م به سه رى نوممه تا

باسى خووره ووشتى به رزى حه زهت (ص)

شه شاهى خوش خولك و خوو شهى ماهى گول ره ننگ و روو
گيانو له شو دل هه موو بو تو ببى به فيدا

شه خلاقى خوش نه رزى تو له سوننهت و فه رزى تو
وهك مو عجزه ي به رزى تو دايه وه ده ننگ و صه دا

ره وشهت و عاده تى تو ، زيكر و عيباده تى تو
صه برو صه دا قه تى تو ، قيبله يه بو ئيفيدا

چون باسى شه و صافى تو ته واو شه كا گو فتو گو
قورئان كه بو نه عتى تو «خولقى عه ظيمى» هينا

خولقى عه ظيمى شه تو قورئانى خاوهن شه كوه
بو شه و كهت و شانى تو قورئان بو وه به په نا

به نوورى ئيمانى تو ، به عيلم و عيرفانى تو
به وه عزو تبيانى تو شه مچه رخه كه وه ته صه دا

به حیل و نیحسانی تو ، به عه فوی ئاسانی تو
 به رحم و ویجدانی تو بوت بو به شهر به فیدا
 نه و نه بوو تا ده سه له کافری به دئه شهر
 بو کوشنت هاته بهر به نی یه تی ئیعتیدا
 که لی نه بووی باخه بهر بی زه جرو بی دهردی سه
 رووت کرده صهرفی نه ظه له کینه وو له عیدا
 صاحبی سه یف و قه له م ، طالبی عیلم و عه له م
 عاجز له ئیش و ئه له م مهر بو جه زای ئیعتیدا
 سه رگه ردی هیمه تی تو ئاصه ف کورری به رخیا
 شاگردی حیکمه تی تو (لوقمان) به چن ئیعتینا
 له بهر مه لاهه تی تو (یوسف) قه له م برر به دهس
 له بهر فه صاحه تی تو (سه جان) عه له م دهر فه نا
 بو سه عدی طالیعی تو (زوه ره) به دل مو شته ری
 له نووری لامیعی تو شه مس و قه له م دهر په نا
 «کاف» بو کیفایه تی تو ، «هی» بو هیدایه تی تو
 «یا» بو جه ماعه تی تو ره مزی خیطابه و نیدا
 «عین» بو عینایه تی تو عیلم و عه داله تی تو
 «صاد» بو صه داقه تی تو ، ره مزه له بو ئیعتیدا
 «طاها» و «طاسیم» ی تو «طاسین» و «یاسین» ی تو
 راسته به ناسیینی تو به شهر ئه گا به خودا
 بو «صاد» ی چاوانی تو ، کومسه لی لاوانی تو
 وهك قوچی قوربانی تو خویان ئه کرد به فیدا

به «قاف»ی قورئانی تو ، به «صاف»ی عیرفانی تو
چهن موخلیسی شانی تو چونه ریزهی شوهدا

به «نونی» نامهی که رهیم بو عه ره بو بو عه جه م
چهن سهروه ری موخته ره م چوونه گه لی سوعه دا

که طه لعه تت که وته دهر ، له شه رمی رووی تو قه مهر
شه ق بوو له خواری له سه ره له وجیگه که وته په نا

ته نیا نه وه که ههر قه مهر ئه م عالمه سه ره به سه ره
خادم و دهس به که مهر ده م به سوپاس و ئه نا

سوجه به ره داری دهر ، له سووسه مار دی خه به ره
ئاهوو شکاتی خه ته ره دینیته لات بو په نا

له به ره فیراقی ئه تو کوله که هاته ستۆه
حه قیه به بی گفتوگو بیته فغان و زه نا

چون سیرری حه ق ساری به له جامیدو نامی یا
له جینزو ئاده می یا ، له جه وه هری مه عده نا

ئه توی مه سیحا نه فهس که لیمی طوری قه بهس
عه صای ئه تو عیلمه بهس ، واللہ اَوُر ئنا

سکا! لایه ک لای فه خری عالم (ص)

ئهی گولی باغی دلم ! تو گولو من بولبولم
له بو سوروری دلم خه نده بکه به صه فا

با بهس بی ئه سرینی چه م ، و کوو گولی نم به ده م
با بهس بی نالین و غه م له داغ و دهر دی جه فا

ئەي شاھى بەيتو ھەرەم ! ھەر موو بە شىوھى كەرەم
با گوشە چاوى بخرەم بو خادىمى بەوھفا

تا بە بە لاغەو ئەدەب وەك بولبولى بە تەرەب
بە نەزم و نەغمەى عەجەب بىمە ئەنای موصلطەفا

بەسۆزو سەودايە دل بە زەوق و ئىنشايە دل
بو تويە شەيدايە دل ئەروا بە شەش تەرەفا

«بوردىيە» يا «کوردىيە» ھەر شەوقى ئەحمەدىيە
عەشقى موھەممەدىيە لي ولین سلفا

بەحرىكە بى بىخوپەى ، چەن كەعبو ھەسسانى ھەى
«جامى» بەچەن جامى مەى مین عینە اغترفا

ھەرچى ھەبوو ئەصفيا لە ئەنبياو ئەوليا
موقررە بى كىبىرىاء لە جامعەى عورەفاء

ئىحسانو جوودى ھەمو سىماو سوچودى ھەموو
نورى شوھوودى ھەموو مین حَضْرَةَ المصطفى

مەقامى مەھموودى تو ، جىگەى فغانەو پەنا
لە ھەوزى مەوورودى تو گرد ئەبنەو ھە ئومەنا

صوورەتى مەھبووبى تو ، سىرەتى مەرغووبى تو
بو دلى مەھسووبى تو زورىكە ناگرى پەنا

نەعمەتى مەشھوودى تو ، مەرھەمەتو جوودى بو
بو قەومى مەسعوودى تو عمّ ودام لئنا

بەماددە ئىنسانى تو ، مەرکەزى ئىحسانى تو
ئەمما مەلەكسانى تو لە ئەوجى قودسى سەنا

رُوحٌ عَلَيَّ عَرَشِيهِ يُوجِبُ إِجْلَالَنَا
شَخْصٌ عَلَيَّ قَرُشِيهِ يَجْلِبُ إِقْبَالََنَا

ئەي پادشاهی حەرەم خاوەنی خوانی کەرەم
ساکت بە بی «لا» و «نەعە» م هاتوو مە سایە و پە نا

دەخیل بە وینە ی عەرەب ئە ی پایە بەرزی حەسەب
ویلم نە گە ی بی دەلیل لە دەشتی صاحب تە ما

من خادم و ، شاهی تو ، ئە میری جە م جاهی تو
حە یفە لە بو جاهی تو بە نە دەت لە ناو ماتە ما

ئە سیری دنیا یە دل لە گێژی دەریایە دل
با رەحمی تو بیتە کول ئە ی کانی فە یزی سە ما

تووو مەر تە بە ی سەر وەری تووو مە نقە بە ی رە هە بەری
نە سیمی بو عە نبەری ی با بیتە دل لە م دە ما

جا با بە ئیحسانی تو ، دوو دەستی دەربانی تو
بگەن بە دامانی تو دەرچم لە چالی غە ما

يَا شَمْسَ نُوْرِ الضُّحَى ، يَا بَدْرَ لَيْلِ الدُّجَا
مَنْ بِالْهَوَى فَلَجَا لِأَبَائِكُمْ اِتِّجَا

وَجَائِيَا قَدْ أَتَى مِنْ أَجْلِ نَيْلِ الْعَطَا
فَجَدُ لِمَنْ قَدْ أَتَى يَا خَيْرَ مَنْ يَرْتَجَى

بو خادمی حە زرە تە ، سایە ی لیوای رە حمە تە
پایە یە بو ئیھتیدا ، مایە یە بو ری نە جا

لە حالی بی حاصل م بە سەر او دە رگای دلم
سا حە ل بکە موشکیلم وافتح لئنا مخرجاً

هاتوومه ئاسانه كهت بو فه يزي ئيحسانه كهت
 با هه وري نهيسانه كهت برژيني سهيلي رهجا
 ناوێ حهياتم ئهوى ، سايهو په ناتم ئهوى
 « نوورو نهجاتم » ئهوى ، يا املي للنجا

شوكرى خودا بى خه فادل مولهه مه به صهفا
 لاي چه زره تى موصطه فاقه بووله هيواو رهجا
 دووليوى ده ربانى ئهوى ، له عهينى ئيحسانى ئهوى
 شه بهت ئه با روژوشه و ، نهك هه رده مى ئيلتيجا

پاررانهوه له خواى تهعالا

يا رَبِّي ، يا رَاحِمِي ، يا خَالِقِي ، مُنْعِمِي
 يا صَاحِبَ الْكَرَمِ ، يا مَنْ بِهِ يُلْتَجَى
 يا رَافِعَ السَّقَمِ ، يا دَافِعَ الْإِلْمِ
 يا سَمِكَ الْأَعْظَمِ الْوُدُ حِينَ الرَّجَا
 وَكَافَةَ الْأَنْبِيَاءِ ، أَلْبِسَادَةَ الْأَوْفِيَاءِ
 وَسَائِرِ الْأَصْفِيَاءِ مَنْ فِي الصَّفَا وَلَجَا
 لا سِيَّما الْمُصْطَفَى اشْرَفِ أَهْلِ الْوَفَا
 مَنْ لِلْوَرَى بَعِثْنَا ، مَنْ فِي الْعُلَا عَرَجَا
 وَالِيهِ الْمُحْتَرَمِ وَالصَّحْبِ سَحْبِ الْكَرَمِ
 وَكُلِّ أَهْلِ الْحَرَمِ ، وَمَنْ بِهِ يَرْتَجَى
 وَأَهْلِ عِلْمِ الْأَثَرِ لِلدِّينِ إِذْ يُسْتَظَرُّ
 وَأَهْلِ ذِكْرِ السَّحَرِ ، مَنْ بِالْوَفَا أَدْلَجَا
 إِرْحَمْنَا يَا رَبَّنَا ، فَإِنَّا فِي الْعَنَّا
 وَمَا أَلَمْنَا مِنْ بِنَانَا خَرَجَا

وَكَشِفَ لَنَا رَبَّنَا كَرْبًا أَحَاطَ بِنَا
 وَالطُّفَّ بِنَا رَبَّنَا ، وَأَجْعَلَ لَنَا مَخْرَجًا
 وَأَشْرَحَ لَنَا صَدْرَنَا ، يَسِّرَ لَنَا أَمْرَنَا
 وَآخِثِمَ لَنَا عُمْرَنَا بِرَحْمَةٍ وَنَجَاةٍ

من خوم به شیوهی وهفا ئیقرار نه کهم بی خهفا
 به بهردی جورم و جهفا جامی صهفا کهم شکا
 بهلام که دل هاته کول ، داوینه پرربوو له گول
 له عهرفی شهرفی دل زهرده گولی لی تکا

کوورهی کهرهم دیتهدهم گوناه نه با زورو کهم
 لای ره ببی بهیت و حهرفم دی نه مری عهفوی خه تا
 رهحمی خودا له مدهما نه رژی له نهوجی سهما
 اِنْ عَمَّ مِنْهَا الْخَطَا ، قَدْ عَمَّ مِنْهُ الْعَطَا

بریره رهحمت خودا بی نهوهل و ئینتیها
 سهر سهروهرفی نه نبیاء سهرره هبهرفی نه صفیاء
 سهر ئال و نه صحابی نهو ، نه تباع و نه حبابی نهو
 طالبی ئادابی نهو له نه تقیاء و نه ولیا

تا بهرقی نووری سهما نه رژی به سههرف عالمه
 تا له بهنی ئادهما طالب ههیه بو ضیاء
 تا (نامی) به (۱) شاخی گول له دیبهرفی بهرچیا
 تا سامی به باغی دل له سیبهرفی نه صفیاء

مانگی رهههزان - سالی ۱۳۷۵ ای کوچی
 تهکیه تاله بانی - له شاری کهرکووک

(۱) دانهرکهلیهه نامی ، به کارهیناره بو نازناو .

٦ تقبل نامہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حهمدو ته نای عام بو خودای عه لیم
ره هنوما ی به شهر بو عیلم و ته عیلم

برژی بارانی سه لات و سه لام
به سه ر روحی شای میله ته تی نیسلام

نیسمه ن موحه ممه د ، ره سمه ن موحه ججه د
ئه کمه ل و ئه جمه ل ، ئه شه رف و ئه مجه د

هم له سه ر ئال و سه حب و تابیعین
خودا رازی بی لی سان ئه جمه عین

پاش ئه مه ئه لی به صیدق و ته سلیم
چاوه ری فه یض و ته وفیقی علیم

(عه بدولکه ریم) ناو طالبی حکمه ت
ماثل به نه شری ئه سبابی رحمه ت :

مه ولانا (خضر) شیخی روواری
روتبه ی عالی کا حه زره تی باری

له سه ر زوبانی هه ورامی عامه
نه ظمی فه رمو و بوو یه ک (ده وله ت نامه)

چونکه نه ظمیکی به ئینتیظام بوو
له بو خاص و عام نه فعی ته مام بوو

له هجه که م گوږی سه هل و بی عیله ت
تا نه فعی بگا به هه موو میله ت

ته رتیبم گورری بو ئاسانی یاد
 هه ندی جیم کهم کرد ، هه ندیکی زیاد
 چونکه ئیقبالم له مه مه رامه
 ناوم بو دانا به (ئیقبال نامه)
 ئومیدم وایه بو گه وره و منال
 بی به مایه ی عیززه ت و ئیقبال
 ته رتیبی وایه : یهک (موقه دیمه)
 دوازده (باب) و ئه جار (خاتیمه)

(موقه دیمه)

(بِسْمِ اللّٰهِ) ئه لیم به موقه دیمه
 مه قصوود له کتیب هه تا خاتیمه
 بزانی خودای جه کیم و وه هاب
 دای مه زرانووه دنیا به ئه سباب
 دنیای بهش بهش کرد به چن ته قسیممی
 به هه ر قسیمکی ئه لین ئیقلیمی
 له هه ر ئیقلیمی دایننا میلله تی
 بو هه ر میلله تی یهک طه بیعه تی
 هه رچهن مه والید هه یه له دنیا
 جه یوان و مه عده ن ، یا جنسی گیا
 دای به هه ریبه کی هه ندی له ئاثار
 بو ده لیل له سه ر قودره تی قه ههار :

ئينسانى رەشە، يەكى خوش روخسار،
 گىيىي دەوايە ، گىيىي ئازار ،
 ياقووت بو تەررەت، طەلأ بو عىززەت،
 ئەلماس بو دەفەئى بەرقى بە ھەيەت،
 بەمەدحو تە نادل ئەبى خوش حال ،
 بەدەم و جەفا عاجزو بەدحال
 ھەردوويان قسەن : يەعنى ھەواى دەم
 ئەوھلىان نۆشە ، ئەمىيان ئىشرو ەم
 كە شاخى بزىن بىن بىكالە خاك
 لىي پەيدا ئەبى ماريكى ناپاك
 زوو پەيدا ئەبى لە خشتى نەدار
 دوو پىشكى چزدار ، بە زەھرو ئازار
 چەن ئاداب ھەيە بەدل ئەدەن نوور ،
 چەنى عومرو مال پىي ئەبى مەوفوور !
 ھەندى كار ھەيە عومرت ئەكا كەم
 ھەندى كار شەررەو ، مەينەتەو ، ماتەم
 ھەندى بىرو ھوش پىي ئەبى زياد
 ھەندى بىرو ھوش پىي ئەبى بەرباد !
 ھەندى كار مايەي شان و عىززەتە
 ھەندى كىش كوسپەو ، مايەي نوشوستە
 ھەندى بەكارە بو بىنايى چاو
 ھەندى ھىزى چاو ئەكا ناتەواو

والحاصل سه بهب له گهل موسه بهب
ره بطیکیان هه یه شه رعی و موره تتهب

ئه م عاله میشه جیگای ئه سبابه
مه زره عه ی روژی خیر و عیقابه
که واته باشه به قه ده ر طاقه ت
ئینسان به ئه سباب بیبئی مه عریفه ت :

بزانی کامه مایه ی ئه وابه
کامه باعیشی شه رو عیقابه
تا له میان لاداو ، رووبکاته ئه ولا
ببی به جیگه ی ئه لطافی مه ولا

بابی یه کهم باسی ئه وشتانه نه کات

که دل روشن ئه کهن

ئه و فه رمانانه ی روشن ئه کهن دل
یه کهم سه له وات دان له شاهی رسل (د .خ)

یادو ذیکری حه ق چرای ده روونه
ژیر ئاگاداره له م چه نو چوونه

ئایاتی قورئان سه رچاوه ی نووره
خویندنی بو دل مایه ی سروروره
زانینی مه عنای نوور له سه ر نووره
بی نووره هه ر کهس له مه عنای دووره

دل روشن ئه کا ته قواو عیباده ت
نوویژی چیشته نگاو ، نوویژی جه ماعه ت

نويژى نيوشه و ، بيدارى سهحر
 ٺه بنه رووناكى بو دلى به شهر
 ريزو گوى گرتن له دايك و باب
 دل روشن ٺه كهن بي حدو حساب
 هاورى يى چاكان روشنى دله
 دهواى ژهنگى دل شيخي كامله
 دل روشن ٺه بي وه كو ٺاينه
 مادام تيا نه بي به خيلى و كينه
 كه مخورى و ، پاكي و ، حلالى طهعام
 دل روشن ٺه كهن، بي گهرد، وه كو و جام
 زورخورى و پيسى و حرامى طهعام
 دل دوور ٺه خه نو له فهيض و نهعام
 بو كه م هجالان صهفا محاله
 فهراغت مايهى عهقل و كه مال
بابى دووهم باسى ٺه و شتانه ٺه كات كه ٺه بنه

هوى دريژى عومر

عومرت زور ٺه كا ، ٺهى نوورى به صهر
 ته ماشاى بالا و روخسارى دولبه ر ،
 دهنگ و رهنگى باش، خهطو ناوى خوش
 نه زور و نه كه م شادى و عهيش و نوش
 بينى خوشى كچ مه نكو و حهى حهلال
 به عهقل و كه مال ، بالا وهك شممشال

کهلامی هه‌یه عه‌ره‌بی و مه‌رغوب
« شفاء القلوب لقاء المحبوب »

هه‌یوان و خانووی گوشادو عالی
مه‌خصوص مه‌نزلی به‌ره‌چاو حالی

کیوانی بوله‌ند وه‌کو « ده‌ماوه‌ند »
وه‌ک نه‌ختی « شه‌هو » و « نه‌لبورز » و « نه‌لوه‌ند »

عومری ساکنیان دریژه‌داییم
ره‌نگیان سالمه‌و ، به‌ده‌نیان فاییم

پیاوه‌تی و چاکه‌لا نه‌با به‌لا
زیاد نه‌کا عومر به‌نه‌مری خودا

عومرت زیاد نه‌کا یومنی هه‌سه‌نات
وه‌ک که‌می نه‌کا شوومی سه‌ینات

نافیعه‌بو عومر ، رافیعه‌بو ئیش
به‌جی هینانی صیله‌ی ره‌حمی خویش

بو خوشی دلیان زور بکه‌ته‌لاش
به‌ده‌ه‌نده‌یی ، یا به‌قسه‌ی باش

قاوه‌لتی و شیوت بکه‌به‌ته‌رتیب
نه‌و پیش نیوه‌رو ، نه‌م له‌پیش مه‌غریب

شیوی نیوه‌شه‌و ، قاوه‌لتی دره‌نگ
عومرو صیحه‌تت له‌سه‌ر نه‌کن ته‌نگ

شافعی فه‌رمووی : « الْعِلْمُ عِلْمَانِ ، وَعِلْمُ الْإِبْدَانِ »

له بو ساغی دین عیلمی ئه دیان له
بو ساغی به دهن عیلمی ئه بدانه

بناغی ساغی کهم خوراکی یه
زورخوری مایه ی دهر دناکی یه

بو مانی ژیان « کلوا واشربوا »
له بوو لهش ساغی « ولا تسرفوا »

خهوی موخته دیل : نه زۆرو نه کهم
دهوامه بو گیان ، دهوایه بو غهم

مروی به ئه دهب عومری زیاده
بی شهرم و ئه دهب عومری به رباده

ئه دهب له ئه هلی عه قل و عیلم و دین
مایه ی دریزی عومره به یه قین

حه دیشه : « هه رکهس حورمه تی پیری
بگر ، به پیری حورمهت نه گیری »

سه لاوات مایه ی عومرو دهوله ته
چونکه میفتاحی حوبی حه زره ته (د ۰خ)

عومری دریژه حاکی عادل
ره حه تی روحه ئوستادی کامل

جار جار ته ماشای گولی « هه رمه له » (۱)
باعشی شادی و فره چی دله

(۱) هه رمه له = هرۆ .

شکار ، جار به جار ، مایه ی شادی یه
 سه یادی ی داییم نامورادی یه
 یاری به شه ترنج شادی یه ، که م که م ،
 زوری سه به بی نه گبه ته و ماتم
 ئیش کردن بو لهش ده رمانی دهرده
 به دهنی کاسب وک پولاو به رده
 هر که س بی کاره موبته لای دهرده
 نه غلب بازار یی ره نگیان زهرده
 سه فهری کوتاه له گهل سواری ی
 فهره حی روحه و ، دهوای غه مباری ی
 ومختی بو سه فهر رویشتیه دهر
 بکه دوورکات سبوننه تی سه فهر
 نه م جار بخوینه سووره تی «قوره یش»
 له وسه فهرده دا نه بی صاحب عه یش
 عه صا له بو پیر مایه ی ئیقباله
 چاکتر له «میلؤ» بادامی تانه
 ئینسانی بی ده نگ عومری زیاده
 ههرزه گو عومری خه یلی به رباده
 زیان دریزی شه رره بو ئینسان
 تَلَفُ الْإِنْسَانِ طَرْفُ اللِّسَانِ
 هر که س زبانی مه حفووظه و مه خزوون
 نه و که سه دلی قهت نابی مه خزوون

نه قشبه ندى يان چه پس ته کهن نه فوس
هه تا عومريان نه روا به عه بهس

زبانته يه که ، گوچکته دوانه
ياني : يه کبلي و ، دوان بزانه

بابى سى يه م باسى نهوانه ده کات

که عومر کورت ده کهن

بوت به يان ته کهم جوانو ته مييز
هه رچى زيانه بو عومرى عه زيز :

يه کهم فکرو غه م ، په ريشانى دل
هه رکهس غه مبار بى زوو ده روانه گل ،

ناره زوو و طه ماع بو مالى که سان
به خيلى و چه سه د ، وه کوو ناکه سان

تو ورره يى زياد عومر ته کا به رباد
هه م خه جالته بوون له به ينى عيباد

دارى نه سووتى ، چرايه نه گورى
ميداد نه نووسى ، تيغى نه بررى .

وولاغى کهم پى ، ره فيقى نادان ،
ئىحتياجى مهرد بو لاي نامهردان ،

مه حکوومى له دهس حاکمى جه ببار ،
له ناو ناکه سان بپى گوروفتار ،

قه رزاري پاره ي پياوى ناپه سه ند
مه خصوص ئينسانى تازه ده و له مه ند ،

دلوپه‌ی خانوو ، کهوشی به‌ نازار
به‌دخولقی ژنان مه‌خصوص به‌دکردار ،

بی‌کهوشی چاکه ، نه‌ک پیلای ته‌نگ
بی‌مالی چاکه ، نه‌ک مالی پررده‌نگ

ره‌نگی ترشو تال ، طه‌عنه‌و قسه‌ی سه‌رد
له‌ دلا ده‌رده ، له‌ چاوانا به‌رد

خه‌وف و فه‌رحی له‌ میزان زیاد
وه‌ک سه‌یری مردوو عومر ته‌ که‌ن به‌رباد

له‌مانه به‌دتر پیری و ئیحتیاج
مردن چاکتره بو پیری موحتاج !

به‌تایبه‌تی که‌سیکی شه‌ریف
له‌چه‌رخي گه‌ردون که‌وتبی و زه‌عیف

جیماعی زیاد وه‌کوو پاساری
که‌م عومری دینی هه‌م ده‌رده‌داری

چوونه‌لای حائض ، هه‌رچه‌ن‌ه‌رامه ،
مایه‌ی نه‌خوشی و کزیی ته‌ندامه

خوینی ته‌و ته‌بی به‌ نوظفه‌ واصل
ده‌ردی خراپی لی‌ته‌بی حاصل

گوشتی هه‌یوانی لات و ده‌رده‌دار
مه‌خو ؛ باعیشه بو ده‌ردو نازار

پاروویه‌ک زورباش نه‌یبرری ددان
فرییده مه‌یخو ؛ ته‌بی به‌ سننان

ددان گوهه ره لای ده له ره قئی
 پی مه شکینه یهرد به که لله شه قئی
 له مسی سوورا خواردن زه ره ره
 سپی کراو بی تیزی چاک تره
 به ده نت مه گره له قه زای حاجت
 زوو بهرده گمیز ؛ نه بی به عیله ت
 لای «ئیبین و حه جهر» ، هم قه ولی «نه نوار»
 حه رانه هه نگوین بو شه خسی تادار ؛
 گرانه تادار هه نگوین بچیژی
 مه رخوا نه یکا ئه رنا ئه یکوژی
 بو ته سکینی تا خه سته و ماس و دو
 به لوظفی خودا ده وایه بو تو
 له هی هه نگوینا ئه گه ر ئه که ی باس : ﴿ فِیْهِ شِفَاءٌ لِّلنَّاسِ ۗ ﴾ ؟
 فه رموویه : « فِیْهِ شِفَاءٌ لِّلنَّاسِ » ؟
 بو جوابی تو به سه برو قه رار
 ئه لیم شفایه بو به عضی نازار
 له بو ئلشی سک مه خصوص شفایه
 بو ده فعی به لغه م ئه علا ده وایه
 بو چهن مه عجوونی روکنی وافییه
 بو مه عنای ئایهت ئه مه کافییه
 چونکه فه رموویه : تیا هه یه شیفا ،
 نه یفه رموو بو گشت عیله ت و جه فا

به دی و به دناوی مه که گوارا ؛
« وَلَا يَزِيدُ إِلَّا تَبَارًا »

بابی چوارم قسه نه و شتانه ده کات

که باعتی نه گبه تین

بزانه هر کهس نه هلی عیسیانه
له هر دوو دنیا کاری نوقصانه

به فیسق و فجور بزانه مه علوم
له ده ولت نه بی بی به شو مه حرووم
گه ر نه لی زور کهس صاحب ده ولت ته
هم نه هلی فیسق و دروو غه یبه ته ؟

نه نیم : نه و مال مالی ده مده مه
بی عاقیبه ته و روو له عه ده مه

یاخو نه و کهسه به وهه وو مال
داییم مه لووله و ، حالی به دحاله

به هر مالیکیش مه لوول بیبی حال
نه وه نه گبه ته ، نه ک خیر و ثیقبال

کوی نه کاته وه به هه زار زه حمهت
به جیشی دینلی به ناخ و حسرهت

« ناله » ، نه گه رچی صاحب چه یوانه
چون بو خوی نابی مه علوم شوانه

نه گبه تی زوره « تَارِكُ الصَّلَاةِ »
له هر مالی بی پرره له ظولمات

ههركهسى نهيدا زه كاتي مالى
« نَعُوذُ بِاللَّهِ » له بهدى حالى

نه داني زه كات مه نعي بارانه
به « زينا » وولات چولو ويرانه

ههركهسى نه گري روزووي ره مه زان
دوژمنى دینه و هاورری شه يتان

ته گهر چه نه كا خاوه ني سه روهت
نگين و مالى ته بي به نه گبهت

دروو هه رزه يي و ياري ناشيرين
نه گبه تين ، برا ، بو دنياو بو دين

ده خيله مه خو ، به درو ، قه سه م
مال ويران ته بي ، بروا ته بي كه م

كه واته له بو شه خصي موسلمان
گوناه باعیشه بو شه ررو نوقصان

مه لى : وانى يه ؛ خو شه خصي كافر
به ده ني ساغه و سامانى زياتر

دنيا زيندانه له بو موسولمان
به هه شته له بو بي دين و ئيمان

خه و ، نه زور نه كه م ، مایه ي صيحه ته
زورى هه ويني شه ررو نه گبه ته

خه وى سبه يني تا خوژته كه وى
ههركهسى بيكا نه گبه تى ته وى

« قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ » هه تا « أَحَدًا »
 به شه و بیخوینه له کاتی خه ودا
 له واده ی دلخواز ئه بی خه به ردار
 سیری قورئانه ؛ بت بی ئیعیبار
 له نیوه ررودا « قه یلووله » چاکه
 دوا ی عه سران نووستن مایه ی هیلاکه
 سه رت له ده رگاو ، به ده نت له مال
 مه نوو ؛ باعیته بو شه ررو وه بال
 له خه و دامه نی ده س له ژیری سه ر
 مه ر بو ئیتیبا ع سه یدی سه روه ر (ص)
 به قه صدی سوئنه ت شه رریش ئیجسانه
 ئه مه نه زانی هه رکه س ئینسانه
 مه نووه له مزگه وت به بی زه روره ت
 تفی تی مه خه نه دباره و نه گبه ت
 له قه برستاندا نووستن نه گبه ته
 نووستن له هه مام فه نای ده وله ته
 هه ندیکت له خور ، هه ندیک له سیبه ر
 مه نووه ؛ بوت ئه بی به ده رددو زه ره ر
 له سه ره ری دا نووستن زه حمه ته
 کاتی له ش پیسی خواردن نه گبه ته
 له گه ل له ش پیسی خویندنی قورئان
 بیجگه له گونا ه ، نه گبه ته و نوقصان

رویشتن له بو مزگهوت و بازار
 به له شی پیسی نه گبه ته و نه دبار
 نه گه ر هه ز نه که ی نه بینى موشکیل
 هه رگیز مه شوره دهس به ناو و گل
 دهس نویژ مه گره له نه ده ب خانه
 بو مال و حالت شه رو نو قصانه
 له سه ره ری دا به ول و نه جاسهت
 هه م له مه جلیسا زیانه و نه گبهت
 له ژیری دارا ، مه خصوص به نه مهر ،
 هه م روو له قیبله نه گبه ته و زه ره
 ته ماشای پیسی مایه ی خه ساره
 له سه ر نه جاسهت قسه نه دباره
 بو عه و ره تی خوت ، یا عه و ره تی غه یر
 مه رووانه ، شه ره ، شه رر نابی به خه یر
 هه رگیز مه رووانه له بو نامه حرم
 خه فه ته بو دل ، دینیش نه کاکه م
 چه ن که سی شیت کرد مه راقی نه ظه ر
 چه ندی موبته لا به ده ردی جیگه ر !!
 بویه فه رموویه هه زره تی ره ئیس :
 نه ظه ر تیریکه له تیری ئیبلیس
 به پال که و تنو ، یا به راوه ستان
 نه گبه ته ، هه رگیز مه خو ناو و نان

نان له هه ژاران ، ده روزه که ران ،
 وه رمه گره ؛ مالت پیی ئه بی ویران
 تیکه له ده م دا بیجاوه جوان
 بابۆله ی مه که به وینه ی نادان
 له ته نشته وه ، یا له سه ری ران
 یا له دووره وه قهت دامه نی نان
 له به رده م تا به قه درو حورمه ت
 دای بنی و بیخوو به ئیستیراحه ت
 نان مه خه به رپی ، شه ررو نه گبه ته
 ئیکرامی طه عام مایه ی سه روه ته
 به ددان له نان مه بره تیکه
 هه رزه کار مه به ، قهت مه که فیکه
 ئاو مه خوره وه له گوزه ی شکاو
 مه خوو مه خورو له کاسه ی به سه راو
 به کار مه هینه شانیه ژنانسه ،
 شانیه شه ریکیه ی و شکسته دانه
 ریشته به ووشکی مه که به شانیه
 شانیه ئه مانه ت نه گبه ت نیشانه
 مه گره به ددان سمیل و ریشته
 بوچی به تالی برو بو ئیشته !
 هه رگیز ناخوونت مه گره به ددان
 ناخوونت مه ده له بیخی ددان

ناخوونت مه گره له چوارشه مه
 باشه له دوای عهصری پینج شه مه
 که ناخوونت کرد دهس بشو جوان
 به خلیلهی مورد ماژنه ددان (۱)
 طه عامی به دبو دوور له ره حمه ته
 بو شه وو روژی جومعه زه حمه ته
 دوور به له هه ر کهس هه رزه که لاهه
 مه خه ره ژیری پی شالو عه مامه
 قه ط مه دووره وه لیباس له به ردا
 با بی نه وزاعیت نه یه به سه ردا
 به دانیشتنو ده ری بکه پی
 میزه به پیوه ؛ خیرت نه گاتی
 قه ط به داوینه یا به گوشه ی جل
 رووی خوت مه سرره ، فه قرت دیته مل
 له سه ر هه ر دو پیت نه گه ر دانیشی
 به قنجۆ ، نه لییت موشته ری ئیشی
 به دهسته و نه ژنو دانیشتن شه رره
 سه ر له سه ری ران مه نی ؛ بی فه رره !
 له خانووی تاریک ته نیا دانیشی
 دیاره به ته مای ئیش و نه ندیشی !

(۱) ماژنه ددان : واته چیلکه ی ووردی داری مورد مه که به بهینی دندانتا .

به نارام بررو ، روژه یا شهوه ،
 خوت لاده له رری ، له خوله کهوه
 دهس مه به دوا وهختی حه ره کهت
 له هیچ حه یوانی قهط مه که له عنهت
 قهط مه سووتینه گه لای پیازوسیر
 پیش مه کهوه له ماموستا و پیر
 له به یینی رازو گاگه لو قهطار
 نه گهر رابووری ده بینی نازار
 به ناو خه لدها گوزهر نازاره
 مه خصوص خه لیه مالی هه ژاره
 له سه ر ناوی پاک قهط دامه که تف
 مه کوژینه وه چرای شهو به پف
 قامیشی مه عقوود یه عنی گری دار
 قهت پی می مه نووسه ؛ نه گبه تهو نه دبار
 مه خه ژیری پی کاغزه زو قه لهم
 خه وش وخال مه که له ناو مال دا جهم
 قهت ته فره مه ده فره مانی خیرات
 تاخیری خیرات ته بی به نافات
 عه جه له مه که له کارا ، ده خیل !
 مه گهر له خیرا ؛ « *فِي الْخَيْرِ تَعْجِيلٌ* »
 ئیمساک نه گبه تهو ، ئیسراف مه ذموومه
 ئیقتیصاد چاکه ؛ خه یری مه علوومه

نه گهر له ده خلت زياتر بې خه رجت
 به چاو نه بينی زه حمهت و ره نجت
 مه ده له هه تيو مه گهر بوئه ده ب
 له گهل که وره دا مه که گالتو که پ
 يانهی « عَنکَبُوت » جولایي که ره
 لایبه له مالاً به دو بی فه ره
 هر ته ویله یه تیابی عه نکه بووت
 وولاغی له ره ، لات و نامه زبووت
 خانوو نه یمالی ، یا شه و بیمالی
 نه بی به مایه ی په ریشان حالی
 چیلکه مه تاشه ؛ کاری به تاله
 کو ترچی و صه یاد داییم ره جاله
 هر گیز دوعای شهر ره مه که له نه ولاد
 نه گهر نه ته وی بمینی دلشاد
 دایک و باوکی خوت بانگ مه که به ناو
 تا ریسوا نه بی سووک و ناتو او
 باویشک مه ده روو به رووی که سی
 یا دهمت بگره به پشتی ده سی
 به چاوی سووکی مه روانه بو که س
 مه به به فیتنه قسه ی که س بو که س
 په نامه کی خوت مه به بو که سان
 سرر وه کو سهره مه ینه به هه رزان

رامه گره له مال نه سه گک، نه سوورته
ئیللا سه گی پاس له بهر زه روورته

له ده وری تهرمو له سه ر مه قبه ره
واته ی دنیایی گه لی زه ره ره

کاتی نه خوینری ه دیت و قورئان
گوی بگره : چونکه ئارامن بو گیان

قسه ی پررو پوچ ، زه مزه مه و سه دا
نه گبه ته ، مه خصوص له یانه ی خودا

مزگه وتی ئیسلام خانه ی خودایه
شوینی توبه و یاد ، نزاو دوعایه

پررمه که ره وه هر ئاوی پاکه
ده ستت دامه نی له ژیر چه ناکه

خاگی گوررستان مه یینه بو مال
گه ر پادشا بی نه بی به هه مال

« وَفَقْنَا اللَّهَ عَلَى الْآدَابِ الصَّوَابِ »
أَعْنِي آدَابَ أَهْلِ الصَّوَابِ

بابی پینجه م قسه له وشتانه نه کا که

بیرو هوۆشی مروۆف زیاد نه کهن

پشت به خوای گه وره بوت نه که م به بیان :
هه رچی زیاد نه کا حافیظه ی ئینسان

نه‌علای وه‌سیله سه‌عیکه داییم
 حافیظه به سعی زور نه‌بی قاییم
 کرداری چاکه نویژی نیوه‌شه‌و
 نه‌دا به‌ذیهنت شه‌عشه‌ه‌و پرت‌ه‌و
 خویندنی قور‌نان، مه‌خصوص به‌نه‌ظهر
 چاکتره له‌وهی بیخوینی له‌به‌ر
 گهر له‌بی حیفظی خه‌یلی نه‌ترسی
 بکه به‌ویردت نایه‌تولکورسی
 دوعای حافیظه به‌بی ئیرتیباب
 له « ئیحیا » دا‌هن له‌بابی ئاداب
 روزانی جومعه بخوینه سه‌له‌وات
 سه‌له‌وات ده‌بیته هو له‌بو خه‌یرات
 به‌خوش‌ویستنی ره‌سوولی نه‌گرم (ص)
 ئامانجی خیرت بو‌دیته به‌ره‌هم
 ته‌وبه له‌گوناه ، ته‌رکی مه‌عاصی
 به‌قوووه‌ت نه‌که‌ن حافیظه‌ی ناسی
 چونکا حیفظو ذیهن نووری خودایه
 ناییته دلی به‌شه‌رر سیایه
 شه‌م ئادابانه له‌بو ئیسلامه
 ئادابی ئیسلام مایه‌ی مه‌رامه
 له‌بوو حافیظه سیواک ده‌وایه
 به‌کاری بیته ؛ سوودی تیایه

خاوينى لەش و پوشاك و خوراك
 په يوه ندى به هيز له گهل پياوى چاك
 به خواردن و خهوتن به قهه حال
 بيرو زيره كيت ده گاته كه مال
 عومرت به فيرو مهده به تالان
 مه به به هاوررى هه رزه و به تالان
 له گهل به تالان مه به به هاوسى ؛
 هاوسى له هاوسى نه گرى سه راسى (۱)
 ده خيل سه دده خيل ره فيقى خراب
 خوتى لى لاده بى حه ددو حيساب
 موجاوه رهيان سه مى قاتله
 مايه ريه فيقيان پوچ و باطله
 تووى نيفاقيان سهوز نه كا له دل
 دارى ، به ره كهى هه مووى غه شه و غه ل
 له هه قاله وه زور مروقى پاك
 دلى تاريك بوو ، وهك نه هلى هيلاك
 له لاي ناسنگه ر كهسى دانيشى
 جلى نه سووتى ، يا سه رى ئينشى
 له گهل پياوچاكان بيه به ره فيق
 كه خوشت ويستن نه گه يته ته و فيق

(۱) سه راسى : سه رئينشه .

هيممهت داواکه له پياوچاکان
 له سينه صافان ، له دهر وون پاکان
 فائیده به خشن صوله های نوممهت
 مه جلیسیان پزره له نووری رحمهت
 هه رکه س دانیشی له حوجره ی عه ططار
 لسه ده ماغی دا بسوی خوش ده کاکار
 بگهری له شوین ماموستای شه فیک
 خاوه ن دیانته ، طالبی ته حقیق
 عالی عامیل طبعهت عالی
 خووره ووشته په سه ند خاوه ن مه عالی
 وه ک دهرس نه خوینی زور به موشتا قی
 فیربسه وه زعی حال و نه خلاقی
 له گه ل ئوستاذا ره فیکی مه سرور
 ته بیعت شیرین « نور علی نور »
 مه حه ککی ره فیک چوارن به صیحهت
 ته ماعو ، سه فهر ، هاورری بی و ، میحنهت
 (دایه ن) نه خلاقی منال نه ناسی
 هاوسی نه ناسی حالی دراوسی
 که نه مهت دهس کهوت لابه ده له غه یر
 مه که وه ره دوا ی وه همی « ثمَّ الخیر » !

(۱) وه همی « ثم الخیر » : واته دوودلو دانه مزران لسه ر رایه ک .

ئەدەب لە ئوستاد حازرو غائب
 ھەم لە رەفیقی رەشیدو طالب
 موپالەعە شەو لە گەل تی بینین
 دەرسی چیشتنەنگا لە گەل تیفکرین
 یەك لە دوای یەك پیاچوونەوہی دەرز
 لە گەل ھەقالی رووخوشو سەر بەرز
 بەومەر جەہی کە خوت بە کەم بزانی
 ئەتکا بە ئەھلی عیلمی رە بیانی
 کە پیاچوویتەوہ ئەنجا بیکە بەر
 بەرکردنیکی ساغ و بی کەدەر
 بە دەوری داایم قەت ناچی لە بیر
 قە ترەہی ئاوە کە لە بەردا تە ئشر
 ھەلبگرە داایم قەلەم و دەوات
 ھەر عیلمیکت بیست بینووسە لە لات
 ھەرچی ئەزانی لی مە بە بەطال
 ھەرچی نازانی بیزان بە سوئال
 لە پرسیار کردن کەسی ئەیبی عار
 کە خوی بە نازان بکا ئیعتیبار
 ئەگەر طالبی ئەنواعی دەرسی
 ھەر کەس فەننی خوی ، ئەبی پرسی
 ھەردۆی عەقلی ، ھەرسەری فامی
 ھەر کەس مەشرەبی ، ھەردەم کە لامی

له گهل موعانيد به فيكري به طال
ده خيله نه كهى نيزاع و جيدال

كه بووى به عالم باش بكه عه مهل
عه مهلى خاليص ، خالى له خه لاهل

خويندن بو زانين ، زانين بو كردن
كردن نافيعة بو دواى مردن

ثم نه سيحه ته به ثيغتيساره
مهرو بو موشكيل بى « استخاره »

نويژى دووركات دوعاى مه شهووره
له بوو موهيمات گهلى زه رووره

پاش « ثيستىخاره » هم ثيستيشاره
به شه خسى نه مين نه مري موختاره

« صلاة الحاجه » يش هه يه بى گومان
بو كرانه وهى موشكيله ي ثينسان

دوعاى ثم نويزه يش هه يه و مه ثووره
له پاش نويزه كه سه رانسهر نووره

ثينسان سى به شه : شت و نيوه شت
به شى سى يه مين پى ثه لين ناشت

شت نه و كه سه يه كارى رى كه وت بووى
عه قلى تر بينى بو لاي عه قلى خوى

نيوه شت كه سى هه ر به عه قلى خوى
يا به عه قلى غه ير كار بكا بو خوى

ناشت که سیکه خوی نا عاقله
 له پرسی پیای ژیریش غافلہ
 (وَفَقْنَا لِلَّهِ عَلَى الْأَنْعَامِ
 وَأَدْخَلْنَا فِي الْقَوْمِ الْوَعَاظِ)

بابی شہ شہم باسی ٹہوشتانہ ٹہ کات

کہ بیرو ہوش کہم ٹہ کہن

ٹہ لیم بہ عہونی پادشای ٹہ کرہم
 چی بیرو ہوشی ٹینسان ٹہ کا کہم
 خوراکی ناپاک ، شتی ترشو و تال
 مہ یخو زیانہ بو عہ قلو کہ مال
 لہ ہر خوراکی ، مشکی بہد مہ زاج
 خواردوویہ ، مہ خو تا نہ بی موحتاج
 خواردن و نووستن لہ میزان زیاد
 زیاد لہ نہ گبت عہ قلو ٹہ دہن بہ باد
 لہ پستی سہرت مہ گرہ کہ لہ شاخ
 زیانہ لہ بو ووشیاری و دہ ماخ
 لہ ہموو بہد تر خفہت و غمہ
 ٹینسانی غم بار حافیزہی کہ مہ
 زہرہرہ ، مہ خہ کیلی مہ قہرہ
 ہم خویند نہ وہی خہیلی زہرہرہ

مهراقى زياد نه زهرى حهرام
 ته ماشاى پيسى زهره ره بو فام
 بيكه نيني زور گالتهى بى پايان
 زيانن له بو حافيزه ي ئينسان
 قهت له حه ماما مه خوينه قورئان
 مه كه ره فيقى هه رزه و منالان

بابى جهوتهم

قسه له وانه نه كا ئابرووى ئينسان زياد نه كه ن

ئه وهى ئابرووى پى ئه بى زياد
 عيباده تى ساغ له گهل زيكر و ياد
 هه م وه رع و ته قوا ؛ ئه تقا نه كره مه
 نه صصى كه لامى خوداى ئه علمه مه
 خولق و خووى شيرين مايهى عيززه ته
 ره وشتى په سه ند وه سفى حه زره ته (ص) (١١)
 كا كه ! پيت بليم ئه علاى خوش خوويى
 شيرين كه لامى و گوشاده روويى
 رووخوشى چا كه له گهل خاص و عام ،
 مه خصوص غه ريبو ، فه قيرو ، ئه يتام
 ره حم به بچووك ، ئه دهب له گه وه
 مايهى سه ربه زرى و عيززه ت و قه دره

(١) ئيشاره به بو ئايه تى : « وانك لعل خلق عظيم » .

رهحم و دلت بی خو تو ئینسانی
ئولفه تت بیی ، نهك هه راسانی

« لَا تَكُنْ فَظًّا غَلِيظًا الْقَلْبِ
وَ كُنْ رَحِيمًا كَثِيرَ الْجَلْبِ »

ئه گهر ئه تهوی سه ره بهرز بی لای خهلق
خوت به گه وره تر مه گره به ناحق

بو دوست مرووهت ، دوشمن مودارا
ئینسان ئه باته ده ره جهی « دارا »^(۱)

له گهل خراپان جهزا به چاکه
ئه م خولقه خولقی شاهی « لولاک »^ه

په یدا کردنی دوشمن زور سه هله
دوست په یدائه کا هه رکه سی ئه هله

خولقی قه ناعهت زور شیرین طه رزه
له هه ردوو دنیا قانع سه ره به رزه

گه دا سولطانه ، ئه گهر قانیعه
قانع گه دایه ، ئه گهر طامیعه

هه م شو کری نیعمهت زیاد ئه کا نیعمهت
نیعمهت باعیثه بو شه ئن و حورمهت

عیززه تی نه فسو بوله ندی هیممهت
ئه تکا به خاوهن عیززهت و قیمهت

(۱) دارا : پادشایه کی گه وره و به ناوبانگ بووه

قه درو قيمه ت مده به دوونان
 خوايه دهه ندهي نيعمهت و ژيان
 نه م نه صيحه ته وورده و موقه دهس :
 سه رمه به ناوي مه حره مانه ي كهس
 چيه ، يا نامه و قسه ي خصوصي
 تو ده خلت ني يه بوچي نه پرسى !؟
 وه فا به وه عده ، راستي له گو فتار
 بوت په يدائنه كا پايه و ئيعتبار
 قه دري هه ركه سي بگره به ميزان
 له گه وره و بچووك ، له زاناو نه زان
 به چاوي سوو كي مه روانه فقير
 خوي ناگوريتو فقير به نه مير
 هه ركهس له مالي خويا پاشايه
 نه گه ر ده وله مهنه ، نه گه ر گه دايه
 كومه كه به له سه ر عمه لي خيرات
 موشكيل گوشا به بو نه هلي حاجات
 خوگر به له بهر ميچنهت و زه حمهت
 تا نه كريت هوه ده روازه ي ره حمهت
 ده خيل سه دده خيل نه شكيني هيحمهت
 شه يتان به زه حمهت نه تخاته توهمهت !!
 جيهان له سوور را وينه ي دولا به
 هه رروژي يه كي عالي جه نابه !!

هەرگیز مه‌پله‌بت به‌رمه‌ده له‌ده‌س
 پشتت قاییم بی به خودای ته‌قده‌س
 نه‌دیته‌جی کار ، نه‌ته‌تبرری خار
 به‌بی خواستو برریاری «قه‌ههار»
 که‌وایه‌خوا ئیراده‌و حوکمی
 ته‌بی خوگر بی ، هه‌رچه‌ند بی حیلمی !
 به‌خۆشی سه‌هله ؛ هه‌موو که‌س عه‌بده !!
 عه‌بدی موجه‌رهب هاوسه‌ری «سه‌عد»
 به‌لام بخوازه له‌قاپی ره‌حمه‌ت
 باری وانهدا ده‌رچی له‌تاقه‌ت
 خولاسه‌ی که‌لام : نیشانه‌ی مه‌ردان
 خورراگرتنه له‌کاتی ده‌ردان
 ته‌گه‌ر ته‌هوی پایه‌ی سه‌عاده‌ت
 له‌دنیای روشن بت بی سه‌خواه‌ت
 سه‌خی حه‌بیه به‌لای خواوه
 سه‌خی گه‌وره‌یه به‌روی دنیاوه
 به‌به‌خشش موشکیل زوو ته‌بی ئاسان
 « إِنَّ الْإِنْسَانَ عَبْدٌ لِلْإِحْسَانِ »
 سه‌ده‌قه : په‌نهان ، یا ئاشکرایه
 هوی به‌رزی پایه‌و ده‌فعی به‌لایه
 نازانی نزای داماو ره‌وایه ؟!
 به‌زه‌یی خوایش بی به‌رو دوایه ؟!

دهرگایى له سهه رگه دا بى قايم
له سهه ر طه بيبان گوشاده دايم !

هه ناسه ی فه قير زور به خروشه
کووره ی سه طوه تی خودایش به جوشه

بو هه ردوو ديا ، له دوای ئيمان ،
چاکه یه له گهل دراوسى و ميه مان

هه ركه س پررئه كا توشه بو ميه مان
ئه ژى به عيرزه ت ، ئه مری به ئيمان

ته کليف مه کيشه زياد له ميزان ؛
تانه بى به شه رر حوبى عه زيزان

هه رچى خودا دای بى هينه ؛ خوشه
بو ميه مان چاکه و خویشت بينوشه

« من زار حَيًّا وَلَمْ يَذُقْ شَيْئًا
فَكَانَتْ مَّا زَارَ غَيْرَ الْحَيِّ »

بیداری سهه ره بکه به عاده ت
به دوعاى مه ئشوور بکرره سه عاده ت

چل و يه ك دفعه له کاتى سهه ره
« يا عه زيز » بلى ؛ هه يه تی ئه شه ر

ئاخرى « اسراء » ئايه ی عيززه ته ؛
بى خوينه ، چاکه ؛ ئه مری حه رزه ته (ص)

« هَدَانَا اللَّهُ لِلْخَلْقِ الْكَرِيمِ
وَوَهَبَنَا التَّعِيمَ الْمَقِيمَ »

بابی هه شتم

باسی ئەوشتانه یه که ئابرووی پیاوئه بهن

بوت به یان ئە کهم هو برای ئە شرف
هەرچی ئابرووی پی ئە بی تە لە ف

دوو رروو نابینی شه ئن و ئیعتیبار
نه له لای خزمان نه له لای ئە غیار

ئینسانی لار بی هەر ررووی له عوسره
مالی چه پ و لار هەر کهم و که سهره

له گهل پیاوچاگان شه ررو ستیزه
ئابرووت ئە با ، ئە تخا له ریزه

شه ررو به دکردار خه یانته پیشه
نمەك به حه رام دهردی له ریشه

قهدری نامینی پیاوی بی ئە ده ب
هه رزه و هه رزه گو ناگا به مه طلب

هه رکهس به کهسی حه سه د بکیشی
ئابرووی نه ررواو ، دلشی ئیشی

ته ماع ره نگ زه ردیت دینی به سه ردا
به رگی ریسواییت ئە کا به به ردا

هه و او ته که ببور به ده بو ئینسان
ئه خاته شانت نیشانه ی نوقصان

باش ئاگادار به پى نالین ههوا
 پاكبى لىباست ، عهبا ، يا كهوا
 ههچهن بو دهفعى سهرماو گهرمايه
 زینه تی ناوی شهخسى بهمايه
 بهلام پوشاکی حهلالوله تیف
 موباره کتبی ، بی پوشه زهریف
 خو جوان راگرتن شه رعهن رهوايه
 خاوينی مایه ی رهزای خوايه
 مه عنای ته که ببور ئهويه که وا
 خوت گوره بگری له سهر « ماسیوا »
 به هه موو رهنگی ده عیه زیانه
 بو دین و دنیا تالی ژيانه
 فیزو ده عیه ی تو گهر به سامانه
 مال وه کو سیبه ر روو له نه مانه
 جا ، پیاوی هه ژار که نابا مالت
 بوچ ژیرده سته بی له بو ئیقبالت ؟!
 شیعی به زمانى فارسى باوه
 مه عنای ئه مه یه لیره نوسراوه :
 که من رازی بووم به نانیکی جو
 چیمه له «خاقان» ، چیمه له «خه سهرو» ؟!
 نه گهر ئه نازی به ناوو نه سهب :
 باوکت وه زیر بوو گه وره و موقه رره ب

بزانه دنيا دهوران دهورانه
 نه مررو نه مانه ، سبهی نه وانه !!
 گهر نه لوی باو کم به طه ريقهت بوو
 يا خو عالمی به حقه قيقهت بوو
 نه وه به توچی ، نه گهر عاقلی ،
 مادام له عیلمی نه وان غافلې
 نه گهر سه ییدیت عه له وی نه فضل
 وه ختی شهریفی که بت بی عه مهل
 فریات ناکه وی گه وره یی نه سبب
 «لَا يُغْنِي النَّسَبُ ؛ حَسْبُكَ الْحَسَبُ»
 باش تی بفکره له گهل به صیرهت
 له قسه ی (حه زرهت) له گهل عه شیرت
 ناخری سووره ی « شعراء » بینه
 ته فسیری له لای زانا بخوینه
 عه لاه ، نه سبب بی ئیختیاره
 ئینسان ئینسانی فیکرو ئاواره
 نه گهر عالمی خاوهن مه هارهت
 عیلمی خوت بو خوت مه گره حه رارهت
 له گهل ده عیه دا عیلمت به طاله
 عیلمی بی عه مهل عه ینی ضه لاله
 نه گهر صالحی صاحب عیبادهت
 شوگری خوا بکه که دای سه عادهت

نه گهر هه يشهت و ره نکت لائيقه
تو خوت بی ده خلی ؛ خوا خالیقه

سه گیکی قه بیح له سه ره ری دا
شه خسی به سوو کی روانی پیدا

سه گه که پی ووت به زبانی حال :
«نه گهر به خوم بی پیم خوشه جه مال !!»

چارم ناچاره ؛ خه للاقى نه کبه ر
منی کرد به سه گک نه تویش به به شه ر !!»

دوژمنایه تی یه زدانی قه ههار
له گه ل سی چینه به گویره ی نه خبار

یه که م سوودخوران ؛ نایه ی ئیلاهی
« فَأَذِنُوا بِحَرْبٍ » تا « مِّنَ اللّٰهِ »

دووهم که سانی خاوه ن ته که ببور
خوا دوژمنیانه ، نه شکین کو توپرر

سی یه م دوژمنی فیرقه ی نه هلی دین
دوژمنن له بو رَبِّ الْعَالَمِينَ .

دوژمنی خودا نه نجامی وایه :
بی ئیمان برروا بی سوودو مایه

خودا لاماندا له شه ررو زه حمهت
دواییمان بینی به خیرو ره حمهت

بابی نویم : قسه لهوانه نه کا که

بینایی چاو زیاد نه کهن . .

بوت به یان نه کهم نهی نووری دیده
هه رچی بو نووری چاووت موفیده

یه کهم : چاو ره شتن به سورمه ی سیا
میلی زیرو زیو ، یا روح تووتیا

بو هه ر چاو یکت سی میل سوننه ته
له وهختی خه ودا ده ئبی حه زره ته

دوو هه م : خویندنی کهلامی باری
پی روشن نه بی دوو دیده ی قاری

سی هه م ته ماشای شیرین جه مالان
له نه ربابی دین صاحب کهمالان

چوارهم : ته ماشای جه مالی نه حباب
براو باوکو دایک یا باقی نه صاحب

پینجه م : ته ماشای خه طی خوش کالا
شه شه م : ته ماشای نو قره یا طلا

نافیعه بو چاو سهیرانی به هار
ته ماشای شه تاو باخو لاله زار

دهس نویژ گرتن به ئاوانی سهرد
ئاو به لووتادان له چاو نه با دهرد

نه فع ئه دا به چاو نه فعیکی ته و او
له ئاوی ساردا بکه بته وه چاو

بینی بین خوشان صاحب ته مه ره
خوشی دهروونه و نووری به صه ره

مووی لووت به مه قهس مووی بن بال بکیش
واچاکه بو چاو ، مه ترسه له ئیش

ئه گهر بو نووری چاو به په روشی
مووی لووت به موکیش قهت رانه کیشی

نزیکی ئاگر ، یا سه رمای زیاد
مهستی و زور خوری چاو ئه کهن به رباد

دوو کهلو غودار چاو ئه کهن موحتاج
هه رچی سپی بی وه کوو به فرو عاج

شه له م به کالی ببرژی ته و او
بیخو نافیعه له بو نووری چاو

به کاره بوچاو هه رچی موسه یله
وه ک سینمه کی و گولو هه لیله

گیای قنگاوله زور به ته مه ره
ببرژی به ساج تی بخری که ره

بابی ده هم قسه ئه کاله وانهی

که هوی زور بوونی روزین

بابی ده هه مین به قه ده ر تاقت
ئه نووسین ئه سباب ده وله ت و ویسعت

ههبر کهس به دهوام «طاها» و «واقیعه»
 بخوینی ، دائیم رزقی واسیعه
 سوورهی «مزمل» ، «واللیل» و «نشرح»
 مایهی دهولهتن بزانه نهصح
 حیفظو خویندنی ثایاتی قورئان
 سهلاوات لهسه ر سهیدی عهدنان (د۰خ)
 دهوامی دهس نویرژ مایهی سهلاحه
 بو مال و سامان وه کوو سیلاحه
 له پاشی دهس نویرژ ریشیت دابینه
 «إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ سِجِّينًا» ش سی جار بخوینه
 زووبرو مزگهوت ، درهنگ پیرهدهر
 نهبی بهخاوهن نهروهت و تهمر
 نویرژی ریک و پیک بهخهوف و خهشیهت
 نهبی بهمایهی سامان و نیعمهت
 سوننهتی بهیان ، باهی چیشهنگاو
 مهیان فهوتینه نهی بینایی چاو
 عیسا له مزگهوت لهگهلی «وتر» ی مال
 سهبهبه له بو دهولهت و ئیقبال
 « آيَةُ الْكُرْسِيِّ » قهدری مهشهووره
 بومال و ، بو ذیهن سهبهبه بی نووره
 « قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكُ الْمَلِكِ »
 بخوینه نهگه ر بهتهمای مولکی

« فُسْبِحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَرُبُّوهُ
صُوبِحًا وَثِيَارَهُ تَا » « تَخْرُجُونَ »

هههه « لَأَمَانٍ لِيَا أَعْطَيْتَ
وَلَا مُعْطِيٍّ لِيَا مَنَعْتَ »

له پاش نويژه كان بيلي بدهه وام
سامان و روزيت بو ديته ئه نجام

له کاتی سهحره يه کصده ته سبيحات
ئه بيته مايه ي رزق و بهره کات

بلي بهم نه هجه : « سُبْحَانَ اللَّهِ »
« وَيَحْمَدُهُ ، سُبْحَانَ اللَّهِ
الْعَظِيمِ » ، نه مجار « اَسْتَغْفِرُ اللَّهَ »

روزيت بو ديني به عه ونى الله

هههه « لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ » يه قين
« الْمَلِكُ الْحَقُّ » هههه تا « الْمُبِينُ »

له شهو و روزا صده ده فعه ي كاميل
رزق و سامانت بو ئه كا حاصل

« اَسْتَغْفِرُ اللَّهَ » صده يا هفتا جار
سهحره بيخوينه ؛ هه يه تى ئا ثار

تا هه زار ده فعه ذيكري يا وه هاب
رزقت بو ديني بى حده و حيساب

(۱) واته : « لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ الْمُبِينُ » .

حزرت نه فرموی به نه هل و به یتي :
دهس بکن به نویژ له وهختی سهختی

که نویژیان نه کرد نه یانبوو نه جات
« وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ »

بو دانه وهی قهرز بی طوولی مودده
دوعایه هه یه ، نه قله له « عِدَّة » (۱)

دوعا زور هه یه له « اَصُولُ الرَّفْقِ »
ته صنیفی جه لال بو ویسه ته تی رزق

نه فهقهی واسیع بو مال و منال
رزقت زور نه کاو ، شاد نه کا نه حوال

گهر سه حهر ره ویی ، یا شه وره وی که ی
بو ههر داخوازی ، به تاوات ده گه ی

شورینی حاجه ت ، پاکیی هه وش و مال
سه به به له بو سامان و ئیقبال

گفتوگوی شیرین ، هه م روو گوشادی ی
باعیثه له بو رزق و دلشادی ی

له به رو دوا ی خواردنی طه عام
هه ردوو دهس بشو نه گه ی به مه رام

فائیده ی زوره به واته ی « خه بهر » (۱)
ته نوورو ، نه سپو ماین ، له گهل مهر

(۱) ناوی کتیبیکه له کتیبه کانی ابن حجر

(۱) خه بهر : حدیثی بیغه مبهر (د-خ) .

خیر کردن ، چاکه ، نان به میوان دان
بوت ئه بارینی روزی ئاسمان
پاداشی چاکهش چه سهد چه ندانه
زیاتریش ئه بی ؛ وانه ی قورئانه

ووریاگردنه وه یهك

باش خه بهردار به ئه ی نووری دیده !
له م نه صیحه ته ، که زور مو فیده :

که دنیا شوینی ماده و ئه سبابه
باسی « ذُو الْقَرْنِیْنِ » نه صی کتابه (۱)

من وه ها نالیم تو بروی له مال
دوعا بخوینی و دانیشی به طال !!

ئه بی سه نعه تی باش بگریته دهس
ته و فیهت بدا خودای فریاد رهس

وهك بازارگانئی یاخو فه لاحت
یا کاریکی تر خاوه ن سه لاحت

عیلم و خه تت بی له گه ل خوش خه تی
تا مه هتووك نه بی رووت و پی په تی

هه تا ئه توانی به ده م داعی به
بو دین و دنیا ش داییم ساعی به

(۱) ئیشاره به بو ئایه تی [ویستلونك عن ذي القرنين] له سووره تی
(الکهف) که باسی ئه وه نه کات (ذو القرنین) ئه سبابی به کارهینا .

بی یارمه تی حوا که سبیش به طاله
 گهرخوا نهیدا نهروهت مه حاله
 زور ئینسانم دی به که سب و زه حمهت
 دنیای دهس نه کهوت، رویی به حه سرهت
 زور ئینسانیش هه ن بی دهر دو زه حمهت
 ئه گا به مال و نیعمهت و ره حمهت
 مه قصوود له دو عا جه لبی ره حمه ته
 چون خوای عالم به مه ره حمه ته
 مه بهس له دو عا نه وه یه خوا
 رو تبه ی مه حبو و بیت بدا به سه ردا
 وه صیه تت بی و ، نه صیحه ت نامه
 رای بگره به دل هه تا قیامه
 قهت خزمه تکاری می مه که له دنیا
 نه بو نه هلی دین ، نه نه هلی دنیا
 شه خصی خزمهت کار خولقی فاسده
 له دین و دنیا مایه ی کاسیده
 خزمهت کار داییم سوو که و بی مایه
 داییم مه شغوولی دروو ریایه
 بی ئابروو نه بی و بی پایه و هیمهت
 عومری به باده بی موزدو مننهت
 وه ختیکیش نه مری به دهر دو وه بال
 نه هلو منالی نهرون مال هوما

له صهد دوو كه سيان صاحب نبعمه ته
 نه ويش نبعمه تي بو هت و غه يبه ته
 رور باشه به روز بكه ي حه ممالى
 بهس نى يه به شه و صاحبى مالى
 لهم ريوه بررو نه گه يته مه قصوود
 « إِنَّهُ هُوَ الرَّؤُوفُ الْوَدُودُ »

بابى يانزه هم باسى دعواى مه ثور نه كات

بابى يانزه هم به عه ونى غه فور
 نه كه م به يانى نه دعوى مه ثور
 « قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ نَاحِرِي سُوْرَه ي «سُبْحَانَهُ»
 ده وايه بو غه م راستى بيزانه
 هم « لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ » ي جه ليل
 « حَسْبِيَ اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ »
 ده وايه بو غه م مه به موشته به
 « اللَّهُ رَبِّي لَا أُشْرِكُ بِهِ
 شَيْئًا » تا سى جار ، به لام هم مو جار
 كه ليمه ي « اللَّهُ » باش بكه ي ته كرار
 « آيَةُ الْكُرْسِيِّ » و « آمَنَ الرَّسُولُ »
 بيخوينه دعواى پى نه بى مه قبول
 « يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ » له وه ختى سوجه
 زور زور موفيده و پيت نه دم موژده

« يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ » ی زور
بیخوینه ؛ نه فعی دیاره وهك خور

بو زه حمت باری شیخی « نه وهوی »
ته علیمی فه رموو ده وای مه عنهوی

به « بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ »
« لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَظِيمِ »

ئاخریان ته نیا مایه ی شیفایه
بو نه وه دونو عیلهت ده وایه

شه خصی داوای کرد له مولاعه لی
بو جه بری گوناه دو عایه جه لی

یه کی دو عای باغ ، یه کی بو مندال
یه کی له بو ئاو ، یه کی له بو مال

بو هه مووی فه رمووی ویردی ئیستیغفار
به شهرطی ده وام له گهل ئیعتیبار

به دلیل فه رمووی له سووره تی «نوح»
ئایه ی «فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا» ی مه شرووح

ته سبیحات له بو ده ولهت و ویسهت
بیکه به عادهت ئه بی مه نفه عهت

ئایاتی ئه رزاق بو جه لبی روزی
ئایاتی فتووح له بو فه یروزی

ته فسیری «احزاب» له «رُوحُ الْبَيَّانِ»
چل که لیمه ی فه تح باش ئه کا به یان

بو ده فعي شه رري چاوي ئينساني
زياني دابي له موسولماني

به نه قلي «توحفه» بابي «جنايهت»
دوعاي « مَا شَاءَ اللَّهُ » نه كا كفايهت

بيخوينه له سهر موبته لا به چاو
زوو شيفاي بو دي شيفايه ته واو

بو ده فعي شه يتان « اَعُوذُ بِاللَّهِ »
بوفه تحو نه صرهت « نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ »

نه گهر له جنني و شه يتان نه ترسي و نه
بكه به ويردت « آية الكرسي »

گهر به ته رتيبي مه ولاناي « جامي »
خه تمت كرد قورئان صاحيب مه رامي :

جومعه : « به قهره » تا سووره ي « نه نعام »
شه ممه له « نه نعام » تا « يووسف » نه مام

يهك شه ممه : « يووسف » تا « طاهاي » مز بووت
دووشه ممه : « طاهاي » هه تا « عه نكه بووت »

سي شه م : « عه نكه بووت » تا سووره ي « ته نزيل »
چوار شه ممه : هه تا « واقيعه ي » جه ليل

پينج شه م « واقيعه » هه تا به خيتام
« خه تم الاحزاب » هه بو قه صدو مه رام

له سووره ي « ياسين » سي جي مه علوومن
له وسي جيگه دا نه سرار مه كتوومن

« وَكُلِّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي
إِمَامٍ مُّبِينٍ » تهووه تی وافی

« كُلُّ فِي فَلَكَ » ههه بکه تهسلیم
« سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ »

سووره تی « یاسین » تهواو بخوینه
لهوسی جی قهصدی مهطلووبت بینه

گه ر دوعا بکهی به ئیسمی تهعظهم
مهقصوود دیته جی ، بیه خاترجهم

ته گهرچی تهلین : ئیسمیکه مهکنووم
ته رجهح « اللَّهُ ، يَا حَيُّ ، يَا قَيُّوْمُ »

نهقله له عهلی « يَا هُوَ ، يَا مَنْ هُوَ
يَا مَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ »

جهعفه ری صادق عالمی ماهیر
پینچ دهفعه فهرمووی : « رَبَّنَا ظَاهِرُ »

شهش ثایهت ههیه بی نهقصو مهزید
تا «ذات الصدور» لهسوورهی (حهدید)

لهوانا ئیسمی تهعظهم داخله
به تیلاوه تیان مهقصوود حاصله

ههه ر کام له تهسمای واجب الوجود
مهعنای دیاری یه به گویرهی مهقصوود

ئیسمی «یافتاح» بو فهتح و نهصرهت
وه کو «یا غَفَّار» له بو مهغفیرهت

بۆ عطاو به خشش ئیسمی «یاوهاب»
«وَدُّود» و «رَثُوف» بو حوببی نه حباب

بو رهحمی ظالم ئیسمی «یارحیم»
بوسه خاو که رهه ئیسمی : «یاکریم»

له بو مهحفوظی ئیسمی «یاسلام»
بو عیلم و عیرفان «علیم» و «علام»

بو شتی گوم بوو ئیسمی «یاهادی»
«یاقهار» له بوو قههری نه عادی

هه تا نه توانی له دعای مه ئوور
به نیازی خیر بیکه به دهستوور

مه ئوور نه وه یه مه نقوول بی له سه ر
قه ولی ئیمامان ، یا «خیر البشر»

زانایان نه لین له بهر ئیعتیار
«إِذْهَبْ بَعِ الدَّارِ وَاشْتَرِ الْاَذْكَارَ»

«الْحِصْنُ الْحَصِينُ» ، کتیبی «عدة»
دوعای نه مانه گه لی په سه نده

بابی دوانزه هم باسی ئادابی دوعا نه کات

که دوعات زانی به وه جهی سه واب
ئه بی بزانی ته رتیب و ئاداب

(۱) اذکار : واته کتیبه که ی ئیمام به حیای نه وه وی که ناوی د اذکاره .

له بو موسولمان دوعا سيلاحه
شه خصي دوعا خووين روو له صه لاهه

دوعا مایه یه بو نووری هوذا
بو خيرو خوشی ، بو رهزای خودا

هه رکهس بو دوعا ته و فیتی درا
دهروازه ی قه بوول لیبی گوشادکرا

دوعا ویردت بی وهختی خوش بهختی
تالیت قه بوول بی له وهختی سهختی

نه که له خوشی دا نه که ی موبالات
به سی وهختی سهختی بکه ی موناجات

دهس نویژت بی ما دام الامکان
رووبه قبیله به له هه موو مه کان

دهستت بو دوعا بوله ندو گوشاد
به لوظفی خودا دلت بکه شاد

« بِسْمِ اللّٰهِ » بلی کلیلی خیرات
پاش نه وه همدو سه لام و سه لات

ئه م جار بیره سه رطه له بی حاجات
به دوعای مه ئشوور بکه موناجات

له خاتیمه دا سه لات و سه لام
بو گیانی پاکی سه ییدی ئه نام

چونکه مه قبووله دوعا بو ره سوول
دوعا له و به ینا باش ئه کری قه بوول

به صدای خفیف له گهله ته ضرر و ع
 به نه بی و وهلی بکه ته شه ففوع
 موبالات مه که به ته هلی بیدعت
 لامه ده. له سه ر جاده ی شه ر یعت
 خونالین نه بی صاحب ته نثیره
 ته نثر هر له بوو خودای قه دیره
 فه قه ط پیغه مبه ر روتبه ی نه علایه
 مه ظه ری فه یضی ذاتی مه ولایه
 عولمه ای کیرام ، یا نه ولیای دین
 مه حبووی خودان بزانه یه قین
 له کاتی ذیکری صلاحت کاران
 به ره که ت نه رژی وه ک سه یلی باران
 ته وه سسول به وان موفیده ، موفید
 « وَاللّٰهُ اَقْرَبُ مِنْ حَبْلِ الْوَرْدِ »
 له وه ختی ته نگی ، نه فله له چه زره ت ،
 داواکه له خوا رزق و مه رحمه ت
 بلی له سه ختی زور به مه ممنوونی : -
 « يَا عِبَادَ اللّٰهِ اَغِيثُوْنِي »
 « خاتیمه » (۱) ته لی : رور که سی فه قیر
 به صووره ت نه سیر ، به سیرت نه میر

(۱) خاتیمه : کتیبیکه دانراوی ئیبنو حجه ری فه قیبه .

له سهر هر کاري خوا بدا قه سهر
 قه سه مي ناخات خه للاقي نه کره م
 جا ناشکرا بوو نه ربابي صه فا
 نه سپا بن وه کوو دهوا بو شيفا
 نينکاري سه به ب ناکا بي گومان
 مه گه ريه کيکي سه رکه شو نه زان
 لاکن خوت بگره له سهر نيقتيصاد
 نه ک وه کوو عه وام نه ربابي فه ساد
 نيفراطو ته فريط. نه خه نه مه يدان
 نه بن به نه تباع ده جالو شه يتان
 وه ها گوم نه کهن مه زه ه ب و نايين
 جيا ناييتو ديندارو بي دين
 نه بن به هيزي خاوه ني نه وهام
 بو طه عنه له دين سه ييدي نه نام (د ۰ خ)
 وه کو (باددوه) بايکي به سه
 حه رفيکي به سه هه رکه سي که سه
 پيوسته له سهر عوله ماي نه علام
 تیکوشان بو دين زور به نيه تيمام
 خه لکي رزگار کهن له جه هل و غه فله ت
 بن به دو کتور بو ده ردو عيال له ت
 ره هنومايي کهن سه غيرو که بير
 له فير کردنيان هيچ نه کهن ته قصير

بابيينه وه سهر مهسه له ی دعوا
 که ی وهرئه گیری له قاپی خوا ؟
 کاتی تایبه تی له بو موناجات
 له بانگا وهختی « حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ »
 له سه ره تاي بانگ تا قامهت کردن
 دعوا نزیکه له بو وهرگرتن
 له پاش نویژی فهرز یا خه تمی قورئان
 له وهختی سه حر ، یا وهختی باران
 له شهوو روژی جومعه ی مونه ووهر ،
 کاتی دیته خوار خه تیب له مینبهر
 ههروه ها کاتی ئامینی ئیمام
 له روژی جومعه ، یا باقی ئه پیام
 له شهوی «به رات» ناوه ندی «شه عبان»
 به دریزایی مانگی ره مه زان
 شهوی ههردوو جهژن ، عه ره فه ی قوربان
 نزا گیرایه هی شاه و دهربان
 له نیوه شهودا ، که سی نه بی بیدار ،
 سی یه کی دوایی ، کاتی ئیستیغفار
 دوو له فظی «الله» له سووره ی «ئه نعم»
 دعوا له و به ینا ئه گاته ئه نجم
 له هه موو جیگا خوا حازره
 بو هه موو جیهان لوتفی ظاهره

« يُجِيبُ الْمُسْتَطْرَّ إِذَا دَعَاهُ
لَا يَكْشِفُ السُّوءَ عَنْكَ سِوَاهُ »

به لام یه کهم شهرت : لوقمه‌ی حه لاله
شهرتی دووه مین : دامای حاله

شهرتی سی یه مین : نیازی حه لاله
وهك گوشادی حال ، ته حصیلی که مال

یا ده فعی فیتنه‌ی عائید به به شهر
یا نه جات دانی هاوری سی سه روه

یا په یدابوونی صالح له نه ولاد
یا دوزینه وهی صاحبی ئیرشاد

نهك له هه رکه سی رقت داگیرسی
بو دوغای زهره ر به رزوکهی ده سی

ئه م دوغای شهره هه م ده نائه ته
ده نی که ی نزیك به ئیجا به ته ؟

بو صاحب دوغا ئه م دوغا شهره
بو گه ردنی خوی ته وقی زهره ره

بخوینه ره وه به فیکرو ته مکن
جومله‌ی « لَا يُحِبُّ » هه تا « معتدین »

باش خه به رداری به له م حه قایقه
بو نه هلی عیرفان گه لی لایقه . .

خاتیمه

بو نهم «خاتیمه» باشو موخته صهر
خوت حازر بکه نهی نوری به صهر
له ورژوژو که وتسه دنیاوه ئادهم
نه سلی په یدا بوو له کورهی عالم
چونکه ناقیصه عیرفانی به شهر
بو دهرکی هه موو قازانچو زهره
بو ته علیماتی نه حکامو ئاداب
بو شاره زایی ری چاکو خراب
به مه حضی ئیحسان خالیقی عالم
له ههر زه مانی بو به نی ئادهم
ئیختیاری کرد بو پیغه مبه ری
ئینسانی کامیل له نوقصان به ری
له فظی (پیغه مبه ر) یانی په یغام بهر
په یغامی خودا نه با بو به شهر
نه فهرموی : فلان عه مه ل ئیحسانه
نه وه ته واوه ، نه وه نوقصانه
نه وه حه رامه ، نه وه حه لاله
نه وه دروسته ، نه وه به طاله
نه و ری خراپه ؛ ری شه قاوه ته
نهم جاده چاکه ؛ ری سه عاده ته

بو ئه و زه مانه هه رچی بی مه قبول
خوا به مه له كدا ئه ينارد بو ره سوول

ئه و مه لائیکه کی بو ؟ جو بیره ئیل
حامیلی وه حی و ئه مینی ته نزیل

هه ر به م ته رتیبه ده و ره به ده و ره
پیغه مبه ر ئه هات به و طه رزو طه و ره

هه ریه ك بو قه ومی چ زور بی ، چ كه م
له یه ك عه صردا چه ندی ئه بوون جه م

كه دنیا به رگی تاریکی پوشی
بو اغوای به شه ر شه یتان تی كوشی

حه قیقه ت و دین كه و ته نه خوشی
ذائیکه تامی فه سادی نوشی

كه و ته دنیا وه گو مراهی و ضه لال
ئایینی فاسید مه زه به بی به طال

هه ندی له بو روژ ، هه ندی بو قه مه ر
یا بو ئه ستیره ، یا خو بو به شه ر

هه ندی له بو بت ، هه ندی له بو نار
سو جده یان ئه برد زور به ئیعتیبار

تا ئیراده ی حه ق رووی كرده ته قدیس
ته حمید و ته مجید ، ته علیم و ته دریس

مو ته جه للی بوو به فه یض و كه ره م
كه و ته فه ییاضی بو جه معی عالم

له قهومی عه رب ، قوره یشی جه لیل
 پاش فیرقه ی زوهره ی نه سلی ئیسما عیل
 له خاکی حیجاز مه ککه ی مو که رره م
 له پشتی ذه بیح (عبدالله) ی نه کره م
 هاوردی یه وجود به فه یضی بی حه د
 ذاتیکی عالی ناوی « موحه ممه د »
 به سورمه ی صه فا موزه بیهن به صهر
 به شیمه ی وه فا مه شره ب مونه ووه ر
 راستگوو خوگر ، سه رکه وتوو نه مین
 به شه رم و شکوو عیصمه ت و ته مکین
 هه ر له مه ککه دا ماوه به که مال
 تا عومری عالی گه بیشته چل سال
 بو شه وی عالم بوو به « چل چرا »
 بوو به پیغه مبه ر له غاری « حیراء »
 بوو جینزو مه لکه ، بوو به نی ئادم
 نه ک یه ک تایه فه ، بوو هه موو سه رجه م
 روتبه ی نبووه ت به م گه یی یه که مال
 له پاش نه و به عشی پیغه مبه ر مه حال
 به به له م روتبه ، به م بوو موخته ته م
 بوو به سه ر چاوه ی ئیحسانو که رهم
 وه حیی بوو نه هات به شیوه ی جهره س
 غه فله تی نه بوو یه ک له حظه و نه فه س

به نه هجی نه مری قورثانی شه ریف
به حکمهت و وه عظ ، جیدالی له طیف

زور به مهردانه به سهعی و هیممهت
بی پهروا له ئیش ، له لومه و توهمهت
دهستی کرد به نه شر نه حکامی خودا
دای گیرسان چرای عیرفان و هودا

تیکیدی دا ته کیهیی که فهره و نه حزاب
یه که یه که پهیدا بوون شیرانی نه صحاب
هه ره له مه که که دا خاوه نی « لَوْلَاکَ »
عوروجی فهرموو له خهیمهیی نه فلاک

له شاری مه که که دو انزه سالی خشت
خه لقی بانگک نه کرد بو ریگای به هه شت
جا هیجره تی کرد له سه ره زای حق
به لئی باشه روز ده ربی له ئوفوق
چوو بو مه دینه بو نه شری ئیرشاد
به حوسنی ته علیم ، به حه رب و جیهاد
ده عوه تی فهرموو کورری گومراهان
کاغه ذی نووسی بو پادشاهان
له ویوه گرتی به حه رب و ته عه ب
یه مه ن و حیجاز ، جه زیره ی عه رب

له پاش یانزه سال به حوسنی لبقا
کوچی دواپی کرد بو « دَارُ الْبَقَاءِ »
صَلَاةُ اللَّهِ مَعَ السَّلَامِ
عَلَيْهِ مَعَ الصَّحْبِ الْكِرَامِ

پاش ئەو خولەفاء : بووبە کرو ، عومەر
عوثمان و ، حەیدەر ، حەسەنی ئەكبەر

بەهیزی سوپای صەحب و تابعین
رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ أَجْمَعِينَ

بە پەیرهوی ئەو بی پشووو پەروا
دنیایان پررکرد لە ناوی خوا
جارجار بە تەدبیر ، جارجار بە شمشیر
ئەچوونە مەیدان وەك شیر دلیر

عولەمای ئوممەت بە هیزی تەقدیس
نوسییانەو ئەیت و حەدیث
زەحمەتیاں کیشا ئەهلی ئیجتیهاد
بو نەشری دین و ئیرشادی عیباد
ئەبو حەنیفەو ، ئیمامی مالیک
شافیعی و ئەحمەد عالی مەسالیک

دوو شیخی حەدیث لە خەطای عاری
بوخاری و موسلیم مەحبووبی باری
شیخی ئیعتیقاد دوو ذاتی مەشهور
شیخی ئەشعەری و ، شیخ ئەبو مەنصور

ئیهتیمامیان کرد بو تەبلیغی دین
أَعْلَاءَ مَاوَاهُمْ رَبُّ الْعَالَمِينَ .

مەبەست

مەبەست ئەمەیه کاری دنیاو دین
زەحمەتی ئەوی و عەزمیکی بەتین

پیغمبر ، هاورری ، گرۆی تابعین ،
 باقی ئیمانان ، زانایانی دین ،
 شاهانی به داد ، زهحمه تیان کیشا
 له پیناوی خوا زور دلیان ئیشا
 بویه له دنیا ده نگیان دایه وه
 نه ستیره ی گهشیان نه دره وشایه وه
 ههروا لازمه بو فیرقه ی ئیسلام
 له هه موو چه رخى سه عى ر ئیه تیمام
 بو دین و دنیا په یدا کهن سه به ب
 تا عومریان نه رروا به له هوو له عه ب
 چون دنیا جیگه ی نه سبابه و ماده
 به زهحمه ت کۆلان نه بی به جاده
 ته نها ررومه کهن له دنیای خراپ
 گوم مه کهن ریگه ی نه جات و سه واب
 گه ره ر بو دنیا ریک بخه ن تفاق (۱)
 « مَا لَكُمْ فِي الْآخِرَةِ خَلَقَ »
 هه ر کهس دنیای روت دابنی بوخوی
 هه رگیز به مه رام ری ناکه وی بوی
 دائیم گیروده ی ئازاری سه ره
 هه تا تیرتره ، چاوبرسی تره !!
 غه نی حه ریص بی نه وه موحتاجه
 فه قیری فارغ بی ئیحتیاجه !!

(۱) تفاق : زهخره ، نه سباب

له كه سبى دنياش مه بن دهس بهردار
به بى پاره و پوول مهرونه بازار

باشه دنيايه مه زره عه دینه
بو ههردوو دنيا هوى « ئافه رینه »

هه رچى لازم بى له بو تهقه ددوم
عیلمو مه عاریف بکه ن تهعه للوم
زانینی هه موو فه ن و سه نایع
بو نهوعى به شه ر واجبه و نایع

له نه صیحه ته هیچ مه که ن حاشا
ئایهت و حه دیت بکه ن ته ماشا
به لام طالب بن گشت بو نه ظافهت
هوگر بن له بو خو لقی شه رافهت

لاتان واجب بى پاراستنى دین
نه که ن رارابن ، بى هوشی و ته مکین !
دین نوورى چاوه هه م نوورى دله
هه رکه س بى دینه کوتا مه نزه

بابی ئیجاره ی « فه تاواى » سه روه ر
ئه حمه د بن حه جهر نه قل ئه کا خه به ر :
« لَيْسَ الرَّجُلُ رَجُلًا دُنْيَا
وَلَا الرَّجُلُ رَجُلًا اٰخِرِي
بَلِ الرَّجُلُ رَجُلُهُمَا »
شه خصى دنيا و دین ئه بى به هوما (۱)

(۱) وهك ئه ئبن : بالنده به كه سیه رى بکه ویتسه ر هه رکه سى به ختیار ئه بى .

یاران ! عهزیزان ! ئه شرافو ئه عیان !
ئه وهی که زانیم بوم کردن به یان ۰۰

له ئیمه ته بلیغ ، ئیوه دیرایهت
له خوای عالهم عه ونو هیدایهت

رجام له ئیوه زانینه و عه مهل
ته وصیه به حق تا روژی ئه جهل

ههروهك ره وشتی ریجالی ئه علام
« وَاللَّهُ الْمُعْطِي لِحُسْنِ الْخِتَامِ »

ته ئریخی نه ظمی ئه پرستی که سئی
هه زاروستی سه د هه م په نجاوستی

مه سکه ن : خانه قای «بیاره» ی عهزیز
کات : ره مهزان له وه رزی پاییز

وه وظیفه : ته دریس بو عولوومی دین
صاحب : مورشیدی به فه یضو ته مکن

«خالدی» مه شروب ، «عوثمانی» حه سه ب
هاوناوی «عطار» ، «عومه رۆ» نه سه ب (۱)

أَدَامَهُ اللَّهُ مَعَ الْأَوْلَادِ
لِنَشْرِ الدِّينِ مَعَ الْإِرْشَادِ

یاره ب به ئا ئار کبریای ذات
به جه لای ئه سمای حوسنای صیفاتت

(۱) مه بهستی خوالی خوشبوو «شیخ» ۴۶ لانه ددین» ه که شیخی ته ریفه تی
نه قشی و ، مورشیدی بووه .

به روتبه و مقام نه نبیای کرام
 مه خصوص (مُحَمَّد) عَلَیْهِ السَّلَامُ
 برزیته سهریان هه تا هه تایه
 سهلات و سهلام به بی نیهایه
 بو قوربو قه بوول عوله مای نه علام
 نه ولیای طه ریق ، نه شخصی کیرام
 له گهله به سه ردا بده به صیرهت
 پیمان به خشه په سه ندی سیرهت
 بمانخه سه رری وه فاو عیبادهت
 له گهله صیفه تی سه فاو سه عادهت

مانگی رهمه زانی سالی ۱۳۵۳ ی کوچی
 له خانقای بیاره - هه له بجه - سوله یمانی

سوپاس بو خودای به خشندهو میهره بان
 که یارقه تی دام نه م نامیلکانه به کومهل
 له چاپ بدم . سبحان ربك رب
 العزة عما یصفون ، وسلام علی
 المرسلین والحمد لله رب العالمین
 ۱۳۹۳/۶/۱ ک - ۱۹۷۳ ز
 عه بئولکه ریمی مودره ریس

ناومرؤك

لاپهړه	بابهت
۳	سهره تا
۴	نیمانو نیکلام
۴۱	نهایسی سه عادت
۷۳	ناوی حیات
۷۴	دهرسي يه کهم : خه لقی هزره تی نادم (د۰خ)
۷۶	دهرسي دوهم : دروست کردنی هواه (د۰خ)
۷۷	دهرسي سیمهم : هاتنه خوارزه و بیان بقره زوی
۷۷	دهرسي چوارهم : بارانه ووی هزره تی نادم (د۰خ)
۷۸	دهرسي پینجهم : هزره تی شیث (د۰خ)
۷۸	دهرسي شهشهم : هزره تی نیدریس (د۰خ)
۷۹	دهرسي ههوتهم : هزره تی نووح (د۰خ)
۸۰	دهرسي ههشتم : هزره تی هوود (د۰خ)
۸۱	دهرسي نوههم : هزره تی صالح (د۰خ)
۸۲	دهرسي دههم هزره تی نوبراهم (د۰خ)
۸۴	دهرسي یانزه هم : هزره تی لووط (د۰خ)
۸۵	دهرسي دوانزه هم : هزره تی نیکماعیل (د۰خ)
۸۷	دهرسي سیانزه هم : هزره تی نیکسحاق (د۰خ)
۸۷	دهرسي چوارده هم : هزره تی یه عقوب (د۰خ)
۸۸	دهرسي پانزه هم : هزره تی یوسف (د۰خ)
۹۳	دهرسي شانزه هم : هزره تی نه یوب (د۰خ)
۹۴	دهرسي هفده هم : هزره تی ذو الکفل (د۰خ)
۹۵	دهرسي هزده هم : هزره تی شووعیب (د۰خ)
۹۵	دهرسي نوزده هم : هزره تی موسی (د۰خ)
۹۸	دهرسي بیستم : هزره تی هاروون (د۰خ)
۹۸	دهرسي بیست و یه کهم : هزره تی یوشع (د۰خ)
۹۹	دهرسي بیست و دوهم : هزره تی نیکلیاس (د۰خ)
۹۹	دهرسي بیست و سیمهم : هزره تی نه لیه سع (د۰خ)
۹۹	دهرسي بیست و چوارهم : هزره تی نیکشمویل (د۰خ)

دهرسی بیست و پینجهم : هزاره تی داوود (د۰خ)	۱۰۱
دهرسی بیست و شهشم : هزاره تی بسوله یمان (د۰خ)	۱۰۱
دهرسی بیست و هه و تهه : هزاره تی عوزه یر (د۰خ)	۱۰۳
دهرسی بیست و هه شتهه : ذو القرنین (د۰خ)	۱۰۴
دهرسی بیست و نۆههه : هزاره تی یونس (د۰خ)	۱۰۵
دهرسی سیی ههه : هزاره تی زه که ریاو به حیا (د۰خ)	۱۰۷
دهرسی سیی و یه کهه : هزاره تی عیسا (د۰خ)	۱۰۸
دهرسی سیی و دووهه : هزاره تی محمد المصطفی (د۰خ)	۱۱۴
دهرسی سیی و سیی ههه : له نبووه تی هوه تا هیجره تی	۱۱۶
دهرسی سیی و چوارهه : هیجره تی له مه که هوه بو مه دینه	۱۲۰
دهرسی سیی و پینجهه : خه لیفه ی یه کهه	۱۲۶
دهرسی سیی و شه شتهه : خه لیفه ی دووهه	۱۲۹
دهرسی سیی و هه و تهه : خه لیفه ی سی یهه	۱۳۰
دهرسی سیی و هه شتهه : خه لیفه ی چوارهه	۱۳۱
دهرسی سیی و نوههه : عه شه ره ی مو به شه شه ره	۱۳۲
دهرسی چلههه : نیامانی مو جته هیدین	۱۳۶
چل چرای نیسسالام	۱۳۹
حه دیشی یه کهه	۱۴۱
حه دیشی دووهه	۱۴۲
حه دیشی سی یهه	۱۴۴
حه دیشی چوارهه	۱۴۶
حه دیشی پینجهه	۱۴۷
حه دیشی شه شتهه	۱۴۹
حه دیشی هه و تهه	۱۵۲
حه دیشی هه شتهه	۱۵۴
حه دیشی نۆههه	۱۵۷
حه دیشی ده ههه	۱۵۸
حه دیشی یازده ههه	۱۶۱
حه دیشی دوازده ههه	۱۶۳
حه دیشی سی یازده ههه	۱۶۶
حه دیشی چواره ده ههه	۱۶۷

لابره بابت

حدیثی پانزدهم	۱۶۹
حدیثی شانزدهم	۱۷۰
حدیثی هجدهم	۱۷۲
حدیثی هجدهم	۱۷۴
حدیثی نوزدهم	۱۷۵
حدیثی بیستم	۱۷۸
حدیثی بیست و یکم	۱۷۹
حدیثی بیست و دوهم	۱۸۱
حدیثی بیست و سیهم	۱۸۳
حدیثی بیست و چهارم	۱۸۴
حدیثی بیست و پنجم	۱۸۶
حدیثی بیست و ششم	۱۸۸
حدیثی بیست و هفتم	۱۹۱
حدیثی بیست و هشتم	۱۹۴
حدیثی بیست و نهم	۱۹۶
حدیثی سیهم	۱۹۷
حدیثی سی و یکم	۲۰۰
حدیثی سی و دوهم	۲۰۱
حدیثی سی و سیهم	۲۰۳
حدیثی سی و چهارم	۲۰۴
حدیثی سی و پنجم	۲۰۶
حدیثی سی و ششم	۲۰۸
حدیثی سی و هفتم	۲۱۰
حدیثی سی و هشتم	۲۱۲
حدیثی سی و نهم	۲۱۴
حدیثی چلهم	۲۱۷
نوورو نهجات	۲۱۹
نیقبال نامه	۲۵۳
موسدیه	۲۵۵
بابی یه کم نهوشتانهی که دل روشن نهکن	۲۵۷
بابی دووم نهوشتانهی نهبنه هوی دریزی عومر	۲۵۸

<u>باب</u>	<u>لاپهريه</u>
بابي سي يهه : نهوانه ي عومر كورت نه كهن	۲۶۲
بابي چوارهه : نهوشتانه ي باعيشي نه گبه تين	۲۶۵
بابي پينجهه : نهوشتانه ي كه بيرو هوش زياده نه كهن	۲۷۳
بابي شه شههه : نهوشتانه ي كه بيرو هوش كهه نه كهن	۲۷۹
بابي جهو تهه : نهوشتانه ي كه ئابرووي ئينسان زياده نه كهن	۲۸۰
بابي هه شههه : نهوشتانه ي ئابرووي ئينسان نه بهن	۲۸۵
بابي نوههه : نهوشتانه ي كه بينايي چاو زياده نه كهن	۲۸۹
بابي دهههه : نهوانه ي هوي زوربووني روزين	۲۹۰
بابي يانزهههه : دوعاي مهئوور	۲۹۶
بابي دوانزهههه : ئادابي دوعا	۳۰۰
خاتيمه	۳۰۶

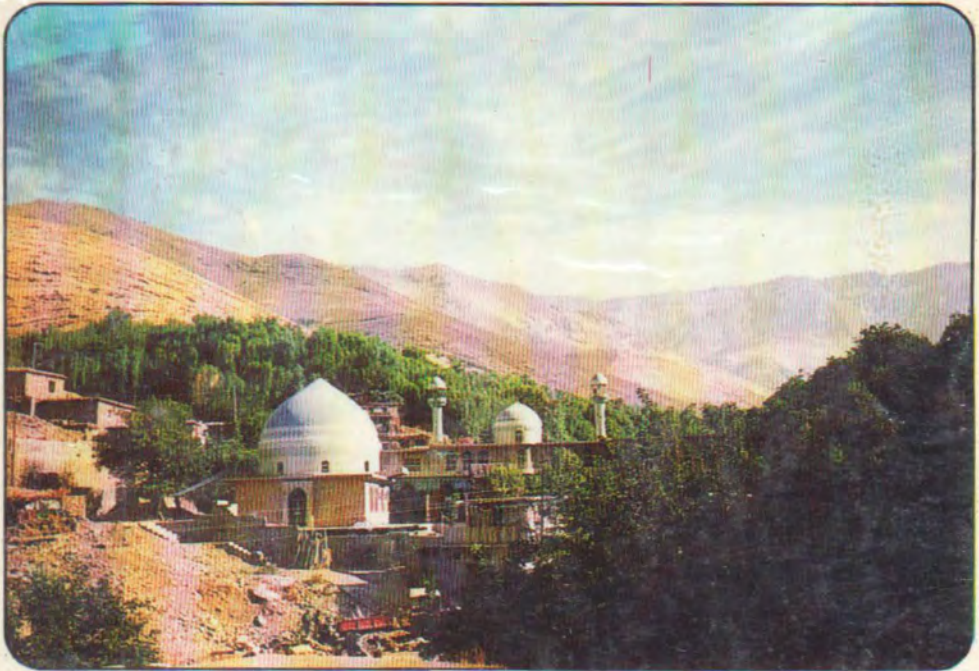
شابک ۳-۱۵-۶۵۴۶-۹۶۴
ISBN - 964 - 6546 - 15 - 3

نهم کتیبہ

لہ سہر ٹہرکی کتیب فروشی صالح شیخی

لہ چاپ دراوہ

نرخى ۱۰۰۰ تمہ نہ

مزگہوت و مہد رہسہی بیارہی شہریف کہ جیگی تہدریس و

تہلیفی ماموستای پایہ بہر زمان ماموستا مہلا عبدالکریمی مدرّس بوہ